

ȚIGANUL ALB

de ANNETTE LYSTER

Colecția Cărților Rare Editura Little Lamb

Țiganul alb

titlu original: The White Gypsy

Copyright © Constantine C. Coca, 2001 Toate drepturile rezervate Primul tipar în limba română - Noiembrie 2011 Publicată de editura Little Lamb, Suceava

Autor: Traducerea: Editarea: Coperta:

Annette Lyster Carmen Măriei Ovidiu Biciușca Benjamin Boingeanu

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă sau transmisă electronic, mecanic, prin fotocopiere, înregistrare audio sau în orice alt fel fără permisiunea în scris a proprietarului de copyright.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României LYSTER, ANNETTE

Țiganul alb / Annette Lyster; trad.: Carmen Măriei. - Suceava : Little Lamb, 2011

ISBN 978-606-8111-85-8 I. Măriei, Carmen [trad.] 821.111-31=135.1

Țiganul alb

face parte din

Colecția Cărților Rare

a editurii

Little Lamb

De multe ori cunoaștem cine suntem cu adevărat când dăm piept cu tragediile. Această povestire te va captiva de la început, când un eveniment tragic pregătește într-un mod surprinzător calea pentru răscumpărare. Vei întâlni o mamă cu inima frântă și vise spulberate, care se agață așa de strâns de ceea ce i-a mai rămas în viață, încât se sufocă pe sine și pe fiul ei cel mic. Gilbert, plin de gelozie și frică, este biruit de curajul, sensibilitatea și sacrificiul de sine al lui Willie. Un mare mister învăluie viața lui Willie și fiecare indiciu mărunț îl aduce mai aproape de a descoperi cine este cu adevărat.

Pentru mai multe informații despre aceste cărți clasice, luați legătura cu noi la numărul

0744.544.579

prin e-mail la **contact@littlelamb.ro**

sau scrieți-ne pe adresa **Editura Little Lamb**

CP. 42, O.P. 6 Suceava, cod 720340

jud. SUCEAVA

PREFĂȚĂ

Plină de adevăruri spirituale care m-au răscolit profund, povestea *Țiganului alb* expune idolii inimii și ne ajută să-i învingem. Este istoria dramatică a vieții lui Willie Phayre. Vei întâlni o mamă cu inima frântă și vise spulberate, care se agață așa de strâns de ceea ce i-a mai rămas în viață, încât se sufocă pe sine și pe fiul ei mai mic. Gilbert devine gelos, egoist, incorigibil. O să te surprinzi că vrei să-l avertizezi pe Willie că ar putea fi influențat negativ de acesta, pentru că Willie este curajos și sensibil, și are multe de oferit celor care au privilegiul să-l cunoască. O să-l iubești pe Willie nu doar pentru că a suferit așa de mult, ci pentru că iubește mult.

De multe ori cunoaștem cine suntem cu adevărat când dăm piept cu tragediile.

Această povestire te va captiva de la început, când un eveniment tragic pregătește într-un mod surprinzător calea pentru răscumpărare.

Mark Hamby *Ezechiel 14:1-11; 18:1-32*

capitolul 1

MORMANUL DE ZĂPADĂ

UN tren era pe punctul de a porni din una din marile gări din Londra. Se auzi ultima atenționare, iar conducătorul de tren își duse fluierul la gură. Era un domn în vârstă, grizonat, a cărui față era o hartă perfectă a ridurilor - îndrăznesc să spun că el doar părea bătrân, pentru că viața este grea și oamenii îmbătrânesc repede. În acel moment, trei oameni o luară la fugă înspre dânsul: un domn încărcat cu învelitori și covorașe, șeful gării și un însoțitor de tren cărând un geamantan mare de piele. Acesta din urmă fugea ca și cum povara lui era un fulg. Se urcă în vagonul de bagaje cu acea degajare plăcută, specifică însoțitorilor de tren. Între timp, ceilalți doi bărbați mergeau de-a lungul vagoanelor uitându-se prin geamuri.

-Pe aici, căpitane, strigă șeful de gară, este loc în acest vagon! O să-ți trimit restul bagajelor diseară.

Apoi deschise ușa unui vagon. Ajunse și conducătorul de tren și îi șopti ceva. Șeful de gară îi răspunse doar atât:

- Nu-l pot ajuta - nu este loc în altă parte! Gentlemanul aruncă o privire înăuntru: cu siguranță

există destul loc, singurii pasageri fiind o femeie, o servitoare și doi băieți. Dar femeia părea amărâtă, așa că gentlemanul înalt făcu un pas înapoi.

- Conducătorule, spuse femeia, i-ai promis domnului Phayre...

- Da, doamnă, dar nu este nici un alt loc liber! Iată-l pe șeful gării.

ȚIGANUL ALB

-Urcați, domnule, urcați! strigă șeful de gară. Nu trebuie să întârziem! Doamna nu a plătit pentru tot compartimentul, nu? Foarte bine atunci! Nu era treaba ta să faci promisiuni. Urcați, căpitane!

- Dar nu vreau să o supăr pe doamna!

- Puteți să vă schimbați locurile, când trenul se mai goleşte puțin. Vor fi suficiente locuri libere după prima sau a doua stație.

- Vă rog nu vă faceți probleme, spuse femeia, a cărei voce sună în urechile străinului ca și cum era una din cele mai dulci voci auzite vreodată. Dacă nu vă deranjează copiii, ar fi bine să urcați. Este loc suficient!

Străinul sări înăuntru, cu o expresie vagă de mulțumire. Ușa fu trântită, fluierul sună și ternul porni.

La început, maiorul Sartoris, care abia s-a întors din India, fu ocupat să-și întindă diferite învelitori peste trupul tremurând, pentru ca să se încălzească puțin. Era luna decembrie și frigul îi ajungea până la oase. După ce s-a acoperit, se uită la tovarășa lui de călătorie și spuse:

- Sper că nu arăt ca un urs... Dar fu întrerupt de cel mai voios râs. Era cel mai mare dintre copilași - un băiețel drăguț, cu părul blond, de vreo șase ani.

- Willie, dragul meu, spuse femeia, taci din gură! Nu mă fa de rușine! - în mod evident, dânsa nu se simțea făcută de rușine, pentru că expresia de pe fața ei spunea: „Sunt mândră de tine!”

- Dar chiar arată ca un urs, strigă Willie, rostogolindu-se de râs. Ca un urs de la Grădina Zoologică.

Doamna aruncă o privire la acest străin, care se înfășurase cu o pelerină mare de blană și își puse pe cap o căciulă de blană cu două boruri pentru urechi. Dar aceste boruri nu erau lăsate pe urechi, ci prinse sus, astfel încât păreau ele însele ca o pereche de urechi ciulite, ceea ce făcea ca asemănarea cu ursul să existe într-adevăr. Willie continuă să râdă cu voioșie, până ce toți i s-au alăturat și

MORMANUL DE ZĂPADĂ

i-au urmat exemplul - chiar și ursul. În timpul acestei veselii, trenul se opri într-o stație, dar nici unul dintre ei nu băgară de seamă, ci continuă să râdă.

-Domnule Willie, spuse maiorul Sartoris, faci numai ghidușii, după cum văd eu. Dar dacă ai fi un bărbat care se întoarce acasă, după zece ani petrecuți în India, poate că și tu te-ai bucura să te înfășori în blănuri! Mă gândesc că nu ți-ar plăcea ca un băiețel să râdă de tine și să te supere.

- Dar v-am supărat? spuse micul tovarăș, alunecând din scaun și apropiindu-se de dânsul, în timp ce pe fața micuțului se citea neliniște. Willie nu a vrut să vă facă să vă simțiți prost!

-Nu m-am supărat deloc, băiete. Glumeam doar. Cred că tu ești un băiețel foarte atent, zise el văzând că într-adevăr copilul părea abătut. Vino aici, Willie, și stai pe genunchiul meu ca să mă uit puțin la tine. Am fost departe de țară foarte mult timp, adăugă el uitându-se la femeie, într-un loc în care nu vezi niciodată englezoaice sau copii albi. Așa că mi-e tare drag să privesc această piele albă și acești ochișori albaștri.

Dânsul spuse aceasta și ca să se scuze pentru că îl sărută pe micuț pe frunte cu mare tandrețe. Asemenea celor mai mulți tineri cărora le plac copiii, el se simți rușinat. Dar, se gândi el, acesta nu era un copil obișnuit - era foarte chipeș și părea tare drăgălaș și cuminte. De asemenea, era îmbrăcat foarte frumos: într-un costum de catifea albastru închis, cu pliseuri de dantelă, nasturi aurii și cu o pană albă ca zăpada în boneta stilată de catifea albastră. Un copil foarte drăguț - nici un alt copil nu se putea compara cu el. Mai mult, era timid și se uita pe sub sprâncene la străin într-o mod nu prea amical.

- Cine sunteți dumneavoastră? spuse Willie instalându-se ca un invitat și făcându-se confortabil pentru taclale.

9

ȚIGANUL ALB

- Mă numesc Sartoris - Henry Sartoris, la dispoziția dumneavoastră, domnule!

- Tartary. O iubesc pe doamna Tartary. Și unde mergeți, Tartary?

-Acasă, ca să-mi văd mama, după zece ani de absență - ceea ce scuza în fața mamei tale felul în care, mă tem, mi-am impus prezența.

- Poftim? spuse copilul, neînțelegând exact. Trenul încetini din nou, iar maiorul Sartoris îl așeză

pe băiețel pe genunchii lui, spunând:

- Cred că s-a făcut loc în altă parte. Așa că o să plec. Mulțumesc foarte mult, doamnă, că mi-ați permis să stau aici.

- Nu pleca! spuse micuțul Willie. Stai aici. Îmi place de tine.

- Nu plecați, domnule Sartoris! spuse femeia. Văd că a început să ningă și o să vă udați până schimbați vagoanele. Și sunt sigură că sunteți fiul mult așteptat al vecinei noastre drăguțe și plăcute - doamna Sartoris din Edenvale.

-Da, ea e mama mea. Așadar, domnule William, suntem vecini, nu?

- Stați jos! spuse copilul, împingându-l persuasiv. Nu Willum, ci Willum.

- O distincție fără nici o diferență, nu? spuse soldatul, așezând din nou băiețelul pe genunchii lui.

- Nu William, ci Wilbraham, spuse femeia râzând.

- Acum știi cine ești, răspunse el repede. Mama mea mi-a povestit multe lucruri despre voi toți. Dumneata ești doamna Phayre și ai fost foarte drăguță cu sărmana mea mamă. Și despre acest tânăr am auzit că o vizitează des pe mama mea și că are un ponei pe nume „Apple Dumpling” (Gogoasă cu mere, n.tr.).

MORMANUL DE ZĂPADĂ

-Nu, nu! Numai „Dumpling”! (Gogoasă, n.tr.) îl corectă Willie. Asta era când eram mic. Acum știu mai bine ca atunci.

- El crede că toate gogoșile trebuie să fie cu mere, spuse doamna Phayre. Mi-ar fi plăcut ca soțul meu să fie aici, pentru că ar fi bucuros să vă cunoască. El călătorește la vagonul de fumători, dar o să aibă ocazia să vă întâlnească.

- Uneori tata nu poate respira, Tartary, spuse Willie. Câteodată tușește și nu poate respira.

Maiorul Sartoris se gândea că, dacă ar fi fost așa de fericit să aibă o soție și niște copii ca aceștia, nu ar călători într-un vagon diferit ca să poată fuma. Dar nu știa că sârmanul domn Phayre, ca oricare alt bărbat, ținea la frumoasa lui soție și la băieți. Dar de curând, din cauza sănătății sale șubrede și a vremii de iarnă, el mai alegea câteodată și vagonul de fumători. (Până în secolul al XX-lea, doctorii îi sfătuiau deseori pe pacienții astmatici să fumeze pipa sau țigări. Se credea că acesta era un mod de a introduce medicamentele direct în plămâni și în bronhiile pacientului, tutunul fiind amestecat cu pulbere de nitrat, cubeb și stramoniu derivat din plante. Această practică a durat până la sfârșitul anilor 1800, când oamenii de știință au descoperit că aburul era un mijloc de a face ca medicamentele să ajungă direct în plămâni.)

Au mai trecut două sau trei stații. Nu s-a mai menționat nimic despre plecarea maiorului Sartoris din vagon. Acesta a vorbit mult cu Willie. Micuțul Dick trăncănea și gesticula. Toți au mâncat biscuiți și sandvișuri și erau așa de bucuroși că orele treceau repede. Vremea de afară nu i-a afectat prea mult și nici nu au băgat de seamă că trenul se mișca foarte încet. Oricum, o alarmă puternică i-a făcut pe toți să sară în picioare.

- Oare ce e asta? spuse maiorul.

-Alarmă de ceață. O, priviți! exclamă doamna Phayre. Ce ceață densă s-a lăsat. Iar ninsoarea a încetat.

ȚIGANUL ALB

-Nu, încă mai ninge! Nu se vede bine din cauza cetii. Pot deschide puțin geamul și să mă uit afară?

- Desigur. O să-mi pun șalul ăsta pe cap, răspunse ea, luându-și o învelitoare purpurie în timp ce vorbea. Maiorul Sartoris deschise geamul, își scoase capul și cercetă zona cu privirea, atât cât putea vedea.

-Aici a nins grozav de mult, spuse el. Cred că înaintăm foarte greu, dar cu așa o ceață e dificil să te pronunți.

- Se face noaptea! spuse Willie. Mi-e somn.

- Atunci, Hannah, dă-mi-1 mie pe Dickybird, spuse doamna Phayre, iar tu ia-1 pe Willie și așează-1 confortabil. Un pui de somn face să treacă timpul mai repede. Willie adormi repede, motiv de bucurie pentru ei, deoarece acum trenul începu să meargă așa de greu, încât ei au început să se îngrijoreze. Erau totuși mulțumiți că micuțul a fost scutit de o spaimă. Înaintau foarte greu. Acum trenul opri, dădu înapoi puțin și apoi iar înainte.

-Aș vrea ca soțul meu să fie aici! fu singura expresie de alarmă pe care doamna Phayre și-o îngădui. Îl ținea strâns pe băiețelul ei mai mic, iar ochii ei albaștrii erau larg deschiși și plini de teamă.

-Nu cred că suntem în pericol, doamnă Phayre, spuse Henry Sartoris. Mergem încet și cu grijă, dar până acum nu e nimic care să vă înspăimânte.

În timp ce vorbea, se auzi un ciudat scârțâit înăbușit. Trenul se opri așa de brusc încât

îi făcu pe toți să cadă de pe banchetă. Dick începu să plângă, iar Willie se frecă somnoros la ochi și întrebă:

- Țsta a fost un cutremur? Doamna Phayre se albi la față, iar vocea i se încorda și se stinse.

- O! țipă ea. Ce a fost asta? Unde e Richard? Maiorul Sartoris deschise iar geamul și se uită afară.

Hannah deschise cealaltă fereastră și încercă să iasă.

12

MORMANUL DE ZĂPADĂ

-Hannah, stai jos! îi porunci patroana. Nu trebuie să-i sperii pe copii. Maiorul Sartoris o să ne spună ce să facem.

Chiar atunci maiorul Sartoris își băgă capul înăuntru și spuse:

-Nu vă temeți! Am intrat într-un morman de zăpadă, dar nu s-a stricat nimic, din câte văd eu. În acel moment, se ivi conducătorul de tren înaintând prin zăpada înaltă.

-Domnule conducător de tren! Ce s-a întâmplat? Văd că e un morman de zăpadă, dar nu putem da înapoi?

-Cred că s-a rupt ceva, că de altfel am fi mers înapoi, domnule. Motorul și cele două vagoane au intrat în zăpadă, dar nu s-a întâmplat nimic rău, domnule... nimic rău.

Vocea lui părea așa de ștearsă că soldatul întrebă:

- Ești rănit, prietene?

- Nimic grav, domnule - o zgârietură la cap, asta-i tot.

- Doamnă Phayre, vedeți că nu s-a întâmplat nimic rău. Eu o să merg afară să văd dacă pot da o mână de ajutor. Nu există nici un pericol.

-Dacă am putea ieși afară... mi-e așa de teamă, spuse ea.

-O să văd dacă se poate, răspunse el și ieși înfundându-se până la genunchi în zăpada moale. Este foarte adâncă. Așteptați câteva minute până văd cum stau de fapt lucrurile.

Alți câțiva domni, care au ieșit afară din tren, se luptară să se alăture conducătorului.

-Nu-i nimeni rănit, sau cel puțin așa sper. Două vagoane îngropate în zăpadă, dar sunt în afara oricărui pericol. Dar trenul expres!... Și își scoase ceasul.

13

ȚIGANUL ALB

-Expresul!? exclamă maiorul Sartoris. Care expres? Spune-mi, nu pierde vremea! în timp ce vorbea, omul se clătină și căzu. Abia atunci ei au observat că o tăietură urâtă din spatele capului său sângera. Din cauza frigului aspru, sângele nu curgea repede, dar era o tăietură mare. Bărbatul rămase fără cunoștință. La fiecare stație din tren au coborât oameni, așa că acum doar doi alți domni și un băiat de vreo 15 ani își făcură apariția. În vagoanele îngropate în zăpadă mai erau câțiva oameni, dintre care unul se afla în vagonul fumătorilor.

-îmi poate spune cineva când trebuia să plece expresul din gară? întrebă maiorul Sartoris.

-Nu mai repede de o oră după trenul ăsta, spuse unul dintre bărbați, așa că avem suficient timp.

-Oricum, ca să fim siguri, spuse soldatul, unul dintre noi trebuie să meargă înapoi pe linia de cale ferată ca să-l atenționeze cu o lampă.

- Este o lampă în vagonul conducătorului, spuse un altul, dar nu e chiar așa ușor să ne întoarcem. Acest biet om nu-și revine! Ajutați-mă să-l duc într-un vagon.

Așa au și făcut, dar cu greu din cauza zăpezii adânci.

- Acum, cine poate să meargă înapoi? spuse maiorul. Să încerc eu?

- Lăsați-mă pe mine să merg, spuse adolescentul. Eu sunt mai ușor decât oricare dintre

voi și nu vă pot fi de mare ajutor ca să ajung la vagoanele din față.

-Ai dreptate, spuse maiorul Sartoris. Vino și ia lampa.

Trenul ieșise de mult timp de pe linia principală de tren și acum se afla pe singura linie secundară. Zăpada a blocat cea mai îngustă parte a unui debleu adânc, cu maluri foarte înalte, încoronate cu copaci. Chiar deasupra locului unde vagoanele erau îngropate în zăpadă, se aflau niște brazi scoțieni încântători, ce creau o imagine pitorească în acel decor.

14

MORMANUL DE ZĂPADĂ

- Priviți, domnule! spuse băiatul. Ne putem da seama ce s-a întâmplat. Probabil că, în timp ce ieșea, bietul om a alunecat și a căzut pe spate. S-a lovit în stâncă asta. Este sânge pe ea, vedeți?

- Văd. Acum pleacă, băiete! Nu pierde nici o clipă. Nu mă încântă deloc să văd că te duci singur, dar aici este o femeie pe care nu mi-ar plăcea să o părăsesc.

- Dacă merg singur, ajung mai repede. Și cunosc fiecare locușor. Nu locuiesc departe de aici. Este o baracă mică la nivelul de trecere, unde pot să cer ajutor.

Băiatul porni grăbit și, pe măsură ce figura lui activă dispăru în întunericul care se lăsa cu repeziciune, maiorul Sartoris observă că acesta avuse dreptate: nici un om matur nu putea să meargă așa de repede.

Între timp, în compartimentul în care a călătorit maiorul Sartoris, micuțul Willie îi adresa mamei sale nenumărate întrebări:

- Unde este tata? De ce nu au ieșit toți afară? Unde a plecat Tartary?

Doamna Phayre, a cărei față drăguță era convulsionată de teamă, încercă să se controleze ca să nu-l înfricoșeze pe copil, dar nu reuși. Vocea o trăda și Willie spuse:

- Mamă, ce te face să te sperii așa de tare? Tata nu ar lăsa pe nimeni să ne facă rău, nu?

- Willie, scumpule, fă liniște! Mama vrea să asculte! Taci din gură, dragule.

- Și Willie o să asculte, spuse copilul.

Să asculte! O, dar ce să asculte biata mamă? Un lung șuierat sălbatic... o izbitură... un țipăt. Doar atât!

Cu siguranță, expresul nu a fost avertizat și se îndrepta înspre ei.

Maiorul Sartoris se îndrepta spre compartiment să o întrebe pe doamna Phayre dacă ar prefera să coboare, când auzi fluierul. Nu-și putu da bine seama ce s-a întâmplat

15

ȚIGANUL ALB

după aceea. Ceva l-a izbit la pământ și l-a îngropat pe jumătate în zăpadă. Se ridică imediat în picioare, dar când deschise ochii, ce priveliște îngrozitoare avea înaintea lui! Pe partea cealaltă stătea locomotiva expresului, cu aburul care se ridica precum un nor. Vagonul conducătorului din primul tren era zdrobit în bucăți care păreau a fi surcele de foc. Cele două vagoane, dintre care în unul era se afla doamna Phayre, au ajuns o grămadă de ruine. Alte vagoane au fost răsturnate; se auzeau țipete și strigăte pe ambele părți. Dar Henry Sartoris nu mai văzu nimic pentru că în fața ochilor îi apărură imaginea frumoasei mame tinere și a celor doi copilași ai ei. Cu un țipăt de durere, el dădu fuga la ruinele vagonului și începu să ridice bucățile. În acest timp, i se alătură un om înalt. Își azvârli mantaua și începu să-l ajute în liniște.

- O doamnă cu doi copii, șopti Henry Sartoris. -Soția și copilașii mei, spuse încet omul înalt...

Vorbea încet din cauza disperării.

- Poate că asta i-a salvat, țipă maiorul Sartoris, după ce dădu la o parte câteva bucăți mai mici. Era acoperișul greu al vagonului, înclinat și aproape intact. Cu altă ocazie,

doi bărbați nu ar fi reușit să îl miște, dar împinși de emoții puternice, pentru cei doi a fost floare la ureche. Sub acel acoperiș de tren, cuibăriți împreună între banchetele compartimentului, stăteau doi dintre cei căutați. Lipsea tânăra servitoare și unul din băieței. Cei doi oameni ridicară cu atenție corpul doamnei Phayre, având puține speranțe că aceasta mai respira. Dar, spre uimirea lor, doamna nu era rănită deloc. În brațele ei, strâns tare, era micuțul Dick, de asemenea, nevătămat. Femeia era paralizată de teroare, dar când l-a văzut pe soțul ei, scoase un țipăt isteric și se agăță de el cu o mână, în timp ce în cealaltă îl ținea pe copil. Domnul Phayre o îndepărtă, își puse mantaua jos, pe mal, o așeză pe soția lui pe manta și o înveli ca și cum ar fi vrut să o ferească să nu vadă altceva decât copilul pe care îl ținea în

MORMANUL DE ZĂPADĂ

brațe. Apoi se întoarse la maiorul Sartoris. Acesta a continuat să caute și a avut un oarecare succes. Părea că săraca Hannah depuse un efort frenetic să iasă pe geam... era moartă. Băiețelul era întins pe zăpadă, fără urme de vătămare, în afară de o tăietură adâncă la tâmpla stângă. Bărbații nu puteau să-și dea seama dacă biata fată l-a aruncat pe fereastră sau dacă el a căzut afară după ce vagonul s-a izbit. Și nici nu părea să aibă mare importanță.

- Copilul este mort, spuse domnul Phayre, pe aceeași voce înceată. Trebuie să-i dau de veste mamei lui.

Au tras un covor mare de tren dintre rămășițe și l-au întins pe zăpadă. Apoi au ridicat corpul sărmanei Hannah și l-au așezat pe covor. Cu un geamăt de durere, domnul Phayre îl luă pe micuțul Willie și îl întinse alături de ea. Între timp, mulți oameni au ajuns la locul accidentului, printre care și un doctor. Maiorul Sartoris îl căută și îl imploră să vină cu el pentru câteva clipe.

- Cu siguranță că fata este moartă, spuse maiorul. Dar copilul nu pare rănit mai deloc. Uitați-vă la el și spuneți-mi: sunteți sigur că e mort?

Doctorul se aplecă deasupra micii făpturi, a cărei față părea așa de liniștită și dulce în mijlocul tuturor acestor orori.

- Este mort, bietul micuț, spuse el. Nu are puls deloc. Este fiul domnului Phayre, nu? Aici și-a găsit capătul. Trebuie să merg, domnule. Sunt și alții care au nevoie de mine, iar acest micuț nu mai are nevoie.

Doctorul se îndepărtă, iar Henry Sartoris acoperi trupul celor doi cu covorul și merse pe partea cealaltă a liniei de cale ferată unde știa că stătea doamna Phayre. Dar ea și soțul ei nu mai erau acolo. Era nevoie de mult ajutor, așa că timp de o oră sau mai mult, maiorul Sartoris nu avu vreme să-și permită să-l plângă pe adorabilul lui prieten, pe care îl îndrăgi așa de mult. Era foarte ocupat. Începu să

16

17

ȚIGANUL ALB

ningă mai tare decât înainte și mai erau multe lucruri de făcut, când domnul Phayre îl atinse pe umăr și spuse:

- Am venit să iau copilul, dar totul a fost mutat, așa că nu mai știu unde l-am pus. Mă poți ajuta?

- Era aproape de vagon. Zăpada a acoperit totul. Da, aici este!

Covorul a fost acoperit aproape de tot, iar ei au dat ușor zăpada la o parte. Domnul Phayre a adus un servitor să-l ajute și niște învelitori albe în care să învelescă copilul.

-Ar fi bine să ducă trupul sărmanei fete la Kerstaunton, cu restul victimelor, spuse domnul Phayre. Dar i-am promis lui Ellen că aduc copilul acasă.

Cei trei dădură covorul la o parte - trupul copilului lipsea!

Au început să caute repede - au pus multe întrebări - dar nimeni nu putea spune nimic despre dispariția copilului. Zăpada a acoperit toate urmele de pași. Chiar propriile lor urme dispăreau sub zăpadă în fața ochilor lor.

- Domnule Phayre, este posibil ca cineva să fi recunoscut copilul și să-l fi luat ca să-l ducă acasă. Mai bine ați merge acasă. Credeți-mă că o să fac totul ca să descopăr adevărul. Eu sunt fiul vecinei dumneavoastră, doamna Sartoris, și am călătorit în același compartiment cu doamna Phayre.

- Mulțumesc. Da, ar fi mai bine să plec.

- Dar, spune-mi, te rog, a pățit ceva doamna Phayre?

- Nu. Este doar foarte afectată de șoc. Și Dick nu are nimic. Este prea mic să realizeze ce s-a întâmplat.

- Cu atât mai bine, spuse Henry Sartoris, privind în jur. Imaginea asta mă va bântui până în ziua morții.

Domnul Phayre plecă, iar apoi Henry Sartoris îl mai căută odată cu atenție pe copil.

Nu i-a scăpat din ochi nici măcar un mănunchi de iarbă care ridica puțin nivelul zăpezii - dar copilul dispăruse. Apoi își aminti de adolescentul precaut care se dusesse să avertizeze trenul expres. Acesta a

18

MORMANUL DE ZĂPADĂ

fost căutat de alți oameni și găsit nevătămat. Avea însă inima zdrobită pentru că eșuase, chiar dacă toată lumea l-a asigurat că nu a fost vina lui. Băiatul, având impresia că are la dispoziție suficient timp, nu a ezitat să intre într-un tunel scurt, care era aproape de mormanul de zăpadă în care se oprise trenul. Vroia să o ia prin tunel. Era sigur că nu va întâlni expresul până ce nu va ajunge în partea cealaltă a tunelului, la o distanță mai mare de o milă de acesta. Dar el, asemenea celorlalți, a uitat că primul tren a mers foarte încet și că a pierdut mult timp. Când era pe la mijlocul tunelului, a auzit șuieratul expresului care intrase în tunel din capătul celălalt. A avut timp doar să se reazeme de perete. A strigat și a fluturat lampa, dar nu a fost observat. Nici nu mai conta pentru că distanța era prea mică pentru ca expresul să poată fi oprit. Bietul băiețandru era chiar vlăguț, plângând ca un copil și susținând că era numai vina lui. Maiorul Sartoris îl luă în grija lui și împreună plecară înspre Kerstaunton cu trenul care a fost adus acolo ca să transporte pasagerii. În locul accidentului au rămas șapte trupuri cărora nu le mai păsa dacă erau luați sau erau lăsați sub zăpada albă și curată.

- Trebuie să le trimiți o telegramă părinților tăi, dragul meu băiat! Nu are rost să mergi acasă în noaptea asta. O să fie nevoie de tine mâine la interogații și cred că ar fi mai bine să vii acasă la mine noaptea asta.

Doamna Sartoris a renunțat să mai spere că fiul ei călător va ajunge acasă în acea noapte. Din fericire pentru dânsa, doamna Sartoris locuia într-un cătun unde nu s-a auzit nimic despre accident, deși locuința familiei Phayre era foarte aproape. Nu se alarmă deloc pentru că nu știa sigur dacă fiul ei va putea prinde vreun tren în acea zi. Însă, când a aflat în cele din urmă ce s-a întâmplat, bucuria revederii fiului său a fost umbrită de supărare.

- Scumpul meu, micuțul meu Willie! spuse ea. Cel mai drag, cel mai luminos, cel mai iubit! O, Henry, nu-mi vine să cred că e mort! Săraca, săraca Ellen!

19

ȚIGANUL ALB

- Doamna Phayre? Biata femeie! Mamă dragă, după toți acești ani, am ajuns acasă într-o împrejurare așa de tristă!

- Da, dar dragul meu băiat, tu ești sănătos! Nu e bine să fii fericită. Și totuși, dacă te

pierdeam pe tine, pierdeam totul.

capitolul 2

ÎNCREDINȚAREA DATĂ MAIORULUI SARTORIS

ÎN dimineața următoare, domnul Phayre a venit prin zăpada mare până la ușa vilei și a întrebat dacă putea vorbi cu maiorul Sartoris. Servitorul l-a invitat în salon, a pus lemne pe foc și i-a spus că o să-l anunțe pe Maior, deși era convins că încă nu s-a trezit. Oricum, după câteva momente, apărură și Henry Sartoris.

- Îmi pare rău că te deranjez la o oră așa de nepotrivită, Sartoris, dar știu că mă vei scuza. Vroiam să știu dacă ai mai găsit ceva ieri.

- Nimic. Am făcut tot ce se putea face, crede-mă! Dar nu am găsit nici un indiciu al misterului. Totuși, aveam de gând să încerc să dau de tine ca să-ți spun ce am auzit în dimineața asta. Dar mai întâi, cum se simte doamna Phayre?

- Este bolnavă, foarte bolnavă. Și cred că mă bucur că este așa, deoarece mă tem că acest ultim șoc - pierderea copilului și faptul că nimeni nu știe nimic - îi va zdrobi inima. Ei nu i-am spus nimic. Nimeni din familia Phayre (cu excepția bătrânului Eames, care era cu noi, după cum îți amintești), nu știe că nu am găsit copilul. Ellen se simte prea rău ca să mai pună întrebări, iar servitorii bănuiesc că l-am lăsat la Kerstaunton - pentru investigații. Poate că o să găsim copilul înainte ca toți să afle adevărul. Acum, Sartoris, răspunde-mi la o întrebare. Ești sigur că băiatul era mort?

- Sunt sigur de asta. L-am chemat pe doctor să vină și să îl vadă. Cred că îl cunoști pe doctor și poți să-l întrebi chiar tu. Dar eu sunt sigur - ai avut vreo îndoială?

20

21

ȚIGANUL ALB

- Atunci nu aveam! Cred că nici acum. Dar pot să vorbesc cu Greene.

- Ți-am spus că am auzit ceva în dimineața asta. Nu are mare însemnătate, dar trebuie să știi. Ieri seară, l-am luat la mine acasă pe acel tânăr, Percy Hallam, care s-a întors ca să avertizeze expresul. El mi-a spus că a fugit prin tunel - tu știi împrejurimile mai bine ca mine - și când el se afla pe la jumătatea tunelului, trenul a intrat în tunel. Abia a avut timp să se dea în lături. El crede că a leșinat pentru că, pentru un timp, nu mai știa unde se afla. Apoi s-a întors și a văzut o femeie înaltă, purtând ceva în brațe. Dânsa venea pe calea ferată înspre el, dar când el a ieșit din tunel, ea s-a cățărat pe mal și l-a evitat. Băiatul nu s-a mai gândit la lucrul ăsta până acum, când am vorbit cu el. Era o femeie înaltă, cu o rochie neagră și un șal roșu. Parcă nu purta nici o pălărie, spunea el.

- Trebuie să verificăm. Vrei să-l chemi aici și să vorbesc direct cu el? Mulțumesc. Percy Hallam veni. Încă era palid și supărat. Relată ce văzuse, dar nu adăugă nimic la ce domnul Phayre știa deja.

- Ai vreo idee ce purta în brațe? spuse domnul Phayre.

- Nu, domnule. Eram amețit și mă simțeam rău. Mi-am pierdut lampa, ceața era așa de groasă și ningeă așa de tare încât urmele pașilor ei au fost acoperite înainte să ajung la locul pe unde s-a cățărat. De fapt, deși cred că am văzut-o, nu pot fi sigur de asta.

- Trebuie să facem investigații. Între timp, vreau să vă cer la amândoi o favoare: și anume să încercați să nu spuneți nimănui nimic. Cu cât se discută mai puțin, cu atât va fi uitat mai repede. Și chiar dacă nu voi găsi niciodată copilul, totuși soția mea nu trebuie să afle vreodată că el nu a fost depus în noua criptă de pe deal, spuse el arătând cu mâna.

- Poți să te bazezi pe noi. Totuși nu mi-ai spus cum ai ieșit din vagon.

ÎNCREDINȚAREA DATĂ MAIORULUI SARTORIS

- Am ieșit pe acoperișul vagonului și, de acolo, am sărit pe mal. Într-adevăr, nici nu

știu bine cum am ieșit, dar toți eram deja afară când a avut loc al doilea accident. Trebuie să plec acasă acum, spuse el grăbindu-se, pentru că ceața asta rece care văd că se ridică îmi ia răsuflarea. O să ne mai vedem și o să-ți amintești de rugămintea mea, da?

-Cu siguranță! Trebuie să mai spun ceva: iat-o pe mama. Vino, mamă! Domnul Phayre este aici. A venit să mă întrebe ceva.

Doamna Sartoris, o femeie care părea foarte duioasă și mult prea tânără ca să fie mama maiorului bronzat, a fost extrem de atașată de micuțul Willie și s-a simțit copleșită când s-a apropiat ca să se întâlnească cu tatăl acestuia. Dânsa l-a luat de mână și, după un moment de tăcere, a întrebat cu blândețe:

- Spune-mi, cum se simte Ellen?

- Foarte rău. Mi-ar plăcea să o vizități, dar nu cred că poți.

- Dacă pot, o să vin.

El dădu să plece, când privirea îi căzu pe o jucărie din lemn - un băț care avea la unul din capete capul unui căluț, iar la celălalt capăt o roată. De multe ori l-a văzut pe Willie călărindu-l. Doamna Sartoris îl ținea pentru copiii care o vizitau și era cunoscut sub numele de Cherry Pie (Plăcintă cu Cireșe, n.tr.), un nume care să se potrivească cu Apple Dumpling. Calmul grav dispăru de pe fața sărmanului tată și cu un oftat, el se scufundă în scaunul său și-și acoperi ochii cu mâna.

- Dragul meu prieten, spuse doamna Sartoris, aplecându-se spre el, poți spune și tu alături de David: „Eu mă voi duce la el” (2 Samuel 12:23)?

-Dar mă gândesc la Ellen, spuse el. Apoi, dintr-o dată, bărbatul se adună și își luă la revedere în liniște.

22

23

ȚIGANUL ALB

-Ce control de sine are acest bărbat! spuse Henry Sartoris când se întoarse de la ușă. Începusem să cred că el nu suferă așa de tare, dar văd că m-am înșelat în privința lui.

- Da, chiar te-ai înșelat. Micuțul Willie era mândria și bucuria lui. Faptul că semăna cu mama lui îl făcea să-l îndrăgească în mod deosebit. Și chiar era un băiețel extraordinar.

-Mamă, chiar dacă te duc în brațe, tot trebuie să mergi să o vizitezi pe biata femeie. Când eu și Hallam o să mergem la investigații, te vom lăsa acolo și te vom lua când ne întoarcem. O să-i facă bine să te vadă.

- Prostuțule, spuse ea cu drag, încă crezi că nimeni nu o poate înlocui pe bătrâna ta mamă, nu? Domnul Hallam o să râdă de tine.

-Nu. El este într-un totu de acord cu mine. Hallam, nu-i așa că seara trecută dânsa s-a purtat mai bine cu tine decât aș fi putut spune eu? Dar, mamă, explică-mi un lucru. Cum de doamna Phayre este o adevărată doamnă - o doamnă stilată, mă refer în sensul bun al cuvântului - în timp ce soțul ei este doar un om simplu?

-Dragul meu, doamna Phayre a fost domnișoara Wilbraham, fiica domnului Wilbraham din B. Iar domnul Phayre a ajuns unde este prin munca proprie. Ei doi sunt cel mai fericit cuplu pe care l-am văzut... sau erau, până când el s-a îmbolnăvit rău. Iar Richard Phayre este un om nobil - un gentleman creat chiar de Dumnezeu, dacă există așa ceva.

- Mamă, mă încălzește la inimă când te aud că ții la prietenii tăi! Nu-mi vine să cred că am fost plecat zece ani. Cred că a fost o greșeală.

- Pot foarte bine să-l numesc prietenul meu. *Tu* știi, dar nu și domnul Hallam, cât de bun a fost dânsul cu mine în ce privește casa asta. Știi, când Henry a plecat, am fost așa de singură și de obosită de traiul din Londra. Am întrebat într-o parte și-n alta de o

casă cu grădină pe care să mi-o pot permite. Aceasta a ajuns la urechile domnului Phayre.

24

ÎNCREDINȚAREA DATĂ MAIORULUI SARTORIS

Scumpul meu soț a fost odată drăguț cu el și de atunci domnul Phayre nu a uitat *niciodată*. A venit la mine și mi-a spus că a construit această casă pentru a locui în ea până ce vila lui era gata și că mi-ar închiria-o la un preț mic. Nu putea să o închirieze cuiva care era o companie neplăcută pentru tânăra lui soție. Era foarte aproape de casa lor - chiar pe terenul lor, de fapt. A făcut să pară ca și cum era o plăcere pentru dânsul ca eu să locuiesc acolo. Și nu după mult timp am înțeles că el intenționase ca grădinarul lui să locuiască acolo. Apoi a mai construit două camere ca să mă simt eu confortabil. Țasta e numai unul din lucrurile drăguțe pe care le face întotdeauna.

- A fost foarte drăguț, spuse tânărul Hallam.

Doamna Sartoris a reușit, cu ajutorul fiului ei, să ajungă la locuința Phayre, unde prezența ei s-a dovedit a fi o mângâiere pentru tânără mamă pe care Henry o văzu doar în fugă. Maiorul se hotărî să nu-i menționeze nimic despre dispariția misterioasă a micuțului Willie. Ellen Phayre credea că fiul ei este îngropat în cripta de care vorbea soțul ei, în noua biserică minunată pe care el o construise pentru acest nou sat - un sat pe care tot el l-a întemeiat pentru multele lui sute de muncitori.

Domnul Phayre nu a scutit nici bani nici efort în încercarea de a descoperi cine a mutat corpul copilului. Prin vecinătate nu au fost văzuți vagabonzi sau homari.

Degeaba au fost puse afișe (cu cuvinte atent alese, desigur) și pancarte. Minunatul băiețel a dispărut ca și cum pământul și-a deschis gura și l-a înghițit pentru totdeauna. După doi ani, Henry Sartoris trebuia să se întoarcă la slujbă, dar numai după două luni de stat acasă, i-a fost oferit un post militar în Irlanda. L-a acceptat bucuros pentru că putea să o ia pe mama lui cu dânsul. Totuși, nu a vândut casa din Edenvale, deoarece mama lui dorea să aibă posibilitatea să se întoarcă în confortabila ei casă după bunul plac. Erau gata de plecare și trebuiau să-și părăsească locuința în

25

ȚIGANUL ALB

următoarea dimineață, când primiră de la doamna Phayre vestea că ea și soțul ei se întoarseră la reședința lor - ei fuseseră plecați pentru câteva săptămâni - și că doamna Phayre vroia să-l întâlnească mai ales pe maiorul Sartoris, dar nu putea nicidecum să meargă pe jos până la casa lor. Așa că, mai târziu în acea zi, mama și fiul se duseră la reședința Phayre.

Domnul Phayre nu și-a revenit niciodată din durerea și suprasolicitarea acelei zile din decembrie. Dar totuși acum, maiorul Sartoris a fost uimit când l-a văzut: acesta se schimbase foarte mult în cele câteva săptămâni de când s-au întâlnit ultima dată.

Doamna Sartoris s-a dus să o vadă pe doamna Phayre. Soțul dânzei se afla în frumoasa lui bibliotecă.

-Mă tem că te simți cam rău azi, spuse maiorul Sartoris.

- Nu mai rău decât de obicei, dar acum am scris ceva. Vreau să-ți cer un favor, Sartoris.

- Și te-ai obosit scriind, nu?

-Bănuiesc că da, deși nu am făcut mare lucru. Adevărul e că sunt slăbit. Am strâns hârtiile care vorbeau de pierderea micuțului meu.

- Dar nu a fost neînțelept să te agiți fără să fie nevoie?

- A fost nevoie. Sartoris, știi că nu mai am mult de trăit. Draga mea EUen va rămâne singură ca să-l crească cum va putea mai bine pe micuțul Dickybird, așa cum băiețandru meu obișnuia să-i spună. Și el este un băiat deosebit.

-N-am văzut alt băiat mai bun decât Willie, spuse Henry Sartoris.

-Ce mai băiețandru! strigă Richard Phayre, cu o privire înseninată. Ei bine, dacă e mort, o să mă întâlnesc curând cu el.

- Te îndoiești de asta, Phayre?

ÎNCREDINȚAREA DATĂ MAIORULUI SARTORIS

Domnul Phayre își puse capul în mâini și spuse gânditor:

- Mă întrebi dacă mă îndoiesc. Ei bine, Henry Sartoris, nu știu dacă să mă îndoiesc sau nu. În legătură cu asta vroiam să te rog ceva. Vezi tu, s-ar putea ca el să trăiască.

- Chiar dacă l-ai căutat atâta?

- Mi-am dat toate silințele. Greene spune că sigur era mort. Nu s-a îndoit deloc. Și dacă trăia încă, cred că recompensa pe care am oferit-o ar fi determinat-o pe acea femeie să mi-l aducă înapoi. Poate că femeia i-a furat trupul ca să-i vândă hainele. Băiețelului îi plăceau așa de mult năstureii aurii.

- Așa-i, într-adevăr!

- Da. Dar totul este doar o bănuială și nu am nici o certitudine. Exista atât de multe moduri de a interpreta cele întâmplate. Însă, când sunt treaz, mi se pare cel mai plauzibil că băiatul este în cer, dar când dorm, am impresia că el e viu. Ei bine, timpul o să ne spună, dar nu timpul meu, pentru că este scurt. Am scris o relatare despre felul în care a dispărut -uite hârtia. Am descris copilul, hainele lui și tăietura de la tâmpla stângă. Mă rog lui Dumnezeu ca tu să trăiești ca să fii martor - și la fel și tânărul Hallam, dacă e nevoie. Iată și dovada. O să pun aceste foi în dosarul ăsta mare. Vezi, am copii ale afişelor și pancartelor, declarația și această scrisoare: e o scrisoare pentru copil. Aprinde, te rog, lumânarea. Am să o sigilez și așa să faci și tu. Mulțumesc. Acum o să scriu pe deasupra:

Acest plic nu trebuie deschis, decât de maiorul Henry Sartoris sau de cineva numit de dânsul. El cunoaște ce este înăuntru și las întreaga chestiune în mâna lui. Richard Phayre.

26

27

ȚIGANUL ALB

-Acum, Sartoris, o să pun acest pachet aici, în sertarul interior al biroului meu de scris. Apoi o să-i dau cheia soției mele spunându-i că s-ar putea să nu fie niciodată nevoie de ce este înăuntru. Tu o să-i transmiți dacă intervine ceva și o să ai nevoie de acest plic. Și dacă auzi ceva de copil, las în grija ta că o să-i dai de urmă.

- Da, de acord. Dar sper că te înșeli în ce te privește, Phayre. Sper că vei trăi să-l crești pe Dick ca să-ți ia locul cu vrednicie.

- Nu, răspunse el. Nu sunt șanse. Ziua aia înzăpezită m-a terminat. Ellen are un frate, care ține foarte mult la ea, o are pe mamă-sa și mulți prieteni. Sper doar ca ei să nu-l răsfete pe micuț. Ei bine, mi-am terminat treaba pentru astăzi. A fost o zi foarte fericită și bună. Iar acum tot ce trebuie să fac este să învăț să mă încred în Dumnezeu că va îngriji de soția și copiii mei, sau de copilul meu, așa cum m-am încrezut în El tot acest timp îndelungat că va îngriji de mine. Nu vreau să-mi fac testamentul. Ellen are locuința ei și acolo sunt 30.000 lire puse deoparte pentru copii. Dacă îmi scriu testamentul, trebuie fie să menționez îndoiala mea sau să complic lucrurile. Așa că i-

am scris doar băiatului, cerându-i să fie bun cu Dick. Cred că asta e cea mai bună cale.

- Bănuiesc că da. Dar nu mă lași să împărtășesc aceasta cu fratele doamnei Phayre?
- Nu, nu! Nu vreau ca Ellen să știe nimic despre asta, iar mama ei sigur s-ar scăpa să-i spună. Vreau să o sfătuiesc să părăsească locul acesta peste câțiva ani, când eu nu voi mai fi, și sper că nu o să mai audă vreodată de dispariția copilului. Cu timpul, oamenii de acolo o să uite. Altfel ar face-o mai nefericită și deja suferă prea mult, biata femeie.
- Accept însărcinarea, Phayre. O să fac exact cum îmi spui.
- Mulțumesc. Mi s-a ușurat sufletul, răspunse domnul Phayre. Vino acum și ia-ți la revedere de la Ellen. Dânsei o să-i fie dor de buna ta mamă.

28

ÎNCREDIȚAREA DATĂ MAIORULUI SARTORIS

În următoarea zi, doamna Sartoris și fiul ei au părăsit Anglia și nu l-au mai văzut niciodată pe domnul Phayre. Starea lui s-a înrăutățit cu repeziciune și a murit cam după șase luni după acel accident de tren care l-a costat așa de mult. Așa că Ellen Phayre a rămas văduvă la vârsta de douăzeci și șase de ani, fiind singurul părinte al fiului ei, care a devenit astfel moștenitorul imensei averi a tatălui său. Mama lui Ellen locuia în Londra, unde aceasta a fost crescută. Așa că dânsa a părăsit reședința Phayre. Casa unde ea a fost așa de fericită și de care s-a îngrijit era acum încuiată, iar ea a plecat la Londra, la mama ei. Astfel, a trecut mult timp până ce Henry Sartoris și mama lui s-au întâlnit din nou cu Ellen Sartoris. Între timp, cele două femei au corespondat frecvent, iar Henry Sartoris nu a uitat niciodată ce i-a fost încredințat.

29

capitolul 3

ALBUL WILLIE

HCUM trebuie să mă întorc la ziua accidentului feroviar de lângă Kerstaunton și să relatez despre dispariția trupului copilului, sau, mai bine spus, dispariția lui Willie Phayre. Căci dacă Willie chiar ar fi murit în acea zi tristă, imaginează-ți ce s-ar fi ales din povestirea mea! N-ar avea sens să scriu o carte doar ca să-ți spun că a existat odată un astfel de copil, care era frumos din cale afară, atât la trup cât și la suflet, și că moartea lui precoce i-a zdrobit inima tatălui său și i-a provocat mulți ani de suferință mamei sale. Și totuși, cât de multe vieți scumpe sunt întrerupte de timpuriu în fiecare zi - viața multor copilași, a căror mame se gândesc că ei sunt la fel de frumoși ca Willie Phayre, chiar dacă nimeni altcineva nu este de acord cu ele. Așa de mulți copilași se nasc doar ca să sufere și să moară! O, da, dar uită-te la cealaltă fațetă a problemei: atâtea suflete nemuritoare care poartă sigiliul proaspăt al lui Dumnezeu pe fruntea lor inocentă, în timp ce El le primește în împărăția Sa veșnică, în siguranță, fericiți, fără păcat, pentru totdeauna.

Ellen Phayre avea totuși o fericire: credea că scumpul ei băiețel era acolo unde îi era cel mai bine. Dânsa fost scutită de cea mai mare suferință: acea tristețe care l-a dus în mormânt pe soțul ei. Unde era copilul? Ce zile întunecate îi stăteau înaintea? Richard Phayre ar fi dat bani pe ascuns doar ca să știe sigur că iubitul lui era mort. Ultimele cuvinte pe care dânsul le-a rostit au fost: „Curând voi afla!”, cuvinte pe care atunci nu le-a înțeles nimeni.

Percy Hallam chiar a văzut o femeie pe linia de cale ferată care s-a cățarat pe mal atunci când el s-a apropiat. Dar,

30

ALBUL WILLIE

când a descris-o ca pe o femeie înaltă cu un șal roșu, el a fost înșelat de amețea și vederea lui neclară din acel moment. Pentru că acea femeie era scundă și voinică și purta o manta purpurie cu o glugă mare, care era trasă pe cap. Această femeie, a cărei

nume era Barbara Faa, scăpase chiar în dimineața aceea din închisoarea unde aștepta să fie judecată pentru o tâlhărie minoră, pe care a comis-o cu câteva săptămâni înainte. Nu avem nimic de-a face cu modul ei de a scăpa. Însă, cu siguranță că, dacă ea ar fi auzit de cercetările făcute după accident, ea nu ar fi fost în poziția de a se prezenta să ceară recompensa. Dar, cel mai probabil, nici nu a auzit de acestea. Barbara era o englezoaică și, în parte, descendentă a ȝiganilor, în timp ce soțul ei era un ȝigan în toată regula, care aparținea unui mare clan de ȝigani din Scoția. Era unul din membrii care dădeau multă bătaie de cap: întotdeauna intra în bucluc și se certa. Și, ca să adăugăm la abaterile sale, când intra într-o încăierare, așa cum o numeau ai lui, aceștia nu erau deloc gata să aibă răbdare cu dânsul. În consecință, când Reuben Faa a împrumutat un cal (și a uitat să-l înapoieze), nici un frate ȝigan nu a vrut să-l acopere, mărturisind că acesta nu a fost la locul faptei. Așadar, Reuben a primit doi ani de pușcărie pentru delictul lui și, chiar dacă a încercat de două ori să scape, nu a reușit să iasă de acolo. În general, e greu să ȝii un ȝigan în închisoare. Între timp, Barbara și copiii ei au plecat înapoi la neamul ei și, cu cât se vorbea mai puțin despre dânsul, cu atât era mai bine. În cele din urmă, Reuben a ieșit din închisoare și s-a alăturat clanului său. A fost foarte supărat de felul în care ei l-au lăsat în voia sorții și vorbea urât cu tovarășii lui ori de câte ori i se oferea posibilitatea. De fapt, a devenit așa o pacoste că în cele din urmă unul dintre ei l-a lovit. Reuben a scos cuțitul și l-a rănit. Acel om era bine făcut și puternic. Dacă dușmanul lui ar fi murit, atunci Reuben ar fi fost dat pe mâna autorităților. Dar omul și-a revenit, iar clanul l-a lăsat pe Reuben să aleagă între a fi alungat dintre ei sau a fi trimis

31

ȚIGANUL ALB

ALBUL WILLIE

în închisoare pentru asalt. Reuben a ales să plece. A fost pus să facă jurământ, după o lege păgână pe care ei o respectau cu strictețe, că va părăsi Scoția și nu se va mai întoarce niciodată acolo.

Nu știu dacă a plecat să-și caute soția sau pur și simplu a dat de ea, dar de atunci această familie nevrednică a hoinărit lucrând ca tinichigii, reparatori de umbrele, doctori de câini, prinzători de șoareci și orice altceva care aducea bani. Furau pe rupte. Barbara a devenit foarte imprudentă și a fost prinsă, așa cum am văzut deja. Reuben, poate din cauză că nu se simțea prea în siguranță, a părăsit districtul și a plecat în sudul Angliei, lăsând un mesaj, câțiva bănuți și hainele Barbarei la un prieten din orașul în care a fost închisă Barbara. Aceasta, după ce a evadat, a stat cam o oră cu acest prieten de încredere și apoi s-a dus la o gară unde cunoștea un însoțitor de tren ȝigan. Acesta a închis ochii când ea s-a furișat în vagonul cu bagaje al trenului blestemat. Când trenul s-a împotmolit în mormanul de *zăpadă*, ea s-a speriat așa de tare încât a strigat la conducător, care a lăsat-o să iasă și, în agitația momentului, acesta nu a mai menționat nimănui despre ea. Într-adevăr, așa cum știm deja, el nu a avut mult timp să relateze ceva pentru că a murit în acea noapte. Așa că nimeni nu a auzit nimic despre această pasageră clandestină, spre ușurarea însoțitorului de tren, care i-a fost complice la fapta ei rea. Ascunsă printre tufișuri, femeia a urmărit ce se întâmpla: l-a văzut pe domnul Phayre și pe maiorul Sartoris că au așezat copilul lângă biata servitoare și a crezut că micuțul era mort. L-a cărat de-o parte cu intenția să-i ia hainele frumoase și să lase trupul în *zăpadă*, puțin mai în josul liniei de cale ferată. Când l-a văzut pe Percy Hallam că se îndrepta spre ea, s-a suit pe mal și, cu o mișcare bruscă, l-a zgâlțâit pe băiat, făcându-l să scoată un mic oftat, primul indiciu că nu era mort. Când s-a văzut în siguranță printre copacii de pe vârful malului, s-a așezat ca să-și cerceteze trofeul. Copilul avea o tăietură urâtă la tâmpla stângă, care la

început nu a sângerat, dar apoi a început să sângereze puțin. Tăietura era vizibilă, însă ceea ce ea nu a observat a fost că faptul că el suferea de o comotie cerebrală gravă. Oricum, nu a contat prea mult pentru că, chiar dacă ar fi știut, totuși aceasta nu i-ar fi influențat comportamentul ulterior.

După ce se a stat puțin pe gânduri, a ajuns la concluzia că dacă ar lua copilul cu ea, i-ar induce în eroare pe polițiștii care cu siguranță o căutau. Aceștia nu ar fi suspectat o femeie cu un copil. I-a dat jos costumul albastru de catifea și l-a ascuns. Apoi și-a desfăcut un șal de slabă calitate, pe care îl purta sub manta, l-a înfășurat pe copil în el și i-a legat capul cu o bucată de material, ruptă din șorțul ei. Punându-și sarcina în spate, ea și-a aranjat capetele șalului pe umeri și a pornit să găsească strada principală înainte să se lase întunericul și să întâmpine greutăți.

În acea noapte, ea a ajuns într-un oraș unde avea prieteni: oameni care aveau o casă cu apartamente de închiriat, care arătau jalnic. Aici ea a avut destul timp ca să se gândească la următorul pas și să descopere valoarea premiului ei. A încălzit unul din nasturi, l-a mirosit, l-a încercat cu dinții și a ajuns la concluzia că era aur. Țasta era într-adevăr noroc, se gândea ea. Acum îl inspecta cu privirea pe copil.

Ciudat că nu se trezește, a spus ea. Respiră ca un cal bolnav. O mică lovitură ca asta nu putea să-l omoare, cu siguranță - totuși pare că e pe ducă. Poate că părinții lui au capul mai moale ca al nostru. Fără îndoială că mi-ar conveni să moară pentru că este destul de mare ca să aducă necazuri. Ei bine, voi spune că este copilul meu bolnav - predispus la convulsii. Cu ajutorul lui și cu prețul hainelor aș putea să mă întorc fără grijă la Reuben și la cei mici. Reuben va fi încântat să aibă un hamal care să lucreze pentru el, pentru că Gaby și Jem sunt la fel de leneși ca el. Îmi fac griji din cauza pielii tale albe și a părului tău blond, brută mică!

32

33

ȚIGANUL ALB

ALBUL WILLIE

Trebuie să văd ce fac cu asta - nimeni nu va crede că ești unul de-al nostru.

Apoi, a deschis cu o mână gura copilului și cu cealaltă a încercat să toarne o cană plină de lapte cald pe gâtul copilului. Era un proces lent și nu prea i-a reușit. S-a saturat repede și i-a dat o linguriță de gin, spunând: *Poate că asta te va ține în viață.* Minunea a fost că ginul nu a stins scânteia slabă de viață. În mod normal, cei care nu cunosc Cuvântul viu al lui Dumnezeu înghit băuturi dăunătoare și nu supraviețuiesc. Dimineața devreme, Barbara a cusut atentă toți nasturii la un loc, în cămașa ei. *O să-i păstrez pentru mine,* a spus ea. Apoi a luat hainele copilului și s-a dus în oraș. A vândut costumașul cu 15 bănuți, deși panglica din jurul gâtului hainei valora de trei ori mai mult. Dar ea nu a știut. Așadar, este adevărat proverbul: „Comorile câștigate pe nedrept, nu folosesc.” (Proverbe 10:2a)

A cumpărat pentru copil o haină verde din lână de proastă calitate, cu o cusătură greu de definit și o sticlă mică cu ceva închis la culoare. Cu acestea s-a întors la casa prietenului ei. A luat copilul în brațe, lângă foc, i-a tăiat părul creț și l-a ars - ce n-ar fi dat sărmana Ellen Phayre să aibă măcar un smoc de cârlionții lui!? Apoi a luat conținutul sticlei sale micuțe și a frecat capul, fața, gâtul și mâinile -toată pielea neacoperită de acea haină prost croită. L-a îmbrăcat cu acea haină verde, care era ca un simplu sac, cu o gaură pentru cap, o pereche de mâneci și o curea. Adevărul e că bietul Willie, negru ca o mură, îmbrăcat cu haina aceea urâtă, cu părul ciopârțit și vopsit într-un maro ruginiu și cu capul legat cu o cârpă murdară, nu arăta deloc ca băiețelul drăgălaș, îngrijit și cârlionțat de la reședința Phayre. Barbara și-a continuat călătoria și în câteva zile a ajuns la familia ei, spre marea bucurie a lui Reuben Faa, care obosise să facă totul pentru el și copii. Între timp, Willie și-a revenit așa de mult

încât putea să stea în picioare și să mănânce câte puțin, din când în când. Dar Barbara nu vroia să se însănătoșească pe deplin, ci mai întâi băiețelul trebuia să uite tot. Așa că, de fiecare dată când nefericitul copil începea să vorbească și să înțeleagă ce se întâmplă cu el, ea îi dădea o doză dintr-un amestec de ierburi, făcut de ea, ale cărei proprietăți Reuben le cunoștea foarte bine. În cele din urmă, ei nu-i păsa prea tare dacă ele îi dăunau sau nu, ci a observat că această metodă de a-l trata avea rezultatele așteptate. După o vreme, părul lui își arăta adevărata culoare, iar vopseaua de pe mâini și față dispărea. Atunci Barbara îi reînnoia fără menajamente și brutal vopseaua. Însă femeia îi dădea întotdeauna o porție egală din mâncarea lor, îl puneă să doarmă cu ceilalți băieți și nu era lăsat să fie solicitat mai mult decât oricare dintre ei, în afara faptului că era ținut într-o stare de amețelă și confuzie.

- Odată și odată acest copil o să-și revină, spuse într-o zi Reuben Faa.

- Ce contează? răspunse Barbara. O să fie un băiețandru puternic și bine făcut, o să vezi! În stare să te ajute din când în când și nu trebuie să fie prea deștept.

- Aici ai dreptate, femeie. L-ai întrebat vreodată cum îl cheamă?

- Da, și ce crezi? Spune că îl cheamă Willie Faa!

- Prostii, femeie!

- Dar e adevărat. Cheamă-l și întreabă-l. Pălăvrăgea azi dimineață cu Gaby - mă gândeam că e timpul să-i mai dau o doză.

- O să-i dai odată o doză așa de mare, că n-o să mai știi cum să-l faci bine!

- Ce contează? răspunse din nou Barbara.

Acum Reuben Faa nu pierdea prea des ocazia să-și contrazică soția. Era așa de leneș că lăsa în seama ei o mare parte din ceea ce trebuia el să facă. De teamă ca ea să-și acorde prea multă importanță și să se ia de el, o amenința cât de des putea. Așa că răspunse:

34

35

ȚIGANUL ALB

- Contează mult, femeie! Nu merge așa. Crezi că-s prost să hrănesc copilul ăsta, să-i dau adăpost și să nu văd că muncește măcar o zi? Într-adevăr, nu-s chiar așa de idiot! Imediat ce e în stare, o să-l iau cu mine să mâne catârul, să aprindă focul, să adune lemne și alte treburi din astea - ceea ce niciunul din băieții *tăi* nu ar face vreodată pentru mine.

- Desigur că nu! Ei seamănă prea mult cu tatăl lor ca să te ajute, răspunse aspru Barbara.

-Ba nu-i deloc așa, Barbara! Adu băiatul aici. Reuben stătea ca un domn pe o cadă întoarsă, așezată la gura cortului său murdar.

- Eu pregătesc cloșca asta să o pun la oală. Gaby a adus-o - băiatul acesta crește bine și ager.

Reuben ar fi insistat, dar aceasta i-ar fi amânat cina, așa că răcni la copii să-l cheme pe băiat. Aceștia stăteau întinși la soare pe o movilă, ca niște purceluși.

- Albule Willie, e nevoie de tine! Mergi la tata, spuse micul Jean. Iar Willie se ridică încet și se duse.

- Cum te cheamă? spuse Reuben.

-Willie Fay, spuse copilul încet. Așa și-a spus întotdeauna, în încercarea de a-și spune Phayre.

- Vorbește mai tare! Nu! Nu te cheamă Willie Faa! Hai, vorbește!

-Willie Fay, spuse copilul din nou. Reuben îl lovi aspru peste ureche. Copilul nu se clinti și nici nu plânse. Pur și simplu își ridică ochii albaștri - pe aceștia Barbara nu i-a

mai putut vopsi - și se uită la marea brută, spunând:

- Ești un om rău.

- Așa? Te cheamă Willie Faa? Ei bine, merge și așa! Acum îți amintești de casa ta sau de maică-ta?

Copilul se uită împrejur și țipă cu voce tare:

- Mama! Mama! O, vino la Willie!

-Oprește-te, sau eu îți vin de hac, spuse Reuben, apucându-l și scuturându-l bine. Dar Willie țipă mai tare. în

ALBUL WILLIE

cele din urmă, Barbara veni, îl înșfacă și îl duse în cort. Țipetele lui încetară după un timp, iar ea ieși în ușa cortului.

- Sper că ești încântat de ce ai făcut, spuse ea. A trebuit să-i dau o doză dublă să-l liniștesc și acum nu o să-și revină decât în câteva săptămâni. Suntem prea aproape de sat să-l facem să țipe ca o găină pe care o tai. Mai bine l-ai lăsa în seama mea, Reuben, dacă vrei să ai vreun folos din el.

-Pariu că-i rup gâtul! spuse grandios domnul Faa. Sau pe al tău, femeie, dacă ai uitat cum să vorbești. Și ascultă bine, fără șmecherii cu copilul ăsta pentru că vreau să-mi fie de folos când zic eu și nu mai târziu.

Pe de-o parte din cauza lenei sale, pe de altă parte de dragul contrazicerii, Reuben a început să-l ia pe Willie cu dânsul imediat după aceea, când se ducea la tinichigerie, la ascuțit cuțite și la alte treburi care mai apăreau. Deși munca era destul de grea pentru o ființă așa de mică, probabil că varietatea l-a salvat pe Willie de a deveni idiot. El împingea căruciorul și aduna lemne. Dar toate încercările de a-l determina să fure au eșuat - dădea impresia că niciodată nu înțelege ce i se spune. Astfel, timpul se scurgea într-un ciclu opac de munci, prea grele pentru vârsta lui, și somn adânc, fără vise. Nici un cuvânt frumos nu i-a ajuns la ureche, nici o mână blândă nu l-a mângâiat. Deși ceilalți copii îi plăceau, ei erau, pe drept cuvânt, niște mici sălbatici. Copilul nu și-a revenit niciodată pe deplin în urma accidentului, nici mental și nici fizic. Vorbea rar, nu se plângea și nu bocea niciodată. Barbara nu-și putea da seama dacă el își amintea sau nu câte ceva din viața sa trecută. Oricum, nu vorbea niciodată despre aceasta. De fapt, din cauza vătămării inițiale și a tratamentului îngrozitor administrat de Barbara, mintea copilului aproape că era într-o stare latentă. Totul părea ca un vis opac pentru bietul micuț și exista pericolul ca, pe măsură ce timpul trecea, băiețelul care odată promitea așa de mult, acum să „crească” doar în statură, dar la minte să rămână doar un copil tăcut și șters.

36

37

ȚIGANUL ALB

Celorlalți copii le plăcea să-l pună să le cânte, iar aceasta părea să fie singurul lucru care îi dădea aripi lui Willie. Ellen Phayre fusese foarte mândră de vocea frumoasă a băiatului ei și îl învățase multe cântece și imnuri. Vocea lui suna destul de ciudat în acel context bătăran. Albul Willie, cum îl strigau copiii ca să-l deosebească de Negrul Willie -cel mai mic din familia de țigani - cânta atât de mult cât îi cereau ei. Dar după aceea, întotdeauna se simțea rău. îl durea cumplit capul și amețea. Deși își amintea doar pe jumătate cuvintele cântecelor, ele îi aduceau totuși în memorie câteva frânturi din fosta lui viață, iar efortul de a se concentra la gândurile lui și de a-și aminti tot mai multe îi provocau dureri de cap mocnite; copilul zăcea ore întregi într-o stare de apatie și durere, din care nu putea să-l scoată nimeni.

Astfel au trecut doi ani. Familia se plimba tot timpul de la Devonshire la Cornwall și înapoi. Aveau destul de lucru ca să trăiască într-un confort acceptabil și furau ori de

câte ori nu era periculos, așa că întotdeauna aveau destul de mâncare. Dar a doua iarnă după cea în care Barbara l-a adus pe copil acasă la ea, a fost una foarte grea. Reuben și Albul Willie nu mai puteau călători ca de obicei ca să-și caute de lucru. Iar din cauza zăpezii, până și furatul era un risc prea mare, pentru că urmele i-ar fi trădat pe hoți. În cele din urmă, Reuben s-a îmbolnăvit grav de reumatism, iar lucrurile au luat o întorsătură urâtă - așa de urâtă încât Barbara s-a hotărât să plece singură și să cerșească. În timp ce dădea să plece de la ușa cortului, cu Negrul Willie în brațe, cu Jean și Jem pe de-o parte și de alta, Gaby strigă cu voce tare:

- Ia-l și pe Albul Willie, mamă, și pune-l să cânte. Ai să vezi că o să primească mărunțiș!

- O idee foarte bună, Gaby! Vino încoace, leneșule și prostuțule, și nu te holba așa la mine! Acum ai grijă să începi să cânți când îți spun eu sau o să mă faci să cânt eu altfel când ajungem acasă.

ALBUL WILLIE

În graba ei, nu și-a amintit că de multă vreme Willie nu fusese „spălat”, așa cum îi spuneau ei în mod sarcastic, într-adevăr, era așa de murdar că nici nu mai conta, deși, fără îndoială, el era mai mult gri decât maro. Părul lui arăta foarte interesant: crescuse puțin de la ultima spălătură și la rădăcină era chiar blond, în timp ce capetele erau de un maro ruginiu. Mai era și cârlionțat, în timp ce restul copiilor din familia de țigani aveau părul drept și negru. Oricum, Barbara devenise așa de obișnuită cu înfățișarea copilului încât nu a mai observat diferența. Ea se gândea că va avea sorți de izbândă cu cei doi de Willie, cu Jean, singura ei fată, și cu Jem, un băiețel cam de vârsta lui Willie.

38

39

SALVAREA

capitolul 4

SALVAREA

În partea de nord din Cornwall, pe care familia Faa tocmai o onora cu prezența, era un mic sat, numit St. Hero, iar aici se afla o biserică și o parohie. Pastorul, domnul Killian, nu era băștinaș din Cornwall, ci provenea din nordul Angliei. Prima lui soție a fost o scoțiancă din Borders (din Scoția, una din cele 32 de zone locale ale consiliului guvernamental din Scoția), iar actuala doamnă Killian era irlandeză. Nivelul de trai era scăzut, dar domnul Killian avea mijloace private de trai și, deși nu era un om bogat, stătea destul de bine. Prima soție i-a lăsat un fiu și o fiică, iar a doua avea și ea un fiu și o fiică: un băiețel de opt ani și o fetiță mică. Cel mai mare fiu - un doctor în armată - a stat câțiva ani cu regimentul lui în India, dar acum era așteptat acasă din cauză că a suferit de o febră foarte gravă. Familia era într-o stare de agitație, pe măsura evenimentului. Micul George, care aproape că l-a uitat pe fratele lui, era foarte încântat că îl va reîntâlni și i-o va prezenta pe noua lui surioară, în timp ce Margaret, sora dreaptă a lui Keith Killian, nu reușea să se arate prea fericită din cauză că se temea pentru sănătatea lui. Și aceasta deoarece ultimele lui scrisori au fost evident scrise într-o stare de spirit deplorabilă. Scunda doamnă Killian, cea mai

drăguță și bună femeie, era la fel de încântată ca toți ceilalți. Dacă Keith mânca jumătate din mâncarea sănătoasă pe care ea o preparase special pentru el, atunci dânsul s-ar întoarce în India mult mai gras decât la plecare. Chiar pastorul, deși de obicei nu era o persoană emotivă, nu a reușit să-și scrie predica, pe care totuși acum încercă să o conceapă. Micuțul George își dădu silința să curețe cu bărbăție zăpada

40

din fața ușii, pentru că „fratele meu Keith” o să calce pe ea. Margaret și doamna Killian trebăluiau în salonul drăguț, aruncând din când în când o privire la domnul George.

- Mama, George iese pe poartă - pleacă în sat! Nu e nici o problemă?

- Nu! O să se întoarcă imediat. Crezi că gulerul de la jacheta asta este destul de mare? Mie nu mi se pare.

- De trei degete, spuse Margaret, trecând jacheta cu abilitate prin mână. Destul de mare, cu siguranță. O, Doamne! Oare cine este copilul pe care l-a adus? Uite, toți intră fără cea mai mică ezitare. Ce? De fapt, îi aduce în casă!

-Maimuțica aia nu ar trebui să facă asta! strigă doamna Killian, ridicându-se și dând fuga la ușă, urmată de Margaret. Dar, oricât de repede s-au mișcat, nu au ajuns la timp. George era deja în hol cu ciudatul grup pe care l-a invitat înăuntru.

- O, George, dragule, pe cine ai adus? spuse doamna Killian.

-Mama, pune-l pe băiat să cânte pentru tine! Știi, curățăm zăpada când am auzit gălăgie și m-am dus să văd ce se întâmpla. Era acest băiețel care cânta pentru văduva Penrith, iar doamna Penrith l-a alungat. Dar vreau ca tu și Maggie să-l auziți cum cântă. Maggie vroia întotdeauna ca eu să cânt mai tare în cor, dar nu pot. Însă el poate! Și cântă frumos! sfârși George, fără răsuflare, dar empatic.

Doamna Killian chiar nu știa ce să mai zică. Familia ciudată părea foarte murdară, iar Negrul Willie, care pândeia învelit în șalul din spatele mamei sale, era fără îndoială țigan, tot așa cum erau și ceilalți doi, Jean și Jem. Însă copilul pe care George l-a indicat cu încântare era mai degrabă alb, și, în toate privințele, nu părea deloc un mic corist promițător. Așa că dânsa dorea din inimă să-i vadă ieșiți din casă. Dar apoi, se gândi să nu rănească sentimentele unei biete ființe care poate într-adevăr era mai bun decât părea.

- Nu locuiești pe aici, nu?

41

ȚIGANUL ALB

SALVAREA

- Nu, doamnă. Aș fi vrut. Dar suntem la mare necaz, doamnă. Soțul meu este bolnav. El de meserie e tinichigiu -oamenii îi spun pe aici Red Rube, pentru că poartă o șapcă roșie. Așa că m-am pornit cu copiii să vedem dacă primim puțin ajutor. Nu cerșesc de obicei... și îmi vine greu.

Acesta era adevărul. Barbara prefera mult mai mult să fure.

- Pune-l pe băiat să cânte, mama - pune-l să cânte! Hai cântă, băiețel! spuse George nerăbdător. Mai cântă o dată cântecul ăla.

Jean Faa îl împinse pe Willie în față și Barbara îi spuse să mai cânte odată. Și Willie începu să cânte cu o voce dulce, de copil, tremurândă, prima melodie care îi veni în minte, și anume imnul: „Există o fântână plină cu sânge” (scrisă de William Cowper, 1731-1800). Dulce, deșirat și trist, melodia veche și familiară se putea distinge, dar cuvintele erau cu siguranță o încâlceală stranie: un fel de imitație a cuvintelor adevărate, dar nici o silabă nu se distingea de la început la sfârșit. Domnul Killian, auzind ciudata melodie, ieși din birou ca să asculte.

- Copile, unde ai învățat asta?

Willie nu băgă în seamă nici întrebarea și nici pe cel care a pus-o.

- Dar ce, domnule? Sper că nu e o problemă, spuse Barbara neliniștită.

- Nu, nici o problemă. Tu l-ai învățat?

- O, nu, domnule. Chiar nu știu de unde a învățat.

- Vino, băiete. Cum te cheamă?

Willie nu se clinti, dar Jem îi dădu o îmbrâncitură prietenească și răspunse la întrebare.

- îl cheamă Albul Willie și acela e Negrul Willie, în spatele mamei.

-Uită-te la mine, micuțule! spuse cu blândețe doamna Killian. Willie își ridică ochii albaștri ca cerul senin,

îi aruncă o privire fermă și, după un moment, zâmbi. Când a fost ultima dată când a mai zâmbit bietul copil?! Și ce zâmbet! Soții Killian se uitară unul la altul și Barbara dădu să plece, spunând mai întâi:

- Dacă sunteți buni să-i dați copilului un bănuț pentru cântec, doamnă, și niște resturi de mâncare. Trebuie să plecăm pentru că suntem departe de locul unde ne-am așezat cortul și bărbatul meu este bolnav.

- Clara, adu-le ceva! spuse domnul Killian. Și apoi, uitându-se la copil cu milă și nedumerire, îi spuse lui Barbara: Tu faci parte din neamul de țigani, nu?

- Omul meu este țigan - Faa. Asta-i tot. Dar eu nu sunt țigancă.

Dânsul se uită la ea. Avea ochii negri și era brunetă, dar nu avea figura sprintenă a unei țigănci și nici sprâncenele drepte. Și totuși, era greu de crezut că Albul Willie era fiul ei, așa murdar și neîngrijit cum era.

- Este copilul tău, doamnă Faa?

- Da, al meu, răspunse Barbara scurt.

- Seamănă cu ceilalți băieți? Este sănătos?

- Nu, domnule, și nu o să fie vreodată, cred. A căzut acum un an și de atunci e cam prostuț. Este foarte redus la minte - o grea povară pentru o femeie săracă.

- Are un cap bine format, spuse pastorul. (Frenologia a fost o disciplină populară în secolul al XLX-lea, prin care trăsăturile de personalitate ale unei persoane erau determinate de „citirea” formelor și a fisurilor de pe craniu. Disciplina a fost dezvoltată de doctorul Franz Joseph Gali (c. 1800) și modificată în a doua jumătate a secolului, de către L.N. Fowler. Astăzi frenologia este discreditată de știință.) Și nu văd că ar avea vreo vătămare. Dar dânsul nu atinse capul lui Willie pentru că era chiar foarte murdar.

- Cum te cheamă? o întrebă George pe Jean, fetița cu ochii negrii care se uita în gol.

42

43

ȚIGANUL ALB

-Jean, domnișorule. Iar Gaby cu tata sunt acasă înfometați și pentru...

- Taci, copile! spuse domnul Killian, în timp ce domnișoara promițătoare își începu bocetul profesional obișnuit. Doamna Killian se întoarse în acel moment cu o farfurie mare de mâncare și câțiva bănuți. Barbara mulțumi cu voce tare, în timp ce George, privindu-i pe fiecare pe rând, vru să afle de ce le-a pus la doi copii numele de Willie.

Nu pot spune exact ce i-a răspuns Barbara, pentru că o caleașca s-a oprit la poartă.

Margaret dădu fuga în zăpadă, strigând:

- E Keith, e Keith!

În agitația care s-a făcut, Barbara și toată șleahta au șters-o. A fost o zi în care Barbara s-a simțit mândră: Jean s-a dovedit vrednică de obârșia ei distinsă! A furat o căciulă de blană de a lui George și un bănuț care era pe măsuta din hol. Când i-a arătat

premiul lui Barbara, aceasta aproape că a strigat de bucurie.

- Uite un copil de care pot fi mândră! spuse ea. Un copil care va fi o mângâiere pentru o mămică greu muncită. Jem, băiete, să știi că ți-a luat-o înainte, iar tu ești mai mare decât Jean cu un an sau chiar mai mult. Cât despre tine, Albule Willie, mai e mult până vei arăta atâta agilitate ca acest copilaș nevinovat. Mă tem că tu chiar ne poți băga în necaz. Jem, ia uite: vezi găina aia care trece strada? Ai și plecat după ea! Dacă vii acasă fără găină, nu mai primești mâncare. Nu vreau să am băieți leneși pe care să-i întreacă Jean. Fugi acum!

- Asta înseamnă furt, spuse încet Willie. Barbara se întoarse și-i dădu o lovitură care îl trânti la pământ. A rămas întins pe jos un timp, după care s-a ridicat, a gemut răbdător și s-a dus după ea. Bietul Jem nu a reușit să prindă găina, care era o pasăre sălbatică și precaută pentru că aceasta a fugit în josul drumului cotcodăcind. O femeie în vârstă a ieșit dintr-o casuță ca să vadă ce s-a întâmplat. Așa că Jem nu a primit

SALVAREA

nimic la cină. Mai nedrept a fost că nici Willie nu a primit nimic, ci dimpotrivă, i s-a dat o doză care l-a amețit câteva zile, Barbara declarând că el devenea prea alert. În acea seară, la Parohia din St. Hero, bucuria inițială, aproape exuberantă, s-a potolit. După servirea mesei, familia se adună în jurul focului. Micuțul George, care era foarte încântat de fratele lui înalt, începu să-i povestească pe îndelete, spre delectarea acestuia, despre ȣiganii pe care i-a întâlnit pe drum în acea dimineață. Keith asculta politicos.

-Doi frați pe care îi cheamă Willie! spuse el. Asta arată ce imaginație avea doamna... cum o chema?

- A spus doar că pe soțul ei îl chema Faa. Nimic mai mult, spuse domnul Killian. Știi, una din cele mai mari clanuri de ȣigani din Scoția poartă numele de Faa.

-Dacă știi? Nu pot uita soarta doamnei Earl o¹ Cassilis și a lui „Johnnie Faa, care a fost un bărbat bine făcut, deși nu era prea chipeș”. Margaret, tu obișnuiai să cânti asta!

- Da, dar putem auzi cuvinte mai frumoase.

- Ce? Cântecele cu iacobiții? Nu! Mie îmi place mai mult „Doamna mea cu fața rotunjoară”. Cântă, Maggie! Lasă pianul.

Iar Margaret începu să cânte vechea baladă ciudată, (din „The Legendary Ballads of England and Scotland”, de John S. Roberts.)

-Poți să crezi așa ceva?! exclamă George, foarte impresionat că exista un cântec despre acești oameni. Ce cântec straniu ne-a cântat Albul Willie - nu, Maggie?

-Keith, a fost foarte ciudat, spuse Margaret. El a cântat „Există o fântână” dar nu a pronunțat nici un cuvânt întreg. Era ca un fel de ecou bolborosit. Dar vocea băiatului era foarte frumoasă și, evident, a fost învățat să cânte pentru că nu a inspirat decât când trebuia.

- Tați, spuse George, ai văzut ce păr comic avea? Ca penele unei păsări - de culori diferite.

44

45

ȦIGANUL ALB

- Toată înfățișarea lui era interesantă, spuse domnul Killian. Nu cred că este copilul acelei femei. Dacă nu ați râde de mine, aș spune că a fost furat. Keith, avea o formă a capului minunată și niște ochi mari ce reflectau o inteligență tristă. Totuși nu vorbea și femeia a spus că a căzut rău ceva timp în urmă, motiv pentru care crede că e prostuț.

- Tare mi-ar plăcea să-l cunosc, spuse Keith. Poate s-ar găsi cineva care să-l ajute. O să încercăm să-l găsim, George, când o să facem o plimbare mai lungă, până la câmpie.

- Și tu o să-1 vindeci ca să poată vorbi și apoi el o să ne spună de unde a fost furat, iar bieții lui părinți o să fie foarte fericiți să-1 găsească, spuse George dintr-o răsuflare.

- Exact, George. Așa o să se întâmple.

-Nu suntem siguri, explică George, dar s-ar putea. Nu-i așa, mamă?

Au trecut câteva zile și s-a topit și zăpada. În cele din urmă a venit luna martie, iar de obicei în Cornwall, martie e o lună plăcută. Keith Killian se simțea mai bine și putea să facă plimbări lungi, așa că într-o zi, el, Margaret și George trecuseră de câmpie. Pentru că era o vreme foarte plăcută, au mers mai departe decât intenționau la început. După un timp, și-au dat seama că era deja ora patru și că George era foarte obosit. Pe deasupra, nici nu știau unde se află.

- Odată știam fiecare centimetru din părțile astea, spuse Keith. Dar e greu să-ți amintești reperele dintr-un loc uitat de lume ca ăsta, dacă nu le vezi tot timpul. Ce s-a întâmplat, George? Copilul se așeză pe o piatră gri care a apărut în mijlocul covorului verde și care te invita să stai jos.

- Trebuie, Keith, trebuie să mă așez puțin. Sunt mort de oboseală.

- O să ne așezăm toți să ne odihnim puțin, spuse Margaret. Trebuie să mărturisesc că și eu sunt obosită, la fel ca George. Dar tu, Keith? Sper că nu ești epuizat, nu?

SALVAREA

- Deloc. Acesta este aerul cu care am crescut! Ei, acum tu ai spune că nu prea am dreptate. Și dacă eram la Border, îmi imaginez că ai fi zis că, în acea zonă, aerul din luna martie este prea răcoros ca să fie plăcut.

- Cam așa. O, Keith, uite! Văd fum în spatele acelei stânci. Cred că acolo trebuie să fie o casă - una mică, cu siguranță. George, crezi că am putea merge până acolo? Cred că dacă ai mânca o felie de pâine și ai bea un pahar de lapte, ne-ar fi mai ușor să ne întoarcem acasă.

George fu de acord, așa că se ridică și merse greu, din cauză că-l dureau picioarele. Se îndreptară toți înspre acea stâncă. Când au ajuns partea cealaltă a stâncii, au văzut o priveliște ce le-a încântat tuturor privirea - Keith și Margaret au fost uimiți de frumusețea pitorească, iar George de noutatea ei. În umbra stâncii, era un mic cort maro. În fața cortului ardea un foc de turbă și surcele. O oală atârna deasupra focului, prinsă de un fel de trepied solid și o femeie se uita chiar atunci în oală. Un bărbat ședea în partea cealaltă a focului și repara un cazan, iar sunetul subțire al ciocanului dădea naștere la un fel de muzică. Doi sau trei copii se jucau împrejur.

- Maggie! Uite, e femeia țigancă și aia e fetița ei - o, Doamne! Are o căciulă exact ca cea pe care am pierdut-o eu, numai că nu are moț.

Pentru că până acum George nu mai menționase nimic despre pierderea căciulii sale, Margaret nu era foarte atentă la ce spunea el. Unul dintre copii fluieră. Barbara se întoarse, îi văzu pe vizitatori, aruncă o privire fugară înjur ca să se asigure că nu era nimic incriminatoriu și apoi veni să-i întâmpine. Îi recunoscă imediat.

- Domnișoară Killian, spuse ea, ați mers așa de mult pe jos. Iar domnișorul pare rupt de oboseală... așa pare.

- Într-adevăr, e foarte obosit. Am văzut fumul focului și ne-am gândit că poate o să facem rost de niște pâine și un pahar de lapte pentru el. Îi puteți da ceva de mâncare?

46

47

ȚIGANUL ALB

-O, da, domnișoară, spuse Barbara. Dar aruncă o privire gânditoare înspre oală. Data următoare când Margaret se uită la oală, văzuse că aceasta dispăru, iar în locul ei era atârnat un cazan. Și domnul Faa dispăru.

- Lucrurile s-au mai îndreptat de când ați fost așa de drăguți cu noi, dom'șoară! Pot

să-i dau domnișorului o bucățică de chec — nu am pâine coaptă, dom'șoară.

- îmi place mai mult checul, doamnă, spuse George. Dar unde este Albul Willie, vă rog?

- Este în pat, domnișorule. Are una din toanele lui. Jem, du-te și adu niște lapte pentru domnișor.

Jem dădu fuga să-i ceară ajutorul lui Gaby. Cei doi luară o cană de tablă din cort și se întoarseră repede cu niște lapte foarte bun. Margaret și George îl băură, iar Keith plăti. Nici nu le trecură prin cap că cei doi ștregari au muls o vacă de la cea mai apropiată fermă. Checul și întreaga gustare au fost foarte bune și înviorătoare.

- George, spuse Keith, ăsta e băiatul de care mi-ai povestit - cel care a cântat?

- Nu... niciunul dintre ei. Nu ai auzit că stă în pat? -Am auzit, dar nu mă gândeam la asta atunci. Pot

vedea copilul, doamnă Faa? Eu sunt doctor și s-ar putea să-ți spun care e problema lui. Credeți că a fost vătămat de o cădere?

-Nu știu, răspunse ea nepăsătoare. Cu siguranță, a căzut. O, se simte destul de bine, domnule, și cortul nu este un loc în care să intre un gentleman.

- Nu mă deranjează deloc. Lăsați-mă să văd băiatul. Din câte am auzit, pare un caz interesant și mi-ar plăcea să-l văd.

- O să-l vedeți data viitoare când mai veniți pe aici, domnule! spuse Barbara.

- De ce nu acum? Știți, s-ar putea să nu mai trec pe aici.

SALVAREA

-Atunci am să-l aduc acasă la dumneavoastră, domnule, după ce îl spăl puțin. Nu este în postura ca să fie văzut.

- Buna mea femeie, spuse scurt Keith Killian. Aș vrea să-l văd pe băiatul ăsta și sper că nu aveți nici un motiv pentru care să nu vă placă ideea mea.

- O, nu, domnule, ce motiv aș avea? Doar că aici e sărăcăcios și nici nu-i foarte curat. Mă gândesc, domnule, să-l trimit pe Gaby cu căruța să-l ducă pe domnișor acasă. Nu cred că mai poate merge pentru că abia își târâie picioarele.

- Mulțumesc, așa să faceți și o să-l plătesc pe Gaby pentru serviciul lui. În timp ce el aduce căruța, o să merg să-l văd pe Albul Willie.

Barbara părea gata să i se împotrivească. Dar între timp, Jem cel băgăcios și nechibzuit, l-a auzit pe Keith că a întrebat de Willie și l-a trezit. Acesta apără în ușa cortului și înainta cu pași nesiguri.

-Dragă Keith, adu-ți aminte că dacă copilul ăsta e bolnav, ar putea să fie contagios. Și știi că George e cu noi, șopti Margaret.

-Nu e nimic contagios, răspunse el, trăgându-l pe băiat mai aproape. Willie se supuse cu pasivitate. Uită-te la mine, băiete! spuse blând tânărul doctor. Aha, m-am gândit eu la asta! întinde-te, prietene. Așa e bine.

El îl întinse pe băiat la picioarele lui și rămase pe gânduri puțin, privindu-l din când în când. Apoi îi spuse lui Barbara:

- Nu-i așa că face convulsii?

- Câteodată. E un băiat problemă, spuse ea îmbufnată.

- Și îi dai deseori ceva care să-l liniștească. Data asta i-ai dat prea mult.

- întotdeauna i-am dat cam la fel, răspunse ea uimită. Acum s-a trezit prea repede.

Dacă nu-l trezea Jem, ar fi dormit până mâine.

48

49

SALVAREA

Uită-te la mine, băiete! spuse blând tânărul doctor.

Keith îl privi îndelung pe băiat. Avea părul închis la culoare și ciufulit (pentru că Willie fusese proaspăt spălat), dar sprâncenele erau de un castaniu distins, parcă trase cu creionul și arcuite delicat. Nu aduceau deloc cu sprâncenele drepte și nearcuite, specifice Țiganilor. Și trăsăturile lui erau frumoase: părea un băiat nobil. Iar Keith, dincolo de înfățișarea lui tăcută, avea un minunat „entuziasm pentru umanitate”: un sentiment care caută să prelungească viața, să prevină boala și suferința, chiar și printre făpturile cele mai umile, mai sărace și mai anevoioase ale lui Dumnezeu. Îi dureau inima pentru copil. În timp ce se uita gânditor, îl ardea inima să descopere dacă suspiciunile lui erau corecte: a fost acest băiat drogat în mod sistematic ca să nu-și mai poată folosi abilitățile pierdute? De asemenea, dorea nespus să-l salveze de această femeie, care cu siguranță nu era mama lui. Când căruța era pregătită, cu o grămăjoară de paie și pene care servea drept scaun, Keith îl luă dintr-o dată pe Willie în brațe.

-Doamnă Faa, spuse el, lasă-mă să iau copilul ăsta acasă să văd dacă pot să-l vindec. Cred că i-ai dat prea mult din băutura ta de dormit și, dacă nu este îngrijit în mod corespunzător, poate să moară până dimineață.

-Nu, mulțumesc, domnule. Mai bine nu. Pot să-mi vindec băiatul fără vreun ajutor!
- Da, pe propriul tău băiat. Dar mă îndoiesc că ăsta e băiatul tău, iar dacă nu mă lași să-l iau, imediat ce ajung acasă, o să trimit poliția să-l cerceteze.
- Ce pacoste e băiatul ăsta! Îmi dă mai multă bătaie de cap decât s-ar merita, spuse Barbara. Poți să-l iei, dacă vrei. O să vin mâine să-l iau pentru că o să vezi că o să fie bine.

Willie a fost pus în căruță. George își găsi și el un locușor. Gaby se așează într-o parte și iată-i pe toți plecând. Gaby îi asigură că știa foarte bine drumul.

51

ȚIGANUL ALB

Au lipsit destul de mult timp ca să o facă pe doamna Killian să-și facă griji. Dânsa era o femeie care se îngrijora repede și avea o imaginație bogată. Reușise să-l agite și pe soțul ei placid, care nu i-a împărtășit neliniștea, ci a încercat să o determine să nu se mai gândească la aceasta. Așa că cei doi s-au dus în grădina mică din fața casei ca să pregătească un strat unde să semene rozete (flori mici, albe-verzui, parfumate). Astfel că pastorul pregătea stratul iar soția lui, cu o greblă într-o mână și un pachet de semințe în cealaltă, erau în picioare, uitându-se când la strat, când la drumul care ducea înspre câmpie. În cele din urmă, dânsa scoase un strigăt de disperare și fugi spre soțul ei, scăpând din mâini și sapa și semințele.

- O, dragul meu Elliot, micuțul meu George e rănit! Îl aduc acasă culcat într-o căruță. Știam eu că s-a întâmplat ceva, dar tu n-ai vrut să mă crezi!

Domnul Killian se uită și nu putea nega că era puțin uimit. Oricum, Keith observă că apariția lor a produs agitație și înțelegând imediat motivul, alese cea mai bună metodă de a-i liniști inima mamei. Îl ridică pe domnul George din căruță, îl puse pe picioarele-i slăbite și spuse:

-Acum fugi, George, și fii primul care să le povestească tuturor minunatele noastre aventuri!

George nu avu nevoie nici o clipă de rugăminți și, uitând de durerea din picioarele lui pline de beșici, fugi în josul dealului destul de repede ca să demonstreze că nu era grav rănit.

- Mama, mama! Imaginează-ți numai. I-am găsit pe țigani și ne-au dat chec și lapte. Iar Albul Willie este bolnav. Keith îl aduce cu căruța ca să-l vindece. A fost cea mai frumoasă zi pe care mi-o amintesc din toată viața mea și vreau...

- Stai puțin, copil năvalnic care semeni cu mama ta, spuse domnul Killian. Răspunde-mi la două întrebări. Ești rănit?

52

SALVAREA

- Nu, tata! Mă întrebi pentru că eram în căruță? Eram numai obosit, dar acum nu mai sunt. Doar picioarele mă dor. Gaby este un băiat de treabă și a spus că...

- Mai răspunde-mi la o întrebare, băiete. Ce îl doare pe Albul Willie?

- Nu știu. Nu s-a mișcat deloc pe drum spre casă, ci doar a murmurat ceva. Gaby spune că deseori e așa și că mama lui îi dă ceva ca să-l liniștească.

Keith și Margaret intrară acum pe poartă.

- O, mama! spuse Margaret, luând-o de mână pe mama ei. M-am temut tot drumul spre casă! Sunt convinsă că te-ai îngrijorat pentru George. A fost un gest foarte egoist din partea noastră că am mers așa de departe, dar câmpiile erau așa minunate, că am uitat de orice altceva.

-Într-adevăr, îmi pare foarte rău, spuse Keith, luând-o pe mica femeie în brațe și sărutând-o. Îmi dau seama că ți-ai făcut griji și mi-e rușine de mine însumi. Și vroiam să-ți cer o favoare. Așa că sper că mă vei ierta. L-am adus acasă pe acest băiat. I-au

dat o supradoză de drog ordinar și chiar mă tem că urmările pot fi grave.

-Nu e cazul ca mama voastră să se mai necăjească astăzi, spuse pastorul șiret. Chiar trebuie să duceți băiatul înapoi, Keith!

-Nu, nu, Elliot! îl pedepsești pe bietul copil că eu sunt nesăbuită! Nici gând! Mă descurc foarte bine, Keith. Este o cameră mică deasupra bucătăriei. De obicei acolo țin merele iarna, dar acum nu mai sunt mere și camera este drăguță și curată. îl poți pune acolo. Adu-l înăuntru, Keith! Abia aștept să-l văd mai îndeaproape pentru că mă interesează mult povestea lui. Auzi la tine, Elliot! Să-l trimită înapoi!

- Am știut cum să îți prezint situația, draga mea, spuse pastorul.

53

ȚIGANUL ALB

Gaby primi răsplata pentru serviciile sale, iar Willie fu ridicat cu grijă din căruță și dus în casă. Au adus o saltea în mica cameră și l-au așezat pe copil pe ea. Toți se uitau la el.

-Copilul ăsta sigur are o poveste, spuse doamna Killian. Sunt sigură de asta. Nu este țigan. Nici măcar nu e un copil obișnuit. Sper ca atunci când își revine să aflăm totul despre el.

capitolul 5

NOUL FRATE AL LUI GEORGE

li

■K EITH KILLIAN a fost foarte îngrijorat când, în *MM* dimineața următoare, Willie nu și-a revenit. A reușit să-i dea puțină supă. Copilul aproape că s-a trezit de câteva ori, dar s-a uitat în gol împrejur și a adormit iar. Keith și-a mâncat în fugă micul dejun, i-a dat instrucțiuni lui Margaret despre modul în care să-l trateze pe pacient și a pornit grăbit spre locuința țiganilor. Acolo o găsi pe Barbara, cu Jean și Negrul Wilfie.'

-Doamnă Faa, spuse Keith, spune-mi ce i-ai dat băiatului. Chiar mă tem pentru el! Și ca să-ți fie clar, dacă nu ești cinstită cu mine, trebuie să vorbesc cu poliția. Dar nu vreau să fac asta pentru că nici nu-mi trece prin cap că tu chiar ai vrut să-l otrăvești.

- Să-l otrăvesc! spuse Barbara. Băiatul mi-e de prea mare folos. Reuben a fost pe cât se poate de nervos, spunând că puteai să-l iei pe Jem în locul lui. Chiar dacă ești doctor, nu cunoști nimic despre ce i-am dat, tinere. Este o doctorie țigănească, iar Reuben m-ar omorî dacă-ți spun din ce e făcută, așa că nu-ți spun. Băiatul și-ar fi revenit până acum dacă îl lăsați în pace. Din cauză că a fost zdruncinat de căruță a ajuns așa. Altfel și-ar fi revenit în câteva ore, mai mult sau mai puțin. Oricum, o să vin după el mâine. Până atunci o să fie bine.

Keith i s-a opus, dar femeia nu avea de gând să divulge nimic mai mult. Din felul în care se comporta dânsa, el a înțeles că ea era sigură că băiatul se va face bine.

- De unde ai băiatul? întrebă el apoi. Știi că nu este țigan.

54

55

ȚIGANUL ALB

-Nu știu nimic, răspunse Barbara, care se gândise dinainte ce să spună. Nu este copilul meu, deși așa l-am considerat întotdeauna. Altfel oamenii ar fi crezut că l-am furat. O femeie din neamul lui Reuben, Faa, a fost trimisă la închisoare în Taunton și m-a rugat să țin băiatul până va fi eliberată. Asta nu s-a întâmplat niciodată, pentru că a murit acolo înainte să fie judecată. Băiatul este ciudat. De cele mai multe ori e tăcut și prostuț. Apoi îl apucă toți dracii și este ca un câine turbat, sfâșiind totul în calea lui.

Nimic altceva nu-i face bine decât o doză din doctoria asta.

- Crezi că femeia de care vorbești l-a furat? Cum o chema?

- O chema Marjorie Faa. Dacă a fost furat, nu știu. De ce să fure un copil când pântecul femeii îi poate oferi copii. Bănuiesc că nu e țigan.

Se gândi că nu avea nici un rost să susțină că era țigan, pentru că băiatul va fi sigur spălat de acești oameni enervanți.

-Ei bine, poți veni mâine la pastor și vom discuta atunci despre el.

- O să vin după el. Băiatul îi este de folos lui Reuben pentru că băieților noștri nu le place să meargă la tinichigerie. O să vin pe la prânz, domnule.

Keith plecă spre casă, simțind că a făcut un drum lung degeaba. Toată ziua Willie a zăcut în aceeași stare de apatie, dar înspre seară Keith a observat că începe să-și revină. Buzele îi erau mai puțin uscate, fața mai puțin asemănătoare cu un chip de ceară.

Keith a adus două trei articole de mobilier în micuța cameră. Acum el luă o carte și se așeză așteptând ca băiatul să se trezească. Pe o măsuță cu trei picioare era așezată o tavă cu mâncare pe care George o adusese pentru că arăta foarte frumos.

Doamna Killian aranjase tăvița, puse un cuțit și o furculiță, deși George a asigurat-o că Gaby i-a spus că ei toți mâncau cu degetele și nu au văzut niciodată furculițe. Keith citea de ceva timp fără

NOUL FRATE AL LUI GEORGE

să-și ridice privirea. Când și-a amintit de Willie, acesta era treaz și îl privea.

- Ei bine, băiete! Mă bucur să văd că ești din nou cu ochii deschiși. Ți-e foame?

- Da, spuse Willie în șoaptă.

- Atunci, uite! Stai la capătul saltelei. Iată mâncarea. Acum pot împinge măsuța puțin

- așa! Ai o cină pe cinste aici!

O felie de carne de vită rece, o felie de pâine și o cană de apă. Dar părea proaspăt, îngrijit și curat. Bietul Willie se uita îndelung.

- Pentru mine? spuse el pe aceeași voce șoptită. -Pentru tine. Mănâncă, băiete, și încet-încet o să

primești mai mult.

Willie încă se uita nedumerit. Apoi, spre marea mirare a lui Keith, el își plecă capul și spuse ceva. Keith nu putea înțelege exact ce spunea. Era o bolboroseală. Totuși putu să înțeleagă ecoul rugăciunii de mulțumire copilărească: „Mulțumesc, Doamne, pentru cina mea bună." Și apoi, cu mâini încete, tremurânde și nesigure, copilul luă cuțitul și furculița și începu să mănânce. Părea flămând, dar mancă cu grijă și atenție, ca un copil bine educat. Keith îl privea cu băgare de seamă.

- Aș mai vrea, șopti Willie.

- încă nu, Willie. Te simți bine acum? Willie se uită la el dar nu răspunse.

- Ai vrea să te speli?

- Nu, răspunse el foarte hotărât.

- Aha, dar de ce nu? Ești murdar și nu-i prea plăcut, nu-i așa?

- M-ar bate, șopti copilul.

- Nu, nu te-ar atinge. Eu o să am grijă de tine. Hai cu mine și o să te faci frumos și curat.

- Nu! M-ar bate! insistă el.

56

57

ȚIGANUL ALB

- Nu, chiar nu! Vino aici, Willie.

Willie se ridică imediat și merse la el. Keith își puse mâna sub fața fermă a micuțului și îl privi drept în ochi. Willie îl privea la fel de neclintit.

- Dacă îți promit că nu te va bate, mă crezi?
- O să mă bată.
- îți promit că nu. Acum vino și spală-te. Ia te uită, apare frățiorul meu, bucuros să te vadă treaz. Când ești curat, o să te îmbraci cu câteva haine de-ale lui - curate și frumoase.

-Da, chiar așa, spuse George. Mă duc să ți le pregătesc.

George și Keith au rămas singuri acasă în acea seară și au procedat așa cum li s-a părut lor potrivit. Iar lui Keith i s-a părut potrivit să-l ia pe protejatul său murdar în camera sa, să aducă o oală mare cu apă fierbinte și să umple cada lui spațioasă. George a crezut de cuviință să cotrobăiască printre hainele sale și să ia un costum ca să-l îmbrace pe băiatul țigan, după baie. Dar ce va crede doamna Killian despre aceste lucruri urmează să vedem.

Dar o nouă surpriză l-a așteptat pe Keith. Willie a venit cu el, docil, dar fără tragere de inimă. Oricum, abia a dat cu ochii de dormitorul îngrijit și modern, că fața lui s-a luminat. Privea nerăbdător în jur ca și cum aștepta să vadă pe cineva cunoscut. Apoi, uitând de orice teamă, își dădu jos hainele cu repeziciune, sări în cadă și începu să se spele cu o vitalitate excesivă. O făptură de toate culorile intră în cadă și ieși alb ca zăpada. Dar cada, buretele, săpunul și prosoapele erau greu de descris.

Keith stătea și se uita cu atenție. Copilul lua fiecare lucru de igienă și îl folosea ca și cum era un obiect vechi. După ce s-a spălat și s-a uscat, a dat fuga la oglindă, s-a uitat și a izbucnit într-un râs vag, pur și plăcut de-ți muia inima, așa încât Keith simți că-i dau lacrimile când îl auzi. Dar totuși ceva nu era în regulă. Înapoi în cadă! Băiatul băgă capul în

58

NOUL FRATE AL LUI GEORGE

apă și apoi Keith îl frecă nemilos pe cap timp de câteva minute cu un prosop aspru. Iată! După ce îndepărtă prosopul, capul bine conturat arăta ca o minge de mătase galbenă pufoasă, iar prosopul căpătă culoarea maro-ruginie - o altă surpriză plăcută pentru doamna Killian. Fiind acum perfect curat din cap până-n picioare, Willie își căută cu privirea hainele, iar când le văzu își exprimă dezgustul în cel mai comic mod. Keith merse la ușă.

- George, ai pregătit hainele?

- Vin! țipă George și se grăbi să coboare din mansardă cu brațele pline.

- Nu intra! spuse Keith. Vreau să-ți fac o surpriză. Keith luă hainele de la George.

George aduse tot ce

trebuia. Băieții erau aproape de aceeași măsură, iar jacheta gri și pantalonii scurți, șosetele negre și pantofii bine lustruiți îi veneau perfect lui Willie. Dar nu știa cum să se îmbrace cu ele, așa că Keith îl ajută. Willie râse și scoase niște sunete care indicau de fiecare dată o nemaipomenită încântare. Iar când ultimul nasture fu închis și o batistuță de mătase albastră fu înnodată în jurul gulerului alb, băiatul dădu fuga din nou la oglindă. Își frecă fața cu un deget, își atinse părul de aur, care se aranjase singur în inele moi peste tot capul. Apoi se întoarse către Keith și spuse, cu un șoptit pe jumătate îngrozit:

- Țsta e Willie.

- Ce vrei să spui, copile?

Dar Willie nu răspunse nimic. El se apropie de Keith și-și puse mânuța în mâna lui.

- Acum, spuse el, unde e mama?

- Dragul meu prieten, nu știi! spuse blând Keith. Vino să-l vezi pe fratele meu, George.

Deschise ușa și îl văzu pe George așteptând nerăbdător. George intră, se uită îndelung,

iar în cele din urmă spuse:

- Unde e băiatul țigan?

59

ȚIGANUL ALB

-Uite țiganul! spuse Keith, ridicând prosoapele înnegrite și arătând spre apa din cadă. Și uite și băiatul!

- Aha... fu tot ce a putut spune George.

- Unde e mama? spuse Willie, privindu-l drept în ochi pe celălalt băiat.

- E afară, se plimbă. O, Keith, este ora cinci și dansa trebuie să vină acasă. Tata și Maggie sunt cu ea. Vino să-i întâlnim și să vezi ce uimiți au să rămână. O să creadă că m-am preschimbât în doi băieți, nu?

-Cam greu, George. Nu prea semănați. Dar vino, vino, Willie.

Willie îl urmă ascultător.

- Nu are pălărie, dar o să-i dau șapca mea scoțiană, strigă George. Și dând fuga până sus, aduse o șapcă de catifea neagră Glengarry (o șapcă de forma unui vas, cu panglici care atârnă în spate, purtată de către militarii scoțieni, ca parte a uniformei, sau de către civili). I-o înmâna lui Willie care se uită la ea curios, întorcând-o pe cealaltă parte ca și cum nu înțelegea ceva. Nu spuse nimic, dar Keith, care îl urmărea, fu convins că ultima șapcă Glengarry pe care băiatul o purtase avea o pană. Ei ieșiră afară și o luară în josul dealului, către sat.

- Iată-i! strigă George. Willie, asta e mama! Începu să fugă înainte, dar Keith îl opri.

- Nu, nu, George. Hai să mergem toți trei înspre ei și să vedem ce o să spună. Willie, aceea femeie este mama lui George.

Băiatul se uită la el, însă Keith nu era sigur că acesta a înțeles ce i-a spus.

- Keith, cine este acesta? spuse pastorul, în timp ce George fugi la mama lui.

- Da, într-adevăr, cine este? spuse Keith. Aș vrea să-ți pot răspunde, tată.

60

NOUL FRATE AL LUI GEORGE

- Mama, uită-te la acest băiat! Nu-i așa că e frumos? Cine este, mamă?... Ghicește!... Ghicește repede! Dar nu ai putea afla nici în cincizeci de ani. E țiganul, mamă! Micuțul țigan care a cântat și pe care Keith l-a adus acasă ieri.

- Dragul meu copil, e imposibil! țipă doamna Killian.

- Dar nu poate fi imposibil pentru că este adevărat! strigă George, replicând cu un argument întrucâtva celebru. A scos toată țigăneala din el. Vezi? Chiar și părul lui e aproape ca al meu.

Cinstitul George avea cel mai roșu păr care putea fi văzut, așa că familia lui salută remarca lui cu o izbucnire de râs. Willie păru înfricoșat și se ascunse după Keith, prinzându-l de mână și părând că vrea să se apere. Deși în general părea speriat și agitat, totuși nu părea că are un deficit de inteligență. Ochii erau luminoși, deși timizi, și în mod evident încerca să se comporte așa cum se cuvenea.

-Keith, acesta este într-adevăr băiatul? întrebă doamna Killian. Ce transformare! Ce lucru minunat! Și în timp ce mergeau, dansa îi șopti lui Margaret: Ai văzut copil mai drăguț, Margaret?

- Este frumos, spuse Margaret. Mă întreb de unde l-au furat - și de ce nu au vrut să-l dea înapoi.

Doamna Killian nu-și putea lua ochii de la copil. Fiind extrem de amabilă, ea nu a

făcut niciodată vreo remarcă despre cum arătau prosoapele ei fine de pânză, ci a spus doar că: „Vopseaua asta urâtă stă mai bine pe orice altceva decât pe pielea copilului.” Cina fu imediat gata. Willie, care îl urma pe Keith aproape ca un cățeluș, merse cu el în camera de servit masa. Ezită mult și se uită îndelung în jur, dar în cele din urmă se așeză între protectorul său și George și se comportă ca un mic gentleman, ceea ce și era, fără îndoială.

- Mă întreb unde a învățat să folosească furculița, spuse George, pentru că Gaby a spus că ei n-au avut niciodată

61

ȚIGANUL ALB

NOUL FRATE AL LUI GEORGE

tacâmuri - mai vorbeam despre una, despre alta cu Gaby. Aș vrea să spună ceva.

- Nu a vorbit deloc, Keith? întrebă Margaret.

- Câteva cuvinte. O să-ți spun când suntem singuri. Când cina s-a terminat, doamna Killian, Margaret și

George au dat să iasă din cameră. George a strigat:

- Vino, Willie - hai! Dar Willie a făcut un pas înapoi și l-a luat de mână pe Keith.

- Lasă-l să stea cu mine azi, George. Este obosit și timid.

În acest timp, cele două doamne au ajuns la ușă. Keith și tatăl său se uitau la Willie și au uitat să le deschidă ușa. Dar cu o mișcare rapidă, aproape speriat, Willie fugi în partea cealaltă a camerei, deschise ușa și o ținu deschisă ca ele să poată ieși. Trecând, el le privi în ochi cu un zâmbet timid, care se stinse încet, iar lacrimile îi inundară ochii albaștri.

- Unde este mama? șopti el din nou. Doamna Killian îl luă cu drag în brațe și îl sărută.

- Dragul meu prieten, spuse ea, mi-ar plăcea, mi-ar plăcea să-ți pot răspunde. O, ce inimă îndurerată trebuie să aibă biata femeie că a pierdut așa un băiat!

Willie se târî înapoi până la Keith, oftând din greu. Se așeză la picioarele lui așa de repede și de neglijent ca un cățel și adormi imediat.

- E mort de oboseală, bietul copil, spuse Keith, luându-l de jos. Vrei să vii în salon, tată? Pot să-l așez acolo pe canapea. Aș vrea să vorbesc cu tine despre acest sărman copil orfan.

Și cele două doamne erau în salon și, dacă nu plângeau, înseamnă că aveau probleme cu ochii. Doamna Killian a întins un șal moale peste copil, după care s-a aplecat deasupra lui și a spus:

- Cred că are cele mai frumoase gene pe care le-am văzut. Doamne! Nu e cel mai minunat lucru care s-a

62

întâmplat vreodată? Ca și cum Dumnezeu ni l-a trimis ca să-l redăm mamei sale. Ți spun, Elliot, puteam să izbucnesc în plâns când a întrebat: „Unde e mama?” Ai remarcat cu câtă politețe a vorbit? Nu a folosit deloc cuvinte vulgare.

- Și chiar ai fi putut plânge, Clara? spuse grav domnul Killian. Sunt surprins. Nu aș putea spune asta dacă m-aș uita la ochii tăi. Dar nu pot să te învinovățesc pentru că mărturisesc că și eu am fost cuprins de emoții. Keith, ai aflat ceva despre băiat de la femeia aceea?

- A mărturisit că nu este al ei, dar a spus că nu știe cine este. Zicea că o anumită Marjorie Faa i l-a încredințat. Aceasta a fost trimisă la închisoare - am uitat unde - și a murit acolo. Doamna Faa susține că ea nu știe dacă a fost furat sau cumpărat. Dar îmi vine foarte greu să cred că băiatul făcea parte dintr-o familie care ar fi fost dispusă să-l vândă.

- Nu, nu cred. Mă întreb oare de cât timp a fost furat.

- Pare de vârsta lui George, răspuse Keith. Poate că atunci când dispar efectele drogurilor pe care i le-a dat această femeie, el își va putea aminti destul de mult ca să ne dea indicii despre identitatea lui.
- Asta depinde de vârsta la care a fost furat, spuse Margaret.
- Da, în parte. În parte depinde de starea lui de spirit. A fost destul de mare ca să fi învățat să folosească cuțitul și furculița și alte asemenea lucruri. Acea femeie spune că el obișnuiește să aibă toane de violență. Nu cred asta. Sunt convins că medicația ei avea scopul de a-l ține într-o stare de stupiditate.
- Crezi că o să renunțe la el? întrebă Margaret.
- Cred că o putem face să renunțe. De fapt, o să-l cumpăr de la ea.
- Keith, spuse domnul Killian, nu mă opun să-mi îndeplinesc partea la o lucrare bună care ne-a fost adusă chiar la ușă, așa cum spune Clara, dar trebuie să te gândești bine.

63

ȚIGANUL ALB

Ce vei face dacă băiatul își va reveni? Bietul copil! Dacă într-adevăr i-au vătămat intelectul, va fi ușor să-l ducem la vreun azil. Dar dacă își revine, ce vrei să faci cu el?

-Am meditat la asta, tată. Știi că nici eu și nici Margaret nu suntem așa de ocupați, iar dumneata nu ești un om sărac. Așadar, mă gândesc că nu fac nimănui nici o nedreptate dacă voi suporta eu cheltuielile pentru educația acestui copil. Apoi va fi în stare să muncească pentru el însuși. Aș vrea să-l vindec pe acest băiat. Ar fi o ființă nobilă.

- Dar, uită-te la tine, tinere. Să presupunem că ajungi să te căsătorești.

Keith își întoarse capul, ca și cum ar privi apusul și spuse.

- Asta nu o să se întâmple prea curând, dacă totuși o să mă căsătoresc vreodată. Mi-am primit lecția. Și, tată, sunt fericit că pot să mă ocup de el: am ceva de făcut.

Margaret se ridică încet de pe scaun și ieși din cameră. Keith nu mai spuse nimic.

Doar suspină amintindu-și de o supărare care aproape că-l costase viața.

Au pregătit un pat pentru Willie în camera lui Keith, unde băiatul a dormit bine până târziu în următoarea zi. Keith s-a trezit, s-a îmbrăcat și stătea lângă patul băiatului, privindu-l.

-Micul meu prieten, ai dormit bine și trebuie să te pregătești pentru această zi. Ce băiat minunat ești! Sper că nu doar înfățișarea ta drăguță m-a făcut să te iau - cred că și asta a fost un motiv. Ar mai fi și interesul meu profesional. Dar sper că mai este și dorința de a face ceva pentru Stăpânul. Da, micuțele orfan. El te-a adus la mine și de dragul Lui o să-mi dau tot interesul pentru tine- acum și mai apoi. Ești gata să te trezești, nu?

Willie și-a dus mâinile albe la cap, s-a întins și și-a deschis ochii. Keith s-a tras înapoi, curios să vadă ce urma să facă sau să spună băiatul. El se ridică în picioare, se uită la pat, atinse lenjeria de pat cu admirație și își privi propriile

64

NOUL FRATE AL LUI GEORGE

mâini, fiind evident că-i plăcea culoarea lor albă. Apoi se ridică în șezut și se gândea cu o sprânceană ridicată. În cele din urmă, cu un oftat adânc, din inimă, spuse:

- Unde este mama, Dickybird și tata?

Lacrimi mari s-au adunat și se prelingeau pe obrajii lui. Își duse mâinile la ochi. Keith îl lăsă să plângă un timp, gândindu-se că îi va face bine. Apoi și-a făcut apariția, apropiindu-se încet. Cu siguranță, inima i s-a încălzit când a văzut privirea plină de încredere și bucurie care i-a luminat fața copilului în momentul în care și-au întâlnit

privirile.

- Te trezești și vii să iei micul dejun, Willie? Uite, ai aici tot ce-ți trebuie să te speli și să te îmbraci. Apoi putem coborî.

Luă o carte să citească, în timp ce-l urmărea tot timpul pe băiat. Willie se spăla și se îmbrăca. S-a spălat bine, dar nu a reușit să se îmbrace complet: s-a încheiat greșit la nasturi și s-a încălțat fără să-și pună mai înainte șosetele. După ce a corectat aceste mici greșeli, Keith îi spuse:

- Îți spui rugăciunea, Willie?

Imediat băiatul îngenunche, dar după câteva minute în care părea tensionat și speriat, el se ridică și zise:

- Willie nu poate!

- Ai uitat rugăciunea?

- Au dispărut, spuse Willie, toate au dispărut! -făcând un gest copilăresc cu ambele mâini.

- Nu contează. Trebuie să învățăm altele noi, răspunse Keith. Fiind atent să nu-l agite pe băiat, nu mai spuse nimic, ci îl duse jos să ia micul dejun.

- Vino și dă-mi un pupic, spuse doamna Killian, și dă-mi voie să văd cum arăți. Ei, dar arăți foarte bine, Willie! Cred că ai dormit adânc.

În timp ce vorbea, dânsa s-a ridicat și l-a sărutat. A fost minunat să-l vadă zâmbind. Băiatul s-a comportat foarte bine în timpul mesei și, în afara faptului că nu a vorbit, nu părea deloc diferit de alt copil bine educat. Nimeni nu era

65

ȚIGANUL ALB

Înclinat să creadă că aceste bune maniere au fost învățate în cortul țigănesc. Micul dejun aproape că se sfârși, când băiatul se ridică imediat de pe scaunul său, fugi spre Keith cu un țipăt terifiat și se agăță de el cu toată puterea. Keith rămase uimit, dar înțelese ce s-a întâmplat când o zări pe Barbara Faa trecând pe sub geam.

- Ascultă-mă, Willie. Ea nu o să te ia de lângă mine. O să te țin ca să fii băiatul meu. Mă înțelegi?

- Da, spuse el, ridicându-și privirea îndurerată către Keith.

- Atunci nu mai trebuie să-ți fie teamă. Stai aici cu George, cu Margaret și cu doamna Killian. Ei o să aibă grijă de tine, în timp ce eu o s-o alung femeia asta.

Cu siguranță înțelesese ce i s-a spus pentru că imediat se duse la doamna Killian și rămase lângă ea, dar încă părea destul de înfricoșat. Keith ieși în hol.

- Doamnă Faa! spuse el. Mi s-a legat inima de acest băiat și o să te răsplătesc cum se cuvine dacă mi-l dai mie.

- Nu, mulțumesc, domnule! Bărbatului meu nu i-ar plăcea asta. El crede că băiatul îi este folositor și ascultător și, cu permisiunea dumitale, acum o să-l iau cu mine.

Keith râse.

- Întoarce-te, femeie bună, spuse el, și trimite-l pe soțul tău aici! El o să înțeleagă ceea ce tu pari că nu înțelegi, și anume că cel mai bine este să lăsați copilul cu mine, fără multă zarvă. Dacă refuzi, predau cazul poliției să fie cercetat cu de-amănuntul. Propria ta relatare demonstrează că nu ai nici un drept asupra băiatului. Adevărul este că nu o să-l mai iei înapoi. El nu s-a însănătoșit nici pe departe și din cauza asta nu vreau prea multă agitație. Ca să previn zarva, o să îți plătesc că mi-l dai. Dar dincolo de lucrul acesta, sunt sigur că aș putea avea copilul și fără consimțământul dumitale. Tot ce trebuie să faci este să depui mărturie despre felul în care băiatul a ajuns la tine, iar dacă ai ceva ce îi aparține - vreun

NOUL FRATE AL LUI GEORGE

articol de îmbrăcăminte, o carte sau vreo hârtie scrisă - mi le vei înmâna. În schimb,

eu o să te plătesc foarte bine.

-Nu am primit nici o hârtie, ci numai hainele care sunt pe el - acea haină verde cu care este îmbrăcat acum, spuse ea punându-l jos pe Negrul Willie. Marjorie Faa mi-a trimis copilul când dânsa era închisă în Taunton pentru un furt. Apoi, ea a murit în închisoare. Eu cred că Marjorie l-a cumpărat înainte să plece din Scoția. A fost alungată din clanul de țigani ca și bărbatul meu. Există o grămadă de femei care își vând copiii și Marjorie nu avea nici un copil. Știți, domnule, un copil este un mare ajutor la cerșit.

- Foarte probabil. Dar matale nu cerșești și ai copiii tăi. O să-ți dau suficienți bani ca să nu faci tărăboi. Sunt convins că pot obține custodia lui și fără ajutorul tău, dar pentru că agitația și teama i-ar dăuna mult, sunt mulțumit să-ți dau zece lire pentru băiat. Dar tu și soțul tău trebuie să depuneți mărturie, așa cum am spus mai devreme. Mi-ar plăcea să vorbesc cu el despre problema aceasta. Poate el știe mai multe decât tine.

Barbara a vrut întotdeauna să-l vândă cu cât mai mulți bani. Zece lire era o sumă bună - Reuben era de acord să-l dea cu cinci lire, așa că, dacă ea îi spunea că l-a vândut cu cinci sau cu maxim șase lire, restul putea să și-i oprească pentru propria ei folosință. Acum rămânea ca ea să ia banii și să evite să-l aducă pe Reuben ca să fie interogat. Intenționa să semneze singură mărturia. Astfel, dânsa mai ceru alte două lire, doar ca să salveze aparențele. Când Keith căzu imediat de acord, ea ar fi vrut să-i fi cerut cinci lire. Apoi suspină și spuse:

-Ei bine, domnule, poate că tu ai varianta ta, dar Reuben Faa o să fie foarte nervos astăzi și nu e prea plăcut să te întâlnești cu cineva din familia Faa care este nervos. Dacă îmi dați banii, el o să fie mulțumit - îi plac banii. Și o să-l aduc mâine seară sau cel târziu poimâine, ca să vă spună tot ce știe. Poate că Marjorie a fost mai sinceră cu el decât cu

66

67

ȚIGANUL ALB

mine. Dar trebuie să-mi dați banii, domnule! Nu aș avea curajul să apar în fața lui fără băiat sau bani.

Keith fugi sus, luă banii din biroul lui și îi dădu fără întârziere doisprezece lire.

Femeia îi împărți în două părți pe care le ascunse în fusta ei. În cele din urmă îl prinse de mână pe Negrul Willie, își luă bucuroasă la revedere de la Keith și ieși din casă.

Keith se duse înapoi în camera sa ca să-și încuie biroul. Abia ajunsese acolo și auzi un țipăt îngrozit, urmat de pași repezi și de strigăte puternice, care l-au determinat să fugă spre bucătărie. Acolo l-a văzut pe Willie întins pe podea, fără cunoștință. A observat-o și pe Barbara Faa uitându-se pe fereastră. Când aceasta i-a văzut pe bărbați (pe Keith și pe pastorul care a fugit și el înăuntru), s-a întors și a plecat.

-De ce a venit aici? Ce i-a făcut băiatului? spuse Keith, ridicându-l pe copil și așezându-l pe canapea.

-A venit la geam și s-a uitat înăuntru. Cred că la început nu l-a recunoscut pe băiat.

Apoi l-a strigat și i-a spus: „Te-am vândut la tânărul domn. Vino aici, vreau să vorbesc cu tine.” Dar Willie s-a agățat de Margaret. I-am spus să plece, dar s-a supărat și a spus: „O să-ți arăt că pot să-l fac pe copil să mă asculte indiferent de ce-i spui tu.” Apoi și-a ațintit privirea asupra lui și a spus: „Vino aici” iar Willie s-a dus încet și împotriva voinței lui. I-am spus lui George să fugă să te cheme și am ținut copilul lângă mine. Înainte să ajung la fereastră, el a țipat și a căzut.

- Pentru nimic în lume nu aș fi vrut să se întâmple așa ceva, spuse Keith. Nimeni nu poate ști ce mult rău i-a provocat. Vrea să-l prostească de tot. Cred că o să-l duc sus

și o să-l așez pe patul lui. O să-l lăsăm în pace un timp.

Dar când Willie își reveni, nici nu se putea vorbi de pace - nici pentru el, nici pentru ceilalți! Teroarea intensă pe care a suportat-o fără să merite în copilăria lui a pus stăpânire pe el. Keith se hotărî să-i dea niște somnifere. Cu greu reuși să-l oprească pe bietul băiat să nu se rănească singur în

68

NOUL FRATE AL LUI GEORGE

panica lui frenetică. În următoarea zi, Willie fu foarte bolnav și un atac de febră îl doborî de tot. Abia după șase săptămâni îl lăsa febra - ajunsese ca un bebeluș, atât la minte cât și la trup. Keith și Margaret l-au îngrijit cu tandrețe și au ajuns să îl îndrăgească așa de mult pe băiețel că li s-a părut greu să creadă că, acum trei luni în urmă, nu știau nimic despre el. Era așa de răbdător, de ascultător și de recunoscător pentru fiecare act de bunătate. Când era cuprins de frică, era emoționant să te uiți la el și să vezi ce privire înfricoșată are. Până și servitorii nu se plâneau dacă trebuiau să muncească mai mult din cauza lui.

Între timp, Reuben și Barbara Faa nu au mai venit ca să depună mărturie despre Willie, iar când Keith a încercat să-i caute, ei erau deja plecați și nimeni nu știa unde. Deși această situație l-a supărat, Keith a considerat că, pentru copil, era mai bine că acum nu mai exista nimic și nimeni care să-i amintească de viața lui printre țigani. - Când Willie se face bine, spuse George, vom învăța și ne vom juca împreună; o să fie foarte frumos. Este cel mai bun mod de a face rost de un nou frate, mamă, pentru că deja e la fel de mare ca mine. Surioara mea este așa de mică, încât nu ne putem juca împreună. Trebuie să mai treacă ceva ani până ea va putea să joace crichet sau altceva. Aș vrea ca Willie să se facă bine cât mai repede, ca să pot juca crichet cu el-

- O să fie bine în curând, spuse doamna Killian.

69

CINCI ANI FERICIȚI

capitolul 6

CINCI ANI FERICIȚI

PROFEȚIA îmbucurătoare a doamnei Killian s-a adevărit mai repede decât crezuse la început Keith. Willie și-a revenit încet, dar complet. Pentru că luni de-a rândul, orice exaltare sau frică părea că-i produc mult rău băiatului, au fost abandonate orice încercări de a afla cât de mult știa băiatul sau își amintea despre viața lui trecută. În bolboroselile lui din timpul febrei, el vorbea mai mult despre „mama, tata și Dickybird” decât despre familia Faa. Dar, imediat ce febra l-a lăsat, el a încetat să-i mai menționeze și pe unii și pe alții. George, fiind un copil curios, l-a mai întrebat o dată sau de două ori despre trecutul său, dar Willie părea așa de agitat, încât lui George i s-a cerut să nu-l mai întrebe nimic.

Odată cu trecerea timpului, Willie i-a adoptat pe cei din familia Killian tot așa cum și ei l-au adoptat pe el. Părea că a uitat cu desăvârșire toată viața lui de până atunci. Dar nu a învățat niciodată de la George să-i spună doamnei Killian „mama”. Întotdeauna i se adresa cu „doamna Killian”, așa cum făcea Keith. Vorbea foarte greu și cunoștea așa de puține cuvinte încât a durat ceva timp până ce ei au fost convinși că are nivelul cuvenit de inteligență. Dar imediat ce s-a însănătoșit destul de mult ca să se poată juca cu George, el a început să vorbească mai bine și, înainte de sfârșitul iernii, vorbea absolut normal.

Când se înzdrăveni de tot, Willie începu să învețe împreună cu George, iar Margaret era învățătoarea lor. În scurt timp a devenit evident că George trebuia să muncească să-și păstreze superioritatea, chiar dacă la început avuse un

70

atu uriaș. Willie era pasionat de muzică și cânta în cor așa de frumos încât oamenii veneau la biserică de la mare depărtare doar că să audă cântările. Un lucru pe care Margaret l-a remarcat la el era că, uneori, când ea le citea copiilor o poveste, Willie începea să strige:

- Știu, știu ce urmează! Dacă era întrebat, el spunea:

- Cred că am visat povestea.

Iar ea observa că după aceea, el rămânea tăcut și gânditor pentru un timp. Dar, în general, el era cel mai luminos și vesel copil. Simțul ascuțit al umorului și râsul său sănătos făceau din el o companie încântătoare chiar și pentru persoanele mai în vârstă, în timp ce, pentru George, Willie era într-adevăr „un frate minunat”, așa cum a remarcat chiar George.

Willie era un băiat căruia îi plăceau șotiile și aventurile, deși nu avea nici o idee despre ce înseamnă să încâlci regulile. Avea câte un cuvânt plăcut și un zâmbet pentru oricine și vroia mai presus de orice să fie folositor. Le ajuta pe femeile în vârstă să-și care coșurile acasă și pe bătrâni să-și mâne vacile și măgarii. Îl lua pe George să strângă împreună lemne de foc pentru o bătrânică ce locuia singură și care era așa de rea că nici un copil din sat nu stătea pe lângă dânsa. Oferea și ultimul bănuț pe care îl primea. Câștiga inimile tuturor prin dispoziția lui plăcută și fața lui drăguță. Într-adevăr era un băiat de care puteai fi mândru. Doamna Killian se surprindea deseori că o compătimea pe acea mamă necunoscută care a pierdut așa o comoară.

Keith Killian a primit permisiunea de a sta acasă doi ani. Dar, înainte ca acest timp să se scurgă, el se hotărâse să nu se întoarcă în India, ci să se retragă din armată și să se stabilească în St. Hero. Împrejurul satului, pe o distanță de multe mile, nu se afla nici un doctor bun și, deși nu intenționa să practice medicina, Keith se găsea deseori în situații care îl obligau să viziteze bolnavii. Așa că i-a fost ușor să observe că

71

ȚIGANUL ALB

putea să profeseze în mod moderat, fără prea multă bătaie de cap. Fusese foarte nefericit în India, dar cu totul fericit acasă, astfel că era convins să rămână aici. Se gândea să caute o casă pentru el, Margaret și Willie. Dar ideea aceasta nu a încântat pe nimeni, ci toți au afirmat că era suficient loc pentru el la casa parohială. I s-a oferit un mic salon, vizavi de biroul pastorului, ca să poată avea un loc liniștit unde să-și consulte pacienții.

Keith a luat-o pe Margaret și s-a dus în Londra să cumpere mobilă pentru cabinetul său și să-și definitiveze retragerea din armată. Margaret nu mai vizitase Londra, iar magazinele i-au plăcut așa de mult, încât Keith a lăsat cumpăraturile în seama ei, cu rugămintea de a nu-l duce la faliment. Margaret era hotărâtă să-i cumpere o bibliotecă frumoasă și convenabilă, motiv pentru care ea mai achiziționa câteva lucruri la care el nu s-a gândit niciodată: printre acestea și trei rame Oxford, cu gravuri fine, ca să fie atârinate pe pereți. De asemenea a cumpărat și un tapet bun pentru pereți, afirmând că, ajutată de băieți, ea va îmbunătăți lucrarea făcută de tapetarul satului.

Ziua în care Keith și Margaret s-au întors acasă a fost una deosebită pentru băieți. Drumeții se întorceau acasă cu o căruță acoperită, plină de mobilă nouă. Pentru Willie și George a fost o bucurie măreață și solemnă să despacheteze și să care mobila din

căruță. Când au auzit că vor ajuta la tapițatul pereților, ei s-au uitat unul la altul cu o încântare tăcută. Au făcut o treabă bună, deși le-a luat mai mult timp. Când a venit vremea ca mocheta să fie întinsă, George aproape că și-a dat duhul în strădaniile lui, o sarcină unde puterea lui s-a dovedit de neegalat. În cele din urmă, mobila a fost despachetată și amplasată în cameră, cu strigăte de admirație. Ce masă de birou! Cea mai plăcută banchetă joasă cu brațe elegante care să umple spațiul de sub fereastra adâncă de modă veche. Ce scaune confortabile, ce bibliotecă minunată! Totul era admirat pe măsură. Dar după ce au adus

CINCI ANI FERICIȚI

Înăuntru toate aceste lucruri, băieții s-au ostenit așa de tare încât Margaret se hotărî să nu le mai ceară ajutorul la despachetarea comorilor care i-au mai rămas, și anume o lampă drăguță și trei tablouri. Așadar, ea nu a menționat nimic despre ele, ci i-a trimis pe băieți afară să se plimbe puțin ca să se liniștească înainte de cină. Imediat ce ei au plecat, ea și-a despachetat cu nerăbdare comorile. Apoi, cu ajutorul lui Keith, a atârnat picturile la locul lor. Una dintre ele era o ilustrație minunată: Maica Domnului ducând la Templu doi porumbei tineri. Aceasta a fost așezată în lumina cea mai bună, deasupra căminului, iar Margaret a rămas neclintită, uitându-se o vreme la ea.

- Keith, îi aud pe băieți. Cheamă-i înăuntru să vedem ce zic de picturi.

- Voi doi, ia veniți încoace! strigă Keith, deschizând ușa. Veniți și vedeți cum arată acum camera cu ultimele finisări.

- Ați despachetat astea fără noi! strigară cei doi într-o voce, dând buzna înăuntru.

George continuă: Ce rea ești Maggie! O, ce lampă drăguță! Îmi place mult mai mult decât lampa noastră veche. E foarte drăguță.

-Da, dar George, uită-te la pereți. Îți plac? întrebă Margaret.

- O, tablouri! Da, sunt foarte frumoase, dar îmi place mai mult lampa. Willie, uită-te la lampă. Ce-i Willie, ce s-a întâmplat?

Willie observă repede tablourile și începu să le cerceteze. Dar când l-a văzut pe cel de deasupra căminului, a rămas fermecat. Ochii i s-au mărit, obrații i-au pălit, pe buze i-a apărut un zâmbet vag, iar mâinile erau împreunate și ridicate. Nu e de mirare că George a scos acel țipăt. Toți au rămas cu gura căscată. Willie încă îl privea, îl privea cu sufletul la gură.

- Mama! șopti el, O, mama!

72

73

ȚIGANUL ALB

CINCI ANI FERICIȚI

- Willie, băiete, ce spui acolo? spuse Keith, uimit de privirea băiatului. Nici un răspuns. Willie nu părea să-l audă.

- Keith, ia-l de aici. Nu-l lăsa să se mai uite. Cred că există o asemănare. O să se îmbolnăvească din nou, spuse Margaret, în timp ce George, îngrozit, șopti:

- Nu l-am văzut niciodată să aibă privirea asta!

- Du-te de aici, George! E un băiat bun, spuse Keith. Willie va veni după tine în câteva minute. Apoi se apropie de copil și-și puse mâna pe umărul lui.

- La ce te uiți, Willie?

Willie privea îndelung, mâinile îi căzură pe lângă corp și apoi își întoarse ochii înspre fața lui Keith.

- Ce se întâmplă? spuse el. Dorm? Cred că e un vis. Este asta mama?

-Nu, dragul meu copil, este un tablou cu Măria, Maica Domnului nostru, cu porumbei pentru jertfă. Este foarte frumos, nu?

Willie se uită din nou, privind de această data tabloul în întregime, nu doar fața

femeii, ca mai înainte.

- înțeleg, spuse el, dar... nu știu. Am visat asta.

- Ce anume?

- Fața ei. Doar că avea altă rochie. Și pe cap avea ceva roșu, nu albastru. Și... nu era chiar la fel. Nu, părul ei este ca al meu, nu brunet ca acolo. Știi... totuși pare la fel. O! Keith, ce se întâmplă cu mine? Mi-e așa de frică.

El tremura din cap până-n picioare și lacrimi mari îi atârnavă pe gene.

- Mă gândesc, spuse Keith cu bunătate, că femeia din tablou seamănă cu mama ta.

- Mama mea! repetă el încet. Nu-mi amintesc. Cum e mama mea? Keith, du-mă de aici, du-mă de aici.

Keith îl cară până în camera lui și îl așează pe pătuț. Copilul era rece și tremura; părea chiar bolnav. Nu și-a

revenit din șoc decât după multe ore și era atât de slăbit fizic încât Keith nu se aventură să-l mai întrebe nimic. Abia după mai mult de o lună, el a intrat din nou în bibliotecă. Și totuși, după ce a mai mers încă o dată în bibliotecă, privitul plin de încântare în fața tabloului a devenit una din cele mai mari plăceri ale sale, deși nimeni nu îi ceruse aceasta. Keith a ajuns la concluzia că incidentul demonstrează că bunăstarea viitoare a copilului atârână de o viață liniștită, calmă și fără evenimente majore în următorii câțiva ani. Era clar că memoria lui nu era destul de puternică să te poți baza pe ea, dar totuși destul de alertă ca să-i distrugă viața. Astfel, ei n-au mai încercat deloc să-i împrășteze memoria.

Odată cu trecerea timpului, se pare că într-adevăr toți au început să uite că Willie nu era un Killian. Oamenii de rând îl numeau Killian și aveau probabil impresia vagă că Keith era văduv, iar Willie era fiul lui. Willie spunea că numele lui este Fay (ei presupuneau că vrea să spună Faa). Cum această formă de pronunție ducea la unele probleme, ei l-au învățat să scrie F-a-y. Odată, când s-a semnat pe o foaie, el a scris: Willie Fay, dar Margaret i-a spus să se semneze William.

- Chiar trebuie? spuse el. Dar pe mine nu mă cheamă William, nu?

- Atunci cum te cheamă?

- Nu știu. Da, bănuiesc că mă cheamă William. Apoi ea l-a auzit murmurând: Nu William, ci... Nu, nu poate fi asta, așa că o să scriu William. E un nume foarte frumos. Și Willie Fay s-a numit din acea zi înainte.

Așa a trecut timpul, iar acum George avea treisprezece ani, iar Willie probabil la fel. Maudie, fetița cu ochi negri, avea cinci ani.

- Doamnă Killian, îi spuse Keith într-o seară mamei sale vitrege, care era o femeie scundă de statură, o să te fac să mă urăști.

74

75

ȚIGANUL ALB

- Să te urăsc? Nu prea cred că e posibil.

- Nu te grăbi, spuse domnul Killian, punându-și jos cartea. A vorbit și cu mine, Clara, și nu sunt sigur dacă eu însumi nu am ajuns să-l urăsc.

- Eu sunt convinsă că te urăsc, spuse Margaret. Ce se va alege de corul meu?

- O, Keith, ce vrei să faci cu Willie? Cu nici un chip să nu-l desparți de George. S-ar simți așa de singur și s-ar supăra cu siguranță.

-Nu trebuie să-l lase singur pe George, spuse diplomat Keith. George este așa de aventuros că ar da de bucluc într-o săptămână. De fapt, este un băiat care trebuie să aibă un tovarăș și s-ar împrieteni cu cine nu trebuie, pentru că în zonă nu prea sunt băieți buni.

- In afară de băieții colonelului Vyvian, spuse doamna Killian, dar ei sunt acasă

numai în vacanțe. Așadar, Keith, pentru ce o să te urăsc?

- Vezi dumneata, am vorbit cu tata și el e de acord cu mine.

- Și probabil așa o să fiu și eu, dacă îmi spui despre ce e vorba.

-Credem că a venit timpul când ambii băieți să meargă la școală, spuse Keith.

Doamna Killian rămase tăcută pentru câteva clipe. Apoi, pe o voce tremurândă, a spus:

- Dar nu înțeleg de ce. Și chiar dacă crezi că Willie trebuie să meargă la școală, de ce trebuie să meargă și George? Eu sper că el va ajunge un pastor, ca și tatăl său.

Întotdeauna m-am gândit că el va învăța totul de la tatăl lui până când să meargă la facultate și...

- Clara, spuse domnul Killian, ascultă-mă! Ceea ce vrea Keith este și pentru binele lui Willie și pentru binele lui George. A vorbit cu mine despre asta și trebuie să recunosc

76

CINCI ANI FERICIȚI

că are dreptate. Nu se va face nimic împotriva voinței tale, dar te rog să ascuți până la capăt și să te gândești.

- Până la capăt? spuse ea. Părea pusă pe ceartă.

- Încep cu faptul că, spuse Margaret, Willie a învățat tot ce îl pot învăța eu. Acum Keith trebuie să îi predea carte și nu prea are timp pentru asta.

- Dar vorbești numai de Willie, spuse doamna Killian.

- George nu ar învăța nimic de unul singur! El nu prea este cu învățatul și, dacă nu se ține Willie de el ca să-l determine să-și facă timp de teme, atunci mi-e teamă că el ar învăța foarte puțin.

- Sunt sigur de asta, spuse domnul Killian.

- Mai mult, spuse Keith, de când o ajut pe Margaret, am observat clar că George poate să-i întreacă pe elevii de teapa lui. Willie este foarte deștept, iar George, care într-adevăr este cel mai bun și cel mai dragăstos băiat din lume, îl admiră și este chiar încântat să-l lase pe Willie să fie primul în toate. Îmi spunea ieri că: „Nu o să renunț niciodată la Will, chiar dacă trebuie să muncesc pentru totdeauna!” Dar rezultatul este că nu muncește deloc. Și Willie trebuie să gândească cu capul lui și să nu ia de bun tot ce zice George, chiar dacă până acum nu se pare că a înțeles aceasta. I-ar prinde mai bine să aibă un prieten elev egal cu el.

- Și niciodată nu e bine și sănătos ca băieții să crească într-o pensiune, așa cum este aici, draga mea, Clara. Tentațiile din lume au o putere mult mai mare asupra bărbatului care nu a dat niciodată piept cu ispitele tinereții și nu a învățat niciodată care sunt punctele lui tari sau slabe.

- Pe lângă asta... începu Margaret.

- Tu nu vorbești, Margaret! spuse dur sărmana și micuța doamnă Killian.

Bineînțeles că tu gândești cum gândește și Keith, dar eu sunt de părere că amândoi sunteți nerealști când spuneți că Willie este superior băiatului meu,

77

ȚIGANUL ALB

George! La urma urmei, George este fratele vostru — fiul propriului vostru tată - în timp ce Willie poate fi orice - fiul unui măturător, dacă vreți s-o luați așa. Eu cred că George este chiar bun și deștept și nu trebuie să...

În acea clipă izbucni în lacrimi și ieși repede din cameră.

- M-am temut eu că o să se supere, spuse Keith. Ce să facem acum? Chiar nu am vrut

să-l desconsider pe George care este cel mai scump băiețel care a trăit vreodată. Sunt extrem de întristat, tată. Nu am supărat-o niciodată pe doamna Killian.

-Nu, niciodată, spuse domnul Killian. Și nici Margaret. Nu aveți pentru ce să vă pară rău - cel puțin eu nu am nimic să vă reproșez. Așteptați un pic... o cunosc pe Clara. O aud că acum coboară. Da, doamnă Clara, te aud. Ești la parter acum, nu trebuie să întârzii. Vino! Acum ești la ușă. Intră ca să văd cum arăți acum.

Ea deschise ușa, pe jumătate râzând, pe jumătate plângând. Acum părea cea mai dulce și mai convingătoare femeie pe care ei au văzut-o vreodată - așa au crezut cu toții, iar eu nu vreau să-i contrazic.

- Elliot, *tu* n-ar trebui să râzi de mine! Keith, Margaret, iertați-mă. M-am purtat prosteste. A fost urât din partea mea să vorbesc așa despre Willie, când am știut dintotdeauna că el este mai degrabă fiul unui nobil decât al unui măturător. Dar, dar, Elliot, chiar trebuie ca George să meargă la școală? Micuțul meu George, care mai ieri era un bebeluș?

- Acum treisprezece ani în urmă, dragă...

- Da, știu prea bine ce vârstă are. Și tu crezi că ar trebui să meargă?

- Clara, cred că da. Dacă vrei, mai așteptăm un an, dar cred că ar fi mai bine să-l trimitem acum. În nici un caz nu putem să-l ținem acasă până când va merge la facultate.

78

CINCI ANI FERICIȚI

Nu cred că George va ajunge vreodată pastor. Și sunt convins că trebuie să meargă acum la școală.

-Atunci, trebuie să meargă! Nu mai cer un alt an pentru că atunci o să mă gândesc numai la aceasta și mai bine să plece cât mai repede.

- Exact, draga mea. Cel mai bine pentru toată lumea, dar mai ales pentru el.

-Unde v-ați gândit să-l trimiteți, întrebă doamna Killian oftând.

- Victima va fi trimisă la...

- Elliot! Dacă mai râzi de mine, o să plâng! spuse doamna Killian. Soțul ei se ridică, o luă în brațe și îi puse capul pe pieptul lui.

-Plângi, Clara! spuse el. O să-ți faci bine. Biata mea micuță, Clara.

Keith și Margaret se retraseră și nu a mai amintiră nimic despre școală în acea zi.

Școala la care domnul Killian și fiul lui s-au hotărât să-i trimită pe băieți se afla în ...shire. Era o școală destul de nouă, care a fost înființată acum cincisprezece ani. A fost întemeiată de un pastor. Acesta avea un salariu modest, dar deținea o mare avere. El nu dorea să se îmbogățească prin ocuparea unui rol așa de împovăraător, ci dorea să facă binele. Dorința lui era să ofere băieților, ai căror părinți nu-și permiteau să-i trimită la renumitele școli publice, aceleași avantaje pe care le oferea educația publică, dar cu un cost moderat. Și, într-adevăr, pot spune că le-a oferit aceasta, pe lângă alte multe lucruri. Dr. Fanshawe era unul dintre „Greathearts” („Inimile mărinimoase”, n.tr.) ale generației lui. (Greatheart era cel care a condus-o pe Christiana și pe familia acesteia până în orașul Celestial, din cartea lui John Bunyan, *Călătoria creștinului*, 1684.) Era un om care *trebuia* să facă bine de dragul Stăpânului său. Mica lui parohie nu i-ar fi oferit niciodată atâta de lucru pe cât putea el să muncească, dar nimeni nu poate spune că nu a lucrat

79

ȚIGANUL ALB

destul. Bisericuța bătrână și drăguță, precum și casa parohială, încântau privirile. În jurul lor s-a construit un mănunchi de clădiri: două orfelinate, unul care adăpostea cizeci de băieți și altul cu tot atâtea fete. Orfelinatele erau situate unul în fața celuilalt, la o mică distanță de biserică. Mai aproape de biserică și zidită cu îndemănare, ca să se armonizeze cu arhitectura acesteia, se afla *Colegiul St. Michael*, în timp ce biserica se chema *St. Michael și Toți îngerii*. {*Colegiul St. Michael și Toți îngerii* a fost o școală de băieți fondată de Frederick Ouseley, în 1856.) Lângă casa parohială era o clădire mai mică unde soția și fiica pastorului le instruiseră pe fete cum să fie bune gospodine. În general, această instituție era pentru fetele orfane sau pentru cele care proveneau din familiile parohiilor mai sărace.

Toate acestea, bineînțeles, costau foarte mulți bani, mai mulți decât putea cheltui Dr. Fanshawe, deși era generos. Dar dânsul avea o mulțime de prieteni bogați care erau întotdeauna gata să-l ajute, știind că orice întreprindea dânsul era foarte probabil sortit succesului. Domnul Phayre fusese unul dintre acești prieteni și contribuise mult la zidirea Colegiului St. Michael; timp de mulți ani, Colegiul s-a susținut din propriile fonduri, plătind toate cheltuielile de zidire din bugetul orfelinatelor. Lucrarea școlii era condusă de profesori buni, iar Dr. Fanshawe avea în grijă instruirea religioasă și toate problemele de disciplină ajungeau la el.

Aceasta era școala unde a fost hotărât să fie trimiși George Killian și William Fay, în cazul în care mai erau locuri. Și locuri s-au găsit, așa că problema a fost rezolvată: băieții vor merge acolo la sfârșitul vacanței de vară.

Dacă doamna Killian nu ar fi reflectat în sinea ei, atunci ea trebuia să-l scuture puțin pe George pentru entuziasmul lui, așa cum a mărturisit dânsa mai târziu. I-a dezvăluit cu mare grijă secretul lui George, care l-a primit cu strigăte de bucurie. De atunci, băiatul spunea tuturor: „Eu

CINCI ANI FERICIȚI

și Willie mergem la școală!" Acum ei puteau învăța să joace cum se cuvine crichet și fotbal, să vâneze iepuri, precum și alte activități încântătoare. I-a făcut plăcere să se pregătească cu interes și, într-o ocazie, a mers atât de departe încât i-a spus lui Maudie că era bucuros la gândul că va scăpa de ea pentru o vreme. Micuța începu să bocească, iar doamna Killian plânse. Ca urmare, George se simți rușinat de el însuși și își modera puțin entuziasmul. Willie, dimpotrivă, părea foarte abătut. Nu spunea nimic, ci doar se uita neliniștit și nefericit, până ce în cele din urmă Keith l-a întrebat din ce motiv era așa de zbuciumat.

- Aici m-am simțit atât de în siguranță și de fericit, spuse băiatul. Și vă iubesc așa de mult pe toți. Acum mă simt ca și cum nu o să mă mai întorc niciodată aici și nu o să vă mai văd.

- Willie, ce prostii spui!

- Da, știu că sunt prostii, pentru că nu mai sunt copilaș acum. Totuși nu pot scăpa de sentimentul ăsta. Și apoi mai știu că tuturor o să vă fie dor de noi. Doamna Killian se uită la George într-un mod... și mă întreb dacă mama s-a uitat vreodată așa la mine. Și, adăugă el în pripă, aș vrea ca bătrâna Madge Jerram să moară.

Aceasta era femeia rea de care am vorbit.

-Ce băiat rău ești! Sunt de acord cu tine că este o bătrână foarte rea, dar să-ți dorești să plece de pe lumea asta!?

- Nu. N-am spus asta! Dar mi-e teamă că nu va avea niciodată destule lemne pentru foc. Este așa de slăbită acum că nici nu mai poate să strângă vreun lemn.

- Și i-ai adus tot ce are nevoie?

-Da, împreună cu George. Are lemne pentru mai mult de un an. De când am aflat că vom pleca, am muncit foarte mult. Dar dânsii îi este întotdeauna frig și face mult foc

care arde repede lemnul. Și asta pare că este singura ei

80

81

ȚIGANUL ALB

alinare, biata femeie! Situația asta chiar mă întristează, Keith.

- Ei băiete, ca să te mai liniștesc, îmi iau sarcina să-i trimit în fiecare săptămână câte un sac de cărbuni. Nici măcar doamna Madge Jerram nu poate să ardă atâta cărbune! Așa că-i poți spune că va avea suficient. Focul ei va arde până te vei întoarce la noi. Cu siguranță că Willie a fost mai liniștit de când i s-a făcut această promisiune, dar Madge Jerram a spumegat de furie și a murit înainte de vacanța de Crăciun. Bietul suflet irascibil!

capitolul 7

COLEGIUL ST. MICHAEL

HFOST hotărât ca, cu prima ocazie, Keith Killian să-i ducă pe cei doi băieți la școală. Când a venit propriu-zis timpul de plecare, George a plâns, s-a văitat și s-a prins de mama sa până ce tatăl său l-a îndepărtat, tot așa cum cineva desface un melc de pe o piatră (doar că biata doamnă Killian nu era deloc precum o piatră). Apoi îl duse pe băiat în trăsura pe care au închiriat-o. Willie era foarte palid și tăcut, sărutându-i pe fiecare cu buze tremurânde și încercând să nu facă zarvă.

Trăsura îi duse la mile depărtare de frumoasele câmpii, până la o gară mică. George, care nu văzuse niciodată o gară, era foarte entuziasmat. Bucuros că putea să-i țină mintea ocupată cu lucruri plăcute, Keith îi explica totul cum putea mai bine și nici unul dintre ei nu a remarcat că Willie nu părea deloc în apele lui. Ei se plimbau prin gară, în timp ce Willie a rămas în locul lui, tremurând, deși era o zi frumoasă de august. Se uita de jur împrejur ca și cum se aștepta să vadă vreo scenă teribilă. Apăru trenul. George strigă și fugi, iar Keith după el, de teamă să nu pățească ceva.

Staționarea trenului era de scurtă durată. Într-un minut, pasagerii se urcară în vagoane. Doar Willie stătea nemișcat acolo unde fusese lăsat, uitându-se năuc și rătăcit.

- Unde este Willie? strigă George. Keith, uită-te la el! O să rămână aici!

- Merge și acest tânăr? întrebă însoțitorul de vagon. Keith aprobă și apoi strigă:

- Vino aici, Willie! Dar el părea că nu aude. Însoțitorul de tren merse spre băiat. Keith, pe jumătate

82

83

ȚIGANUL ALB

speriat, strigă tare și, în cele din urmă, Willie parcă se trezi instantaneu. Fugi de-a lungul peronului și sări înăuntru.

- Unde-ți era mintea? țipă George. Aproape că rămâneai aici!

- Da, într-adevăr! spuse Keith. Nici nu mi-a trecut prin minte că nu ești lângă mine.

Willie nu răspunse. Nu mai era nimeni în compartiment în afară de ei trei. Willie se duse în cel mai depărtat colț și stătea acolo nemișcat. Nici el însuși nu știa ce-l apucase, așa că ce putea spune celorlalți? Keith se îngrijoră și îl urmări cu privirea. Și George avea nevoie de atenție, dar din cu totul alt motiv. Chiar în acea clipă trenul lor a intrat într-un tunel, iar George strigă:

- Ce e asta?

Când se făcu din nou lumină în compartiment, Willie zăcea jos, inconștient. Înainte ca Keith să-l ajute să-și revină, trenul ajunsese la Saltash.

L-au cărat afară pe Willie, iar Keith a adus și bagajele, ca și cum nu era sigur dacă poate merge mai departe. Oricum, băiatul și-a revenit imediat, s-a ridicat în picioare și

s-a uitat în jur. Ei l-au dus în mica sală de așteptare și l-au întins pe o banchetă. George a ingenuncheat lângă el, iar Keith era în spate, dar nu se vedea. Keith i-a povestit după aceea tatălui său că, dacă ar trăi până la vârsta de o sută de ani, el nu ar putea niciodată să uite tonul vocii cu care băiatul a rostit:

- Tu ești în siguranță, George! Dar unde este Keith?

- Sunt aici, Willie, aici, în spatele tău, nevătămat. Ce te-a făcut să crezi că sunt rănit? Willie se întoarse și se agăță de el cu toată puterea.

- Ești bine. Să nu pleci! Nu este zăpadă..., adăugă el ca prin vis. Nu este zăpadă. Unde suntem, Keith?

- În gara Saltash. Și cât despre zăpadă, astăzi este 3 august! Ai fost vreodată într-un accident de tren, Willie, și pe jos era zăpadă?

COLEGIUL ST. MICHAEL

- Dacă n-am fost, înseamnă că am visat. Niște maluri cu copaci - brazi - și eu dormeam, dar... Nu știu ce s-a întâmplat. O, a fost îngrozitor! Era sânge pe zăpadă. Aveam sânge și pe față, știu... Și își duse mâna la semnul de pe frunte, despre care nu a putut niciodată să-și amintească nimic.

- Mai poți să-mi spui ceva? spuse Keith, după o pauză.

- Nimic! Și sincer cred, Keith, că eu am inventat asta! Un minut în urmă părea așa de real, dar acum știu că trebuie să fi visat. Doar că nu știu cum de am visat despre o cale ferată și un tunel întunecat și apoi... mama era acolo, sunt sigur. Avea ceva drăguț pe cap pentru că era frig. Și mai era un om - un om înalt cu o căciulă comică de blană. Dânsul a ieșit afară. Noi stăteam neclintiți. Apoi s-a auzit un zgomot înfricoșător. Se înfiora din cap până-n picioare.

- Crezi că mama ta a murit?

Băiatul își încruntă sprâncenele bine definite și se gândi intens.

- Nu, spuse el. Am văzut că cineva a murit, dar nu era mama. Cred că era o servitoare.

- Poți să-ți amintești mai multe? Încearcă, Willie, spuse Keith, oprindu-l pe George să vorbească printr-o atingere de mână.

- Tata nu era cu noi, cred... Dar Dickybird era. O, Keith, mă simt așa de rău!

Keith îl ajută să bea puțină apă și îi masă tâmplele. Băiatul era rece ca gheața, tremurând din tot trupul, palid ca un mort. Keith nu mai îndrăzni să-l streseze. L-a întins din nou și l-a lăsat pe George să stea lângă el. S-a dus la geam și a scris într-un carnețel relatarea celor întâmplate, folosind pe cât posibil cuvintele lui Willie. Până când a terminat - și i-a luat ceva timp lui Keith, pentru că simțea că aceste notițe pot fi foarte importante în viitor - Willie adormi și George la fel. Și aceasta pentru că George a fost așa de entuziasmat încât

84

85

ȚIGANUL ALB

noaptea trecută nu a reușit să doarmă decât vreo câteva ore. Deoarece Keith vroia să evite orice altă agitație în acea zi, a ieșit afară și a vorbit cu șeful gării despre posibilitatea de a ajunge la Plymouth pe apă. Bineînțeles, a fost ușor să plătească o barcă, iar șeful gării a promis că le va trimite bagajul cu trenul.

Willie s-a trezit din nou și, cu siguranță, părea că se simte mai bine.

- Uită-te la George, spuse el, cum se legănă până ce aproape cade de pe scaun și apoi revine cu un mormăit.

- Mormăit!? I-aș spune răcnet, spuse Keith, exact când George era cât pe ce să scoată din nou acel sunet. Trezește-te, leneșule, și ascultă noutățile grozave pe care le am pentru voi! Am plătit o barcă pentru restul zilei și o să mergem la Plymouth pe apă. Și, pentru că nu e nici o grabă, vreau să dormim acolo noaptea asta, așa că ne putem

plimba prin port să vedem navele.

- Să vedem navele! țipă George, trezindu-se dintr-o dată de-a binelea și strălucind de entuziasm. O, Keith, ce minunat! Ce frate bun ești! Willie, vino - nu e fain? Haide! Willie părea gata să plece. Noutatea i-a alungat pe deplin din minte acea aventură de dimineață, așa cum spera și intenționa Keith. Și ce frumos a fost! în primul rând au fost încântați de străzile interesante, care arătau ca o scară, din orașelul primitiv. Apoi, când au văzut pentru prima dată apa, au trăit emoții noi. Au pornit la drum într-o barcă vopsită strident; Keith stătea la cârmă, iar un bătrân marinar de navă militară vâslea ferm, motivat de dorința de a obține întotdeauna oportunitatea de a vâsli șalupa de comandă a căpitanului. Au coborât înspre Devonport, dorind să vadă frumosul Pod Saltash, care era aproape să fie terminat. (Podul Royal Albert s-a deschis pe 2 mai 1859.) Iată-l atârând: părea că nu seamănă cu nimic altceva decât cu o jucărie de copii, făcută din fibră de sticlă. S-au întors cu barca și au trecut pe sub el. Chiar și atunci băieților le-a fost greu să

86

COLEGIUL ST. MICHAEL

creadă că podul era suficient de lat pentru ca un tren să poată trece pe el. Au rămas mirați de cele câteva buline ciudate care se aflau pe podul în zig-zag, până ce marinarul bătrân, care era amuzat de exclamațiile lor, le-a spus că acele buline sunt oameni care vopsesc podul.

- Oare cum stau ei cățărați acolo?! exclamă George. Marinarul îi spuse că fiecare om era prins cu un fel de curea sau leagăn.

- Cred că sunt foarte curajoși, spuse Keith. Eu cred că aş fi căzut în cinci minute. Apoi au ajuns din nou în port, au trecut de șirul lung de clădiri din șantierul naval și au înconjurat câteva vase vechi, care nu arătau prea bine și nu aveau nici un catarg. Marinarul le povesti cele mai frumoase istorisiri despre aceste vase și, mai mult, le dădu și niște nume minunate! Acest vas era Foodreeant (Feudroyante) și a fost luat de Căpitanul nu-știu-cum de la francezi în marele război -aceasta s-a întâmplat înainte de vremea bătrânului marinar, spuse acesta cu un oftat. Acesta era Billyruffian (Bellerophon), iar despre el, marinarul știa suficiente lucruri ca să scrie un roman. Bătrânul era un om foarte încântător și mirosea puternic a marinar. Cu siguranță era și bine educat, pentru că atunci când ei au făcut curba în jurul capului care ascundea Muntele Edgecumbe și digul de privirea lor, dânsul a spus că nu este deloc obosit și îi poate duce la dig, dacă vroiau. Acolo puteau să se dea jos și să vadă farul.

- Și până atunci, spuse el, va apărea și marea și o să vă duc imediat la mal. Totul a fost încântător. Digul le-a captat atenția și i-a impresionat. Marea era acum liniștită, dar băieții și-au făcut o idee despre ce putea face marea când devenea furioasă: bătrânul le-a arătat un bloc uriaș de piatră, care acum stătea spre coasta digului, și le-a spus că, în timpul unei aprige furtuni, acest bloc de piatră a fost mutat din locul lui din mare și a măturat toată structura portului.

87

ȚIGANUL ALB

COLEGIUL ST. MICHAEL

- Și i-ai adus tot ce are nevoie?

- Furtuna, spuse el, a dus la înecul căpitanului Boyd în portul Kingstown și a umplut acest loc cu epave. (John McNeill Boyd și câțiva membri din echipajul său s-au înecat în timp ce au încercat să salveze echipajul de pe Neptune, în timpul uraganului din 9 februarie 1861.) Aș putea numi șaptesprezece tineri din vecinii mei care au încercat să salveze bielele suflete, dar nimeni nu a reușit. A fost o zi îngrozitoare! În timp ce bătrânul povestea, băieții au intrat în far. Intenționau să urce până în vârf.

Și când erau cam pe la mijlocul drumului, au auzit marinarul cum striga la ei de jos:
- Grăbiți-vă, tinerilor, și o să vedeți ceva ce n-o să mai vedeți vreodată! *R 'yal Albert's* și-a ridicat pânzele!

Ei s-au străduit să urce, urmați de marinar și de paznicii farului. S-au oprit pe un balconaș care înconjoară vârful farului. Într-adevăr, au văzut o priveliște ce nu poate fi uitată vreodată: pădurea din Muntele Edgecumbe, atinsă tandru pe alocuri de coloritul toamnei, se apleca ogindindu-se în apa de un albastru curat; nenumăratele corăbioare cu micile pânze albe, ridicate și bărcile care se avântau cu viteza dată de cei opt vâslași; apoi, grandiosul și vechiul vas cu trei punți care „merge ca o ființă pe apă” (Din *The Corsair*, de Lord Byron, 1787-1824) cu pânzele sale mari, albe ca zăpada, care ieșeau așa de grațios din catarge. O, totul era extraordinar de frumos! Totul era o încântare, fără îndoială. Dar vechiul *Royal Albert* - ultima din cele trei punți puse vreodată în funcțiune - era o imagine de neuitat în acea zi de august. Willie și George strigau și se bucurau, iar un neînsemnat elev ofițer (care părea doar de vreo 15 centimetri, pentru că băieții îl priveau din înălțimea farului) își scoase pălăria și făcu o plecăciune adâncă.

- Ca și cum noi ovaționăm omulețul ăla! spuse George cu indignare.

Vasul falnic plecă și abia trecuse de dig că, spre marea lor bucurie, băieții au auzit fluierăturile ascuțite, au văzut marinarii fugind pe punte, iar curând mai multe pânze fâlfâiau, până ce vasul semăna cu o mare lebedă albă îndepărtându-se tot mai mult de ei.

- Domnule, îi spuse Willie bătrânului marinar, de ce ați spus că această priveliște nu avem s-o mai vedem niciodată?

- Pentru că, domnule, e mare păcat! Acum oamenii sunt tot mai interesați de navele cu aburi. În câțiva ani nu o să mai existe căpitani care să știe cum să conducă un vas cu pânze... dacă vasele vor mai avea pânze... din păcate!

- Și de ce vă pare rău? spuse Willie.

- Îmi pare rău că nu o să le mai văd, nu o să mai văd murdăria, nu o să mai simt mirosul lor și... Dar iată un răspuns la întrebarea ta! Auzi sunetul navei cu elice?

Ei și-au ciulit urechile și au auzit zgomotul ciudat palpitând și şuierând, iar în clipa următoare au văzut și vasul care scotea acele sunete. O barcă lungă, joasă, neagră, fără nici o bucățică de pânză, iar flamura căpitanului stătea drept, din cauza vitezei bărcii, care propriu-zis zbura în fumul negru ce ieșea din coșul său.

- Asta e *Amethyst*, spuse marinarul, ultima fregată. Brută urâtă! Uite ce talmeș-balmeș lasă în urmă și îi trebuie o milă ca să întoarcă, după cum am auzit. Când îmi amintesc de fregatele pe care le-am navigat eu - minunatele! Draga mea *Imogene*! Am fost cu *Imogene* la Bocea Tigris, împreună cu căpitanul Prince Blackwood. (Blackwood a fost căpitanul fregatei *Imogene* în Bocea Tigris, la distanță de patruzeci de mile de Pearl River, care se întinde între Canton și capătul de nord al Golfului Canton, lângă Hong Kong, și care a fost ocupată de forțele britanice în 1841.) Și apoi *Incostant*, și... ei bine! Au trecut zilele în care să ies pe mare și să mă bucur. Eu aș prefera întotdeauna să ridic pânzele în vânt decât să pornesc motorul.

89

ȚIGANUL ALB

Pentru că venerabilul marinar era mai degrabă grăsuț decât înalt, George se gândi că acestuia îi era mai ușor să pornească motorul decât să se suie pe capelaj ca un păianjen, dar se abținu să spună cu voce tare ce gândea.

Apoi ei s-au întors la barca lor, în timp ce *Amethystul* a trecut în viteză pe lângă ei și a depășit cu ușurință vasul *Royal Albert*, așa cum Willie s-a avântat să remarce. Dar

George trată relatările marinarului cu aroganță disprețuitoare și declară că, doar de dragul schimbării de la pânze la aburi, el s-a decis în acea zi să se facă marinar. Keith, gândindu-se la mama băiatului, s-ar bucura dacă ar interveni ceva care să împiedice o astfel de nenorocire.

Până ce au ajuns la țarm, se făcu deja ora cinci și, pentru că nici unul dintre ei nu mâncase de dimineață, este ușor de imaginat cât de binevenită era o cină delicioasă la „Royal” și apoi un somn bun. Keith era foarte mulțumit că Willie a adormit repede și părea că și-a revenit din agitație.

Totuși, cum stătea meditând în salon, Keith rămase puțin încurcat. Oare cum va merge și va veni acest băiat de la școală, dacă trenul avea un asemenea efect asupra lui?

Această întrebare nu și-a găsit răspunsul nici când Keith a fost doborât de somn și s-a retras să se culce.

- Willie, spuse el în dimineața următoare, ce o să mă fac cu tine?

- Ce vrei să faci cu mine? răspunse Willie, ridicându-și ochii de la micul său dejun.

- Vreau să te duc la St. Michael. Știi că nu te pot duce cu barca. Oare trebuie să caut un balon pentru tine?

-Keith, nu vreau să devin o povară. Nu-ți fă probleme. Azi o să fiu bine, ai să vezi.

- Chiar crezi că poți face asta?

- Trebuie! spuse băiatul ferm. Nu pot continua așa, știi bine. O să-mi dau toate silințele, Keith! Cred că atunci a fost vorba doar de faptul că nu m-am așteptat la așa ceva. Mă

90

COLEGIUL ST. MICHAEL

tem că nu o sa-mi placă niciodată trenurile, dar o să mă controlez.

- Mie mi-ar plăcea să merg cu trenul toată ziua timp de o lună întreagă! spuse George apăsător.

- Ei bine, mai aveți câteva ore, răspunse Keith. Cred că ai dreptate, Willie, că ești convins să te biruiești pe tine însuși. Dar amintește-ți că, dacă nu reușești, nu trebuie să te învinovățești pentru asta. S-ar putea ca încă să nu faci față.

-Dar trebuie, repetă Willie. Nu e corect să fiu o povară și sunt convins că pot trece peste asta.

Keith nu mai spuse nimic, ci chemă un ospătar și îl întrebă despre trenuri. George spera că nu trebuie să plece imediat pentru că el vroia să vadă șantierul naval și citadela. Dar vai! Era un tren care mergea la Exeter în jumătate de oră. Trebuiau să se grăbească, dar au reușit să se încadreze în timp. Keith îl urmărea pe Willie fără să dea această impresie și a văzut cât de palid și stern era băiatul și cum își ținea mâinile strâns împreunate. Dar a mai observat că s-a controlat cu o fermitate dincolo de vârsta sa și, după un timp, a biruit sentimentul de teroare care l-a stăpânit în totalitate în ziua precedentă.

La Exeter, au schimbat trenul înspre..., iar de aici au fost duși până la Casa parohială Thornley cu o căruță cu ponei. Căruța era condusă de un băiețandru arătos, care s-a prezentat ca fiind Foster senior.

- încet-încet o să ajungeți să mă cunoașteți, spuse el făcând o plecăciune în fața băieților. Bănuiesc că o să fim în aceeași clasă. Eu învăț la St. Michael. Directorul m-a trimis să vă aduc pe voi, iar bagajele voastre o să ajungă diseară.

Căruța avea două locuri, cel mai mic fiind cel din față. George stătea lângă Foster senior, iar Keith stătea cu Willie, pe locul din spate.

- Will, te-a durut capul? șopti Keith.

ȚIGANUL ALB

-îngrozitor, spuse Willie, dar nu am vrut să fiu o povară pentru nimeni. Acum s-a terminat și nu o să mă mai doară.

- Probabil că nu. Întâmpină dificultățile tot așa de bărbătește, băiete, și o să fie bine! Willie roși. Își ridică repede privirea și șopti:

- Nu mă lăuda - nu a fost curaj - ci am fost ajutat.

- Și cine, mă rog, te-a ajutat?

-Nu sunt sigur. Îmi amintesc vag că mama mi-a șoptit cuvintele: „Nicidecum n-am să te las, cu nici un chip nu te voi părăsi!” (cu referire la Evrei 13:5).

- Dragul meu băiat! spuse Keith, privind în ochii lui albaștri și sinceri. Țasta e cel mai bun curaj - să știi că nu ești singur în luptă. Sunt foarte sigur pe cariera ta școlară, Will, dacă tu continui așa.

În acel moment, George se întoarse.

-Willie, auzi, îl cheamă Foster! Țasta e numele băiatului.

- Ei bine, așa a spus, nu? spuse Keith.

- Da, dar eu am crezut că îl cheamă Foster Senior, dar nu îl cheamă și Senior, ci doar Foster.

- Eu mi-am imaginat că există un Foster junior, remarcă Keith.

-Da, și asta. Și el - seniorul - este căpitanul juniorilor de 11 ani. Închipește-ți, Willie!

- S-ar înțelege că Foster senior, căpitanul juniorilor de 11 ani, dă bătaie de cap, spuse Keith. Acesta este satul, domnule Foster?

- Da, domnule, acesta! spuse el arătând cu biciul. Acolo e clopotnița bisericii noastre.

- Frumos ținut, continuă Keith. Bănuiesc că e un loc de joacă extraordinar.

- Da - dar avem un teren de crichet, unul de handbal lângă școală și o tâmplărie.

Directorul oferă un premiu pentru

COLEGIUL ST. MICHAEL

cea mai bună lucrare de tâmplărie și noi putem merge să luăm regulat lecții dacă vrem. Mie îmi place - semestrul trecut eu am luat premiul.

Ei au trecut de teren și au ajuns la drumul larg, alb, care lega biserica, colegiul, orfelinatele și casa parohială. Cea din urmă era cea mai îndepărtată, fiind drăguț amplasată pe panta dealului: un râșor curgea strălucind prin grădină, iar Foster le explică faptul că băieții au un loc de scăldat puțin mai sus. Apoi s-au oprit la o poartă care dădea într-o grădină și au văzut câțiva oameni care se plimbau pe acolo.

- Coborâți aici, domnule? Aici este Directorul și Doamna Fanshawe. Sau să vă duc până la casă?

- O să coborâm, dacă crezi că Dr. Fanshawe ne primește.

- O, de asta sunt ei aici, răspunse băiatul. Oamenii vin, iar doamna Fanshawe îi servește cu ceai. Deja au venit mulți și mai sunt mulți alții care vin cu trenul și vor ajunge aici înainte să mă pot întoarce cu căruța.

- Atunci o să coborâm imediat, spuse Keith. Săriră din căruță. Foster îi privi pe băieții care sporovăiau și se bucurau. Apoi strigă:

- Marston! Eugene Marston! E rândul tău să mergi cu căruța, dacă vrei.

Un băiat foarte chipeș - blond, cu sprâncenele arcuite și negre și cu o față frumos conturată - părăsi grupul de băieți și veni spre poartă, pe care o deschise politicos pentru străini.

-Nu, Foster, nu pot merge. Domnișoara Adelaide are nevoie de mine la muzică. Cine urmează acum?

-Bulwer. Vrei să-1 chemi? Și condu-1 pe domnul Killian la Director.
Marston aruncă o privire la Keith și apoi la cei doi băieți. Pe George îl scrută doar cu privirea, dar la Willie se uită insistent și se încruntă puțin.

93

ȚIGANUL ALB

-Chiar așa, bătrâne! remarcă Foster plin de înțelesuri. Mi-am dat acum seama!

- Ce vrei să spui? întrebă Marston trufaș. Dar plecă fără să aștepte vreun răspuns.

Veniți pe aici, domnule! îi spuse lui Keith. Aici este domnul Fanshawe.

Această mică actorie dintre școlari nu i-ar fi atras atenția lui Keith, dar el era foarte preocupat ca Willy să aibă o viață de elev cât se poate de fericită, nestingherită de amintirea situației sale particulare. Oricum, își spuse că remarcă lui Foster nu putea face referire la povestea băiatului. În clipa următoare s-a văzut în mijlocul a vreo douăzeci de băieți veseli, care râdeau în cor de o remarcă a „Directorului”, așa cum îl numeau ei pe Dr. Fanshawe.

Directorul era un bărbat foarte arătos, foarte înalt și slab, cu trăsături extrem de delicate, cu o expresie calmă și solemnă. Fața lui era remarcabilă pentru că exprima o anumită bunătate grațioasă. Doar gura sa era rigidă, cu un accent puternic de sarcasm, care i-ar fi făcut pe oameni să se simtă inconfortabil, dacă nu erau ochii săi mari, blânzi, calmi, plini întotdeauna de tandrețe, deși uneori erau plini de veselie, iar uneori sclipind de mânie. Dar chiar și în timpul supărării, puteai citi bunătatea în ochii lui. Cât de mult îl iubeau unii din acești băieți! Dar nu toți - ci doar cei buni și cei șotioși. Erau șaptezeci și cinci de băieți la Colegiu, iar printre aceștia, se găseau câțiva care considerau întotdeauna că acea privire sclipitoare și pătrunzătoare a Directorului trebuie evitată - iar acești băieți nu-l iubeau pe Director (vezi 2 Cronici 16).

-Acesta este Dr. Killian, domnule! spuse tânărul Marston, iar băieții s-au retras și au ieșit, astfel încât noii veniți să poată vorbi cu Dr. Fanshawe.

-Domnul Killian ne aduce doi elevi noi, spuse Directorul, dând mâna cordial cu toți trei.

Știu că unul e Killian și altul, Fay. Dar nu știu care și cum.

-

COLEGIUL ST. MICHAEL

94

-Acesta este fratele meu, George Killian, Dr. Fanshawe. Iar William Fay se află sub tutela mea.

-Fay? spuse Dr. Fanshawe. Este un nume francez, nu? Descendent al unei familii de refugiați hughenoti, nu?

Se uită la Willie, care într-adevăr era ținta privirilor majorității oamenilor. Keith observă că toți ochii erau ațintiți asupra lui. Nu era doar din cauza înfățișării sale, deși era un băiat foarte chipeș, ci era ceva dincolo de aceasta. Willie își ridică privirea, o întâlnise pe cea a directorului și răspunse repede:

- Nu, domnule, nu sunt, din câte cunosc eu.

Dr. Fanshawe îl privi acum într-un mod cu totul diferit, zâmbetul de pe față îi pieri și timp de jumătate de minut se uită insistent, pătrunzător în ochii lui albaștri, atât de calmi. Apoi se făcu puțină zarvă printre mulțimea de băieți, iar Keith auzi o șoaptă:

- Ce este asta?

Dar privirea ascuțită dispăru și fața serioasă a Directorului se luminează. Zâmbi cu o bunătate încântătoare în timp ce spuse:

-Cred că o să fim prieteni, Fay. Vino, domnule Killian, să te prezint soției mele, care o

să te servească cu o cană de ceai. Va fi pregătită și o masă mai consistentă când va ajunge și ultima tură de băieți.

Doamna Fanshawe era o femeie delicată, aparent fragilă - așa de delicată încât ai rămâne surprins să o vezi că lua parte la activitățile din acea zi. Lângă dânsa stătea fiica lor, domnișoara Adelaide, care vorbea cu un grup de băieți și despre care vizitatorii auziseră deja.

- Mary, iată doi noi elevi, Killian și Fay! Iar acesta este domnul Killian, care va fi musafirul nostru timp de o zi sau două.

- Luați loc, domnule Killian! spuse doamna Fanshawe, care s-a așezat pe o băncuță de grădină, înaintea mesei sale întinse. Ați venit de departe, din Plymouth:

95

ȚIGANUL ALB

atunci trebuie să mâncați niște sandvișuri. Ce ai pățit, dragul meu? Ești foarte palid, se adresă ea mai departe lui Willie.

-Am avut o durere cumplită de cap, doamnă. Dar mă simt mai bine.

- Atunci o cafea mai tare îți va face bine, spuse ea. Vino lângă mine. Collins!

Un băiat înalt veni imediat la ea.

- Vă pot ajuta cu ceva, doamnă?

- Da, dragul meu. Fugi în casă și spune-i bucătarului să-ți dea o cană de cafea tare, fără lapte și foarte fierbinte. Apoi adu-mi-o, te rog!

-Da, doamnă, spuse Collins și dispăru. Willie se simți prost și spuse:

- O, doamnă, credeam că aveți cafea aici. Îmi pare rău că ați trimis să facă una pentru mine. Chiar mă simt mai bine acum.

-Dar așa vrea să fii sănătos, răspunse ea. Ai vreo obiecție? Ar fi prea greu să începi școala cu o durere de cap.

Collins se întoarse într-un timp uimitor de scurt cu o cană din cea mai bună cafea, care a alungat într-o clipă rămășițele durerii de cap a lui Willie și i-a adus înapoi culoarea în obraji.

În acest timp, doamna Fanshawe a vorbit cu George și a descoperit că lui îi place mai puțin să învețe și foarte mult să joace crichet: o stare de fapt cu care ea era deja obișnuită. Apoi Dr. Fanshawe aduse un alt grup de nou veniți să bea o cană de ceai, iar cei trei prieteni ai noștri se retraseră ca să le facă loc.

- Ți-a trecut capul, Willie? întrebă Keith.

- Aproape. Cafeaua mi-a făcut bine. Și nici nu mă mai durea chiar așa de tare. O, Keith! Ce oameni deosebiți!

- într-adevăr. Așa cred și eu, spuse Keith.

COLEGIUL ST. MICHAEL

-Dar Willie, spuse George, oare ce-1 făcu pe Director să se uite așa la tine? (Vorbi pe un ton ca și cum ar fi spus: „Sunt unul din băieții lui de acum.”)

-Nu știu exact, răspunse Willie, dar părea că mă citește ca pe o carte deschisă. Sunt convins că el știe toată povestea mea fără să i-o fi spus nimeni.

- Ce se întâmplă acum?! exclamă George în timp ce toată lumea era în mișcare. În cele din urmă, mulțimea se aranja într-un semicerc neregulat, lăsând-o pe doamna Fanshawe și măsuta de cafea în spațiul liber din mijloc. În acest spațiu păși domnul Fanshawe și, aruncând o privire de jur împrejur peste așa de multe fețe tinere, începu să vorbească. Tonul vocii era de o calitate rară și fermecătoare, încât nici o silabă nu se pierdu, deși nu-și ridică vocea deloc.

-Ei, dragii mei băieți. Au ajuns și ultimii din cei șase noi elevi și cred că acum toți sunt aici. Dacă cineva nu e aici, să spună repede ca să nu avem probleme.

Rafale de râsete au întâmpinat această remarcă, în timp ce Directorul i se adresă soției

sale, care-i stătea alături:

- Mă întreb cât vor mai râde la această glumă așa de veche... Pentru că toată lumea este aici, am câteva cuvinte de spus, ca de obicei. În primul rând, avem un profesor nou. Iată-l venit de curând de la Oxford, așa de plin de greacă și latină, încât este suficient să stai lângă el ca să prinzi câte ceva din limbile acestea - de fapt este contagios. Numele lui este Arthur Adderley și mi s-a spus că este un jucător de crichet de primă mână. Acum, pentru că știu că abia vă stăpâniți emoțiile, vă las să-l aplaudați pe domnul Adderley, noul nostru profesor de limbi clasice. Darwin, dă tonul!

Responsabilul de elevi, o ființă magnifică, cu urme promițătoare de favoriți, făcu un pas înainte și dădu tonul aclamațiilor.

96

97

ȚIGANUL ALB

- Foarte bine, băieți. Nimic nu-mi place mai mult decât niște ovații bune!

Aceasta fu o imprudență din partea dânsului pentru că, bineînțeles, o voce începu să strige:

- Trei ovații pentru Director! Și după aceea: încă trei pentru doamna Fanshawe și domnișoara Adelaide. Dar Directorul începu să vorbească din nou, fără să le mai dea timp de alte sugestii.

- Avem șase băieți noi. Robert Ashe, Albert Burns, Harry Thum, Edward Mauley, George Killian și William Fay. Iată-i aici și sper ca voi, băieții mai *mari*, să vă amintiți de ziua când voi erați nou-veniți. Comportați-vă cu ei așa cum v-ar fi plăcut ca cei mai mari să se fi comportat cu voi.

Am pierdut trei băieți care au fost aici semestrul trecut.

Unul dintre ei ne-a părăsit. El a terminat școala la noi în mod onorabil și cu rezultate bune; sunt convins că va continua la fel și la Oxford. Al doilea, Edmund Darley, a plecat la marină și nu s-a mai întors la noi. Pe cel de-al treilea, Francis Gray, nu o să-l mai vedem pe pământ. Vă amintiți cu toții de el: un băiat bun și liniștit. Soția și fiica mea l-au iubit. Așadar, eu cred cu umilință și reverență că Stăpânul l-a chemat acasă, în țara Lui promisă și glorioasă.

Va fi bine de aceia dintre noi care credem că ne vom reîntâlni cu el. Observ că unii dintre voi nu au auzit de moartea lui. Să nu vă fie rușine să plângeți, băieți - eu am plâns ca un copil și aș putea să plâng din nou - pentru că a fost un băiat drag și tuturor ne este dor de el.

O să vedeți un teren de tenis, lângă cel de crichet. Eu știu să joc și îi voi învăța pe cei care vor. Este un joc frumos și mie îmi place mult. Semestrul acesta voi oferi un nou premiu: un premiu pentru ingeniozitate. O să-l ofer celui care va inventa și va face cel mai ingenios lucru - din orice materiale și pentru orice folosință, dar inventat și făcut în totalitate de el. Acum, băieți, într-un sfert de oră, cina va fi servită în sala de mese. Băieții noi, ca de obicei, vor cina cu

98

COLEGIUL ST. MICHAEL

doamna Fanshawe - la fel și domnul Adderley și domnul Darwin, respectabilul responsabil de elevi. Iar de mâine începem să muncim cu zel și sper că noul nostru semestru va fi unul fericit și, prin harul lui Dumnezeu, unul bun.

El făcu o pauză de o clipă - toți băieții și-au scos căciulile din cap, iar dânsul, ridicându-și mâna, rosti o frumoasă binecuvântare cu care s-a încheiat părtășia. În cinci minute, mai toată grădina se goli: băieții s-au grăbit înspre colegiu, iar musafirii au intrat în casă.

99

VIAȚA DE ELEV

capitolul 8

VIAȚA DE ELEV

ÎN acea seară, atmosfera de la casa parohială a fost foarte plăcută. Darwin fu chiar prietenos, în ciuda perciunilor săi. George și Willie trebuiau să doarmă în acea noapte în camera lui Keith, pentru că dormitoarele elevilor nu erau toate gata și, pentru că erau foarte obosiți, s-au bucurat să audă că se dă stingerea. S-a sunat de trei ori dintr-un corn anunțând ora de culcare.

- Cine dă stingerea? întrebă Keith. Strigarea s-a făcut destul de bine, amintindu-mi de vechea mea viață în cazarmă.

- Trebuie să știi că avem o trupă, răspunse Adelaide Fanshawe. Dimineața o să fiți treziți de tobe și fluier. Trupa este formată din băieți de la orfelinat. Unul sau doi dintre ei sunt foarte talentați la muzică. Organistul de la Catedrala... a fost un copil crescut la orfelinatul nostru. Tatăl meu face orice îi trece prin cap ca să-i ajute pe copii să-și înțeleagă adevăratele talente.

- Ce plan înțelept!

- Da, spuse ea. Tatăl meu are o grămadă de planuri înțelepte. Dar acum se poartă foarte rău cu mine. Tată! Vrei să-i lași pe noii noștri băieți să plece la culcare fără să-mi ceri părerea?

- Am uitat, draga mea. Stați puțin, băieți! Domnișoara Adelaide, despre care trebuie să știți că este organista și dirijoarea corului, are nevoie de câteva voci noi pentru cor. A cântat cineva într-un cor?

- Eu, domnule, spuse micul Ashe.

- Și eu! spuse într-o voce Willie și George.

- Ați învățat să cântați pe note sau numai după ureche?

- Eu am învățat pe note.

- Și eu pot citi puțin notele, spuse Willie.

- Eu la fel ca Willie, adăugă George.

- Nici pe departe! remarcă Keith râzând. Nu prea ai ce să faci cu George, domnișoară Fanshawe. Nu are deloc voce.

- Keith! Am fost în cor de când aveam cinci ani! exclamă George indignat.

- Da, dar în St. Hero nu prea se găsesc băieți care să meargă la repetiții.

- Ei bine, spuse George, dacă Willie o să fie în cor, trebuie să fiu și eu. Asta-i tot. Nu cred că el poate cânta fără mine.

- Este loc suficient, spuse cu bunătate domnișoara Adelaide. O să mai vedem. Vreți vă rog să-mi cântați un vers din imnul aceasta?

Și mergând la pian, ea a cântat melodia „Soarele sufletului meu” (Cuvintele acestui imn au fost scrise de John Keble, 1792-1866). Ea începu să cânte și toți trei o însoțiră.

- Vă mulțumesc foarte mult. V-ar plăcea tuturor să veniți la cor? în fiecare săptămână avem repetiție de două ori, miercuri și vineri, de la patru la șase. Și mă aștept ca toată lumea să lucreze și să-și dea toate silințele. Tatăl meu este foarte preocupat de felul în

care progresează corul. Dacă vi se pare că este prea mult ca să oferiți din timpul vostru liber, atunci avem o repetiție generală în serile de duminică pentru toată școala, așa că toți pot învăța să se implice în slujbă. Puteți face cum vreți, să știți! Nu trebuie să vă înscrieți dacă nu vreți. Iar, dacă vă înscrieți, vă vom testa în fiecare lună înainte să fiți admiși cu regularitate, ca să vedem cum progresați.

100

101

ȚIGANUL ALB

VIAȚA DE ELEV

- Vă rog, domnișoară! spuse micul Ashe. Eu nu aș vrea. Prefer să mă joc afară.

- Foarte bine! Dar, dacă îți schimbi părerea, mă voi bucura foarte mult, pentru că tu cânti frumos. Iar tu, Willie Fay?

- Îmi place foarte mult să cânt, domnișoară Adelaide. Voi veni, dacă vreți.

- Mă bucur enorm, pentru că ai o voce care merită cultivată. Marston, de acum o să ne descurcăm mai bine la solo-urile înalte.

Marston copiasse niște cântări și după cină li se alăturase. Apoi rămase în tot acest timp în spatele perdelelor. Dar Keith, care putea să-i observe fața, îl urmări surprins. Când cei trei băieți au spus că au cântat într-un cor, Marston se înnegri la față. Keith, auzind că Marston era liderul la solo-uri, se gândi că poate el nu vroia să-și bată capul cu noii coriști. Dar imediat realizează că lui nu-i plăcea de Robert Ashe și, cu siguranță, îi displăcea și ideea că Willie dorea să intre în cor. Oricum, când domnișoara Adelaide i-a vorbit astfel, el își ridică ușor sprânceana și înainta spunând:

- Așa sper, dar are încă mult de învățat. Stilul său nu are finețe.

- Dar eu o să fiu în cor? întrebă George, trăgând-o îndrăzneț de mânecă pe domnișoara Adelaide pentru că dansa a omis să-l întrebe și pe el. Băiatul o privea în față cu ochii lui verzi. Până în acel moment, ei i se păru că George este un băiat șters, dar privirea imploratoare și nerăbdătoare din ochii lui mari, îi cucerii imediat inima.

- Da, dacă vrei... spuse ea zâmbind.

- Nu o să greșesc niciodată, răspunse el, pentru că, dacă ajungem la părți pe care nu le pot cânta sau le cânt prost, Willie mă atinge și atunci mă opresc. Întotdeauna Margaret mă lasă să cânt dacă nu deranjez pe nimeni.

Judecata modestă despre propriile abilități muzicale a fost primită cu veselie de către toți, în afară de Marston, care

102

îărea plin de dispreț. După aceea, băieții au plecat fiecare în iul lui, iar imediat după aceea, Keith i-a spus domnului «anshawe:

- Îmi puteți acorda câteva minute ca să discutăm în ^articular, Dr. Fanshawe? Trebuie să mă întorc mâine acasă jentru că deja am întârziat pe drum și am câțiva pacienți pe ;are trebuie să-i văd curând.

- hui pare rău că nu stai să-i vezi pe băieți cum se instalează în noile lor dormitoare, dar vino în biroul meu și spune-mi cu ce te pot ajuta.

- Nu vă rețin mult, spuse Keith, urmându-l. Dar vreau să vă povestesc ceva despre Willie Fay. Eu și tatăl meu

iem că trebuie să știți și dumneavoastră, dar am prefera să iu se vorbească prea mult despre asta.

- Aha, deci are o poveste, nu? Am observat aceasta iin modul în care mi-a răspuns astăzi.

- Ei bine!... spuse Keith. în părțile de unde vine iama mea, s-ar fi spus că nu sunteți perspicace... Credeam :ă Willie inventează când a declarat că v-ați uitat la el și l-ați **pitit** ca pe o carte. Dar poate că v-ar interesa câteva detalii.

Dr. Fanshawe răsese.

-Da, spuse el, m-ar interesa. Am observat doar că este un băiat special. Despre ce e vorba? Pare un băiat nobil.

Keith i-a spus tot ce știa despre băiat iar directorul s-a arătat a fi foarte interesat.

- Este o poveste tristă, spuse el, și emoționantă. Mă întreb dacă vom afla vreodată mai multe. Poate că întâmplarea va face să... scuză-mă; încep să fiu influențat de moda oamenilor din vremurile noastre... Poate că Domnul, în mod providențial, îl va aduce în legătură cu cineva sau cu ceva care îi va lumina părțile întunecate ale memoriei sale. Sunt de acord cu tine că e mai bine dacă nu se știu prea multe despre el: ar fi mult mai bine dacă mintea lui nu este obligată să trăiască în trecut. I-ai spus să păstreze secretul? Și știe și fratele tău asta?

103

ȚIGANUL ALB

- Știe. Nu le-am spus nici unuia dintre ei să țină secret. Am discutat acest subiect acasă și am decis să îl lăsăm în mâna Domnului. Consider că orice problemă care ar putea să apară în urma acestei povești este mai ușor de îndurat decât povara de a ține un secret. Uneori un astfel de secret nu poate fi păstrat și oamenii vor înflori povestea, născocind și lucruri neadevărate. Willie nu se simte deloc jenat de istoria lui și sper că nu se va simți niciodată.

- Nu cred că vom găsi aici băieți care să privească cu ochi răi povestea lui. O să țin minte și o să-l ajut pe băiat dacă o să vrea.

-Mulțumesc. Iar acum că v-am împărtășit totul, nu vreau să vă mai rețin.

În dimineața următoare, la ora șase fix, trupa de copii orfani a început să mășăluiască pe drum, cu tobe și fluier, cântând cu înflăcărare „The British Grenadiers”. Dintr-o dată cei doi băieți s-au ridicat și au dat fuga la fereastră țipând.

- Willie! exclamă George. Aceștia sună din tobe și din fluier pentru noi? Mi-ar plăcea de zece ori mai mult să fac asta decât să repet pentru cor.

-George, cum poți zice asta? spuse Willie scandalizat.

- Ei bine, cuvântul „distracție” nu e tocmai cel mai potrivit, dar înțelegi ce vreau să spun.

- Băieți, îmbrăcați-vă repede și duceți-vă la școală! O să vin după micul dejun să vă văd și să-mi iau la revedere.

-Nu! Spune-ne la revedere acum, Keith, spuse Willie. O să putem să ne mai luăm încă o dată rămas bun.

Cei doi băieți se cățărară în patul lui Keith și îl sărutară.

- Bunul meu Keithie, spuse George, mângâindu-i ușor obrazul. O să-ți fie dor de noi?

- Mă tem că tuturor o să ne fie, George. Dar nu o să ne supărăm dacă auzim vești bune de la voi. Acum, băieți,

VIAȚA DE ELEV

vreau să vă spun două vorbe - nu prea mult pentru că trebuie să ajungeți la timp în prima zi. Ce vreau să spun este aceasta: Voi doi sunteți atașați unul de celălalt și sper să ajungeți prieteni. Un prieten adevărat și bun este un lucru pe care nu-l poți prețui îndeajuns. Dar acum prietenia voastră poate fi pusă la încercare într-un mod neașteptat. Unul dintre voi s-ar putea dovedi mai deștept, mai atractiv decât celălalt, iar lucrul acesta vă va pune pe amândoi la test. Unul poate să devină îngâmfat, iar celălalt gelos - și puțin din aceste sentimente ar putea să stingă prietenia dintre voi. Așa că aveți grijă; prindeți vulpile cât sunt mici. Îți amintești predica tatălui tău despre asta, George? - și omorâți-le până nu vă mănâncă strugurii (referindu-se probabil la Cântarea Cântărilor 2:15).

- Keith, spuse George gânditor, care dintre noi va fi cel mai deștept și atractiv?

- Asta rămâne de văzut, spuse Keith.

- O, fleacuri! remarcă George. Dă-ne câte un pupic cât nu se uită nimeni și nu-ți fă griji. Eu și Will vom rămâne alături la bine și la rău.

Cei doi băieți au plecat prin aerul înmiresmat de vară până la ușa mare a colegiului.

Aici s-au bucurat să-l întâlnească pe primul lor prieten, Foster senior, care i-a condus în sala de mese. În timp ce mâncau, domnul Payne, dirigintele, a făcut o tură și a vorbit puțin cu noii băieți, spunându-le să treacă pe la el când au terminat ca să-i poată cunoaște, să-i așeze pe fiecare la clasa lui și să le dea câte o pălărie specifică acelui colegiu. Era chiar comic să-l vezi pe George, cu fața de culoare albă și galbenă (pistruii erau așa de mulți că se amestecau cu aceste culori), cu nasul coroiat, cu o gură mare și zâmbitoare și cu părul ondulat, sub acea pălărie academică. Cel puțin pentru el însuși, dacă nu și pentru alții, înfățișarea lui se dovedi un motiv de amuzament.

S-au întâlnit din nou cu Keith în biserică. A fost un serviciu scurt, la ora zece, la care au mers cu toții, doi câte

104

105

ȚIGANUL ALB

doi, urmând corul. Când au trecut drumul i-au văzut venind și pe băieții orfani, conduși de cei care cântă în cor. Serviciul religios a durat o jumătate de oră și cântările au fost atât de frumoase că au depășit așteptările lui Keith. Toate acele voci tinere, curate și proaspete, se îmbinau perfect, într-o armonie care poate fi obținută doar printr-un număr așa de mare, încât nimeni nu este obligat să cânte tare.

„Ierusalimul de aur” (cuvintele acestui imn au fost pentru prima dată scrise în latină de către Bernard din Morlaix, în 1146, și au fost traduse în engleză de către John M. Neale, în 1858) a fost unul dintre imnurile cântate, iar ecoul lui a rămas în inima lui Keith pentru multe zile.

Apoi Keith a făcut un tur prin colegiu și s-a întors să-și ia un ultim rămas bun. Cei doi care fuseseră în grija lui au rămas la colegiu, fiind foarte ocupați cu de toate, dar în nici un caz nefericiți; poate doar puțin timizi și stingheri.

Trebuie menționat că băieților li s-a dus dorul în St. Hero, deși s-au dovedit a fi niște corespondenți foarte buni. Lipseau vocile vesele, pașii grăbiți care urcau și coborau scările, râsetele de clopoțel, sentimentul neîncetat de viață și mișcare. Micuța Maudie i-a rugat pe părinți să-i cumpere o tobă ca să poată auzi din când în când puțin zgomot.

Când a venit mult așteptata vacanță de Crăciun, Keith se gândi că poate ar trebui să meargă după băieți, temându-se că Willie ar putea să aibă din nou probleme pe tren. Dar, pentru că băieții nu se așteptau nicicum la așa ceva, el se răzgândi. Iar când ei au ajuns acasă cu bine și în siguranță, Keith s-a bucurat că nu a mai mers. Ambii băieți au adus acasă premii, George obținând premiul de „ingeniozitate” despre care Directorul le vorbise în prima zi a semestrului.

- Și ce ai inventat, George? îl întreabă mama lui.

- O prinzătoare de muște. Vezi dumneata, în septembrie, când era cald afară, dormitoarele erau pline de muște. Chiar nu puteam să dormim din cauză că murdarele bestii veneau pe fața noastră. Așa că am inventat o

106

«VIAȚA DE ELEV prinzătoare de muște și am reușit să o fac așa de bine că majoritatea băieților m-au rugat să le fac și lor câte una. Nu m-am gândit niciodată să concurez pentru premiu. Dar Willie a insistat că ar trebui să încerc. Nu aveți idee ce prost m-am simțit când Directorul a spus că prinzătoarea de muște a câștigat premiul. Marston

avea o mașinărie de bătut măsura cu care toți credeam că va câștiga; și așa credea și el! Totuși o să-și ia el revanșa - doar că pe Willie îl urăște mai tare decât pe mine.

- De ce îl urăște pe Willie? întrebă Keith.
- Foster senior spune îl urăște din cauză că Marston era cel mai chipeș băiețandru din școală până să apărem noi. Dar nu prea cred eu că el este chiar așa de tont! Foster spune că, în prima zi când noi am ajuns la colegiu, Marston s-a înfuriat imediat ce l-a văzut pe Will. Foster spune că toți băieții știu că Marston este o maimuță îngâmfată...
- Stai puțin, spuse Keith. Nu ai învățat nimic despre defăimare, băiete? Cred că nu vrei să ajungi în pericolul de a judeca (referindu-se la Matei 5:22).
- încă n-am învățat cuvântul ăsta. Cred că Marston îl urăște și din cauza felului în care cântă Willie. Domnișoara Adelaide spune că nici unul dintre noi nu are o voce ca a lui Willie. Trebuie să recunosc că Willie cântă minunat și mă face să simt fiori pe șira spinării, așa cum n-am mai simțit niciodată. De asemenea, Marston nu poate cânta unele tonuri înalte și cred că asta îl deranjează.
- Ce spui că simți când Willie cântă? întrebă Margaret.
- Fiori pe șira spinării. E minunat. Ai simțit asta vreodată? Keith, imaginează-ți numai! Mi-am pierdut cu totul vocea. Nu mai pot cânta nici o notă, dar totuși sunt în cor!
- Nu ai avut niciodată voce, copile, spuse Margaret cu înflăcărare. Dar, mă rog, de ce ești în cor dacă nu poți cânta deloc?

107

I

ȚIGANUL ALB

George se încruntă la ea. Margaret încercă să pară uimită, dar nu reuși.

- Știi cum reușește? spuse Willie. Nu trebuie să mă ghiontești, George, că tot o să-i spun. Niciodată nu mi-am imaginat cum are imprudența să facă așa.
- Da, imprudență! spuse George. Vrei să spui curaj moral!
- Ei bine, o lăsăm pe Margaret să judece, spuse Willie. Domnișoara Adelaide i-a spus că poate să renunțe la repetițiile de cor și să meargă la joacă, pentru că într-adevăr nu are voce. El o văzuse că se uita lung la el o dată sau de două ori, așa că era pregătit. „Fac vreo greșală, domnișoară Adelaide?” spune el. „Nu, deloc, într-adevăr nu greșești niciodată.” „Și mă comport bine în biserică?” spune George. „Da, foarte bine” răspunde ea. „Și nu-i așa că sunt foarte liniștit și cuminte la repetiții?” „Ba da, Killian - nu trebuie să-ți imaginezi că ți-am găsit vreo greșală.” „Atunci ar trebui să mă lăsați, domnișoară, pentru că nu mă port urât în biserică și nu mă plimb printre bănci în timpul repetițiilor, întotdeauna am fost obraznic în biserică până a apărut Willie, așa că...”
- Și nu-i așa, mamă? îmi amintesc când trebuia să pleci din biserică și să mă duci acasă rușinată, îl întrerupse George.
- Da, dar aveai numai patru ani, dragul meu.
- A, am uitat să-i spun asta: Nu încurc pe nimeni în cor. Cânt în cor și intenționez să cânt în continuare. Dacă ies din cor, Marston l-ar gătui pe Willie.
- Marston nu-mi spune niciodată nimic. Cred că este o greșală. Nu e un băiat tare plăcut, dar asta-i tot.
- Băieți! spuse Keith. Ce credeți că a făcut Margaret cât timp ați fost plecați?
- Of, Keith! strigă Margaret, înroșindu-se toată. Ești rău. Nu ți-am spus să nu spui

nimic cât sunt eu de față?

VIAȚA DE ELEV

- Și eu nu ți-am spus ce o să fac? răspunse Keith, ridicându-se și punându-și mâinile pe umerii ei ca să rămână pe scaun. Stai liniștită, Margaret. Este doar o pedeapsă pentru că m-ai tratat foarte rău. Băieți, vechiul meu prieten și frate, ofițerul căpitan Yorke, a venit să-mi facă o vizită pentru că regimentul meu s-a întors din India. Nimic nu i-ar plăcea mai mult decât să se căsătorească cu Margaret a noastră. Nu vă așteptați să veniți acasă la o nuntă, nu?

-Nuntă! strigară amândoi băieții. Iar George a adăugat: Maggie se căsătorește! O, Keith, nu vorbești serios, nu?

Dar Willie se ridică și o sărută din inimă pe Margaret, spunând:

- Dragă Margaret, cum o să ne descurcăm fără tine?

- Chiar așa, spuse George. Foarte adevărat, Will! E o greșeală să te măriți cu căpitanul Yorke. Scrie-i și spune-i, Margaret! Spune-i că te-ai răzgândit.

- Mie îmi place de el, spuse micuța Maudie impresionată. Și o să-mi aducă o păpușă cu ochi care se pot deschide și închide.

Dar nimic nu le putea schimba părerea băieților, iar George susținea răspicat că e împotriva căpitanului Yorke și are de gând să-i spună în față. Oricum, nu i-a spus niciodată pentru că, atunci când a venit căpitanul Yorke, s-a dovedit a fi o persoană foarte nobilă. A adus cu el un cal și i-a învățat pe băieți cum să călărească și o pușcă cu care i-a învățat cum să tragă. Dar când a venit ziua nunții, nu a mai fost chiar așa de plăcut, pentru că minunatul căpitan a luat cu el calul, pușca și pe Margaret - toate de-odată. Băieții au plâns mult, dar s-ar putea ca bietul Keith, care nu spunea nimic, să fi avut nevoie de mai multă compătimire decât ei.

108

109

capitolul 9 GILBERT PHAYRE

EITH l-a însoțit pe Willie în călătoria către Plymouth, pe care au făcut-o fără întârziere. A observat că băiatul nu scăpase deloc de sentimentele de agitație și disconfort din tren. Totuși Willie nu permitea niciodată acestor sentimente să-și facă de cap, fiind chiar liniștit și comportându-se în toate privințele ca ceilalți oameni, exceptând faptul că era foarte tăcut. Când au ieșit din mica gară, îi aștepta căruța cu ponei, pe care o mânua Marston. Cu acel tren au mai venit și alți elevi - așa de mulți că acea cărată mică nu-i putea nicidecum căra pe toți odată, chiar dacă Keith spuse că el va merge pe jos. Ei cărată au intrat mai mulți băieți decât credeai la prima vedere că e posibil. Totuși patra au rămas să meargă pe jos cu domnul Killian, Willie fiind unul dintre ei. Marston sări dintr-o dată din cărată spunând:

- Uite, tu pari obosit! Urcă și mână căruța. Pot eu să merg pe jos... știi că am ajuns ieri.

- Uau! exclamă George către vecinul lui. Se întâmplă și minuni! Crezi că o să fie prietenos de acum?

Se făcu schimbarea și cărata porni.

-Willie, sper că nici unul din băieți nu va ajunge strivit la colegiu, spuse Keith. Deja doi sunt roșii la față, dintre care unul este George.

- Sunt toți bine, spuse Willie. Dacă nu era așa de cald, ar fi fost tare plăcut să mergem pe jos. Dar nu trebuie să ne grăbim.

- Fay, spuse Marston, știi că am ieșit din cor?

- Nu! De unde să știu? Dar de ce ai plecat?

- M-a lăsat vocea, spuse Marston. Nu mai pot cânta nici o notă.
- Ce păcat, spuse Willie cu sinceritate. O să simțim nespuse de mult că lipsește felul tău ferm de a conduce melodiile. Cred că domnișoarei Adelaide îi pare tare rău.
- Acum te poate pune lider. întotdeauna a spus că ai o voce mai fină decât a mea, răspunse Marston. Foster senior, care făcea parte din grupul de băieți ce mergeau pe jos, îi aruncă o privire lui Keith și-și alungi buzele ca și cum vroia să fluiera.
- Vocea ta sună bine, remarcă Keith. Poate că ai fost răcit și ai renunțat prea repede.
- Deloc, spuse scurt Marston. Nu pot cânta nici o notă.

Cred că se ascunde ceva dincolo de aceste cuvinte, se gândi Keith. Sunt convins că băiatul ăsta pune ceva la cale.

Willie își exprimă din nou regretul. Părea aproape imposibil să nu crezi că vorbește sincer dacă te uita la fața lui liniștită și candidă. Totuși, Keith nu putu să nu remarce că Marston era convins în sinea lui că Willie se bucura în secret și că avea un mic plan de a-i strica repede triumful. Meditând la aceste lucruri, Keith mergea îngândurat, iar Foster păsea alături plin de gânduri.

- Mi-am dat seama! strigă acum Foster. Cei doi îi lăsară pe ceilalți puțin în urmă.
- Da? spuse Keith râzând. Dacă ne gândim amândoi la același lucru, ești pe departe mai bun ca mine. Eu nu am înțeles deloc ce se întâmplă.
- Vă gândeați la Marston? Acum îmi dau seama ce pune la cale. Știți, domnule, el îl urăște pe Fay. Poate că v-a spus, nu?
- Nu, fratele meu mi-a spus. Willie crede că e o greșeală.

110

111

ȚIGANUL ALB

- Eugene Marston e un băiat ciudat! Noi doi am venit aici în aceeași zi și suntem la această școală de patru ani deja, iar Marston nu și-a făcut încă nici un prieten în școală. Este unul din favoriții domnișoarei Adelaide pentru că dânsa este așa de inimoasă încât crede că toți băieții sunt buni, până când nu fac vreo greșeală în mod repetat. Dar nu sunt sigur dacă și Directorul îl place, pentru că Marston este tare lingușitor. Din cauză că e mândru ca un păun, chiar din prima zi de când l-a văzut pe Fay, l-a displicut imediat. Și când străinii veneau să viziteze biserica și școlile, ei obișnuiau să întrebe: „Unde este băiatul acela *foarte* chipeș, îmbrăcat în stihar?” O femeie tânără a spus că arăta ca un înger! Nu am văzut niciodată un înger în afară de statuia Sf. Michael, de deasupra portalului bisericii - dar nu mi-am imaginat niciodată că Marston ar semăna cu un înger.
- Pe fața lui nu prea poți citi sinceritate, spuse Keith, dar chiar crezi că de asta îl urăște pe Willie?
- Da, și tot așa credea și Darwin, reprezentantul elevilor din semestrul trecut. Știți, Fay are o voce așa de bună încât domnișoara Adelaide pune mare preț pe ea. Acum, Marston cântă foarte bine și obișnuia să interpreteze el solo-urile, dar nu poate să le cânte pe toate foarte sus și domnișoara Adelaide trebuia să-l ajute, chiar dacă dânsa mai cânta și la pian. Așa că anul trecut domnișoara Adelaide i-a dat solo-urile lui Fay (el era foarte timid la început) și nici nu i-a trecut prin cap că Marston nu e tot așa de încântat de ideea asta ca dânsa. Singurul lucru care o interesa pe ea era doar ca melodia să se audă bine și își imagina că și Marston e mulțumit. Dar noi știam că el fierbea de furie, deși nu spunea nimic. Și acum Marston crede că a găsit o metodă de a se răzbuna pe amândoi.
- Dar cum? Nu înțeleg cum.

- El înțelege muzica foarte bine. Poate cânta după note, poate cânta puțin la pian și când trebuie copiate fragmente din cântecele pentru cor, el o poate face imediat.

GILBERT PHAYRE

Așadar, îi este de mare folos domnișoarei Adelaide, care o să-i simtă mult lipsa dată el refuză să o mai ajute. Și exact asta va face! O, deja pot să-l aud: „Lui Fay nu i-ar plăcea să mă bag, domnișoară Adelaide, acum că el este liderul.” Și bietul Fay, căruia îi va lua de două ori mai mult timp să copieze melodiile, va trebuie să renunțe fie la orele de joacă, fie la studiu. În felul ăsta, dragul meu prieten Marston va avea o șansă mai mare să câștige premiul la limbi clasice și la alte materii, premiu pentru care amândoi sunt favoriți în acest an. Știu că ăsta e jocul lui. Dar unii dintre noi îl vor ajuta pe Fay, așa că nu o să-i iasă lui rău.

- Și chiar crezi că asta plănuiește? spuse Keith.

- Sigur, domnule! exclamă Foster, cu o naivitate considerabilă. Ce altceva?

La această întrebare nu primi nici un răspuns. Imediat după aceea, cei doi au ajuns în sat, iar restul grupului au mărit pasul ca să-i ajungă și să li se alăture.

Faptele din această zi au fost descrise mai sus, așa că nu voi insista asupra lor. Familia Fanshawe i-a primit pe cei doi prieteni cu dragă inimă, iar domnișoara Adelaide, în timp ce dădea mâna cu Willie, i s-a adresat astfel:

- Ai auzit de pierderea noastră, Fay? Nu-i așa că e o mare încercare? Marston era un lider așa de bun. Știi că de acum tu trebuie să fii liderul!

Marston stătea alături, încercând să afișeze pe fața lui drăguță cât mai multă sobrietate și liniște. Își ținea privirea cu modestie în jos și nu făcu nici o remarcă.

- Băieți! spuse Directorul. Unul dintre voi trebuie să plece din nou la gară cu trainica noastră căruță pentru că aștept doi elevi noi, din Londra, pe care-i cheamă Phayre și Wilbraham. Cine va merge?

Willie Fay se uita îndelung la dânsul, repetând cele două nume cu o voce confuză.

- Phayre... și... Wilbraham; Phayre și Wilbraham...

112

113

ȚIGANUL ALB

-Ce s-a întâmplat, Fay? Vrei să mergi tu? Foarte bine, ar trebui să te pornești imediat. Willie tresări, se înroși și plecă, mulțumit că nimeni nu făcu nici o remarcă cu privire la comportamentul lui.

Oare ce m-a apucat? își spuse el. A fost ca și cum dormeam.

Imediat după aceea, Willie era în drum spre gară ca să-și întâlnească - dacă ar fi știut el! - pe singurul său frate și pe verișorul lui primar!

Acum trebuie să reiau povestea despre doamna Phayre și băiatul ei din momentul în care ea a plecat la Londra ca să locuiască împreună cu mama ei, acum aproape opt ani în urmă.

Pentru Ellen Phayre, viața a devenit tristă și singuratică. L-a iubit cu devotament pe soțul ei, iar moartea lui putea să-i zdrobească inima aproape în fiecare clipă. Tristul eveniment pur și simplu a distrus-o, pentru că soțul ei s-a stins curând după pierderea dragului ei băiețel și într-un mod așa de șocant. Chiar și dragostea ei pentru copilul rămas în viață nu i-a adus adevărata fericire. Suferea așa de mult încât nici nu putea să permită ca băiețelul să nu fie în preajma ei, dar nici nu se putea bucura de compania lui, când acesta stătea cu dânsa. Principiile ei morale înalte au determinat-o să lupte împotriva slăbiciunilor ei. Cu siguranță, dânsa și-ar fi revenit psihic mult mai repede, dacă Willie trăia sau dacă mama ei era o altfel de femeie. Dar doamna Wilbraham era o femeie egoistă și mândră. Dragostea pentru minunata sa

fiică se baza mai mult pe frumusețea acesteia și pe exaltarea în speranța unui viitor strălucit, care i-a fost deschis înaintea fetei sale. Dar, când Ellen s-a măritat cu Richard Phayre, dragostea mamei pentru fiica ei a scăzut considerabil. Acum, tână femeie s-a întors bolnavă și distrusă de durere, iar frumusețea strălucitoare de pe față i-a dispărut și nervii îi erau la pământ. Astfel că doamna Wilbraham a obosit repede în încercarea de a o mângâia și a lăsat-o pe nesimțite în pace.

GILBERT PHAYRE

Bătrâna o considera isterică pe Ellen dacă aceasta își ridica vocea sau dacă leșina după ce auzea un zgomot instantaneu. Iar despre Gilbert (care era al doilea nume al micuțului Dick) credea că este un copil așa de rău și neastâmpărat că nu-l putea suporta deloc. Nici nu putea să o vadă pe biata Ellen că îl alinta pe băiat. Dar niciodată nu-și bătea capul să discute cu sărmana Ellen despre slăbiciunile acesteia sau despre faptul că-l alinta prea mult.

În multe privințe, Gilbert era un băiat bun. Avea multe porniri bune și își iubea cu ardoare mama, dar avea un temperament foarte dominant și nu era, prin firea lui, o persoană deschisă. Mai mult, era extrem de gelos - extrem, dacă ne gândim la cineva așa de tânăr ca el. Băiatul era singura avere a mamei lui, astfel că îți vine greu să-ți imaginezi că ar putea exista vreun motiv de gelozie. Dar el găsea, sau inventa, foarte multe motive - și într-adevăr așa stau lucrurile în general pentru o minte geloasă, care se chiuie singură. Din fragedă copilărie, el a fost gelos pe durerea mamei sale pentru Willie. De ce dansa încă se mai gândea la Willie? De ce îl mai pomenea? Nu avea ea acum încă un fiu pe care să-l iubească la fel? Apoi, pe măsură ce a crescut, o remarcă neînțeleaptă a ajuns la urechea lui și i-a hrănit gelozia vie. Bătrâna Wilbraham, care ura viața liniștită, o împingea întotdeauna pe fiica ei să iasă din nou în societate. Astfel că odată i-a spus fiului ei: „Știi, biata Ellen se pierde. Dacă aș putea să-i ridic puțin moralul, ea ar fi încă o femeie atrăgătoare și ar putea să se recăsătorească. Ar fi cel mai bun lucru pentru băiat.”

Din acea zi, timp de mulți ani, viața lui Gilbert a fost într-adevăr întunecată de amenințarea că mama lui se va recăsători. Și totuși, mintea sa ascunsă a devenit așa de îndărjită încât nu a menționat niciodată nimănui despre temerile sale. Dragostea pentru mama lui s-a transformat într-un fel de boală - dansa era a lui, doar a lui și nimeni altcineva nu trebuia să aibă nimic de-a face cu ea. Puținii ei prieteni

114

J

115

ȚIGANUL ALB

GILBERT PHAYRE

vechi, care mai veneau uneori să o viziteze, erau deseori alungați de privirea mândră de pe fața lui și de comportamentul lui nepolitic. Cu siguranță, era o slăbiciune din partea lui Ellen să se supună tiraniei băiatului (pentru că într-adevăr s-a ajuns la aceasta). Dar ea era o ființă slabă, sărmanul suflet! Iar dragostea lui pentru dansa îl scuza și compensa pentru multe lucruri neplăcute. Gilbert ura nespuse de mult ideea de a merge la școală. Astfel că a rămas acasă până ce a împlinit doisprezece ani și într-o zi și-a ieșit din fire. Unchiul său, domnul Wilbraham, a fost prezent la această întâmplare, lucru care a schimbat viața băiatului.

Domnul Wilbraham a recomandat cu fermitate începerea imediată a școlarizării, dar Gilbert s-a opus. Ellen a împăcat lucrurile trimițându-l în străinătate, cu fiul mai mic

al domnului Wilbraham și angajând un tutore pentru cei doi băieți: un gentleman care a lucrat pe acest post un an sau doi pentru domnul Wilbraham. Acest plan nu l-a încântat pe deplin pe domnul Wilbraham, dar s-a gândit că pentru băieți era mai bine decât să locuiască în Londra. Domnul Aslett era un om învățat - ei puteau să învețe cu ușurință franceza și germana, iar Gilbert își va pierde antipatia pentru străini. Timp de câteva luni, acest om șiret s-a bucurat de succesul faptei sale, dar după un an de ședere în străinătate a celor doi băieți, el a primit o telegramă de la doamna Phayre: „Vino la mine fără întârziere.” El s-a dus și a descoperit că Ellen era alarmată de cerințele lui Gilbert de a-i fi trimise sume imense de bani, sume pe care un băiat de vârsta lui, atent urmărit, nu putea să le cheltuiască niciodată. Domnul Wilbraham a descoperit imediat misterul. De fapt, domnul Aslett îi lua pe cei doi băieți la jocurile de noroc. Gilbert a prins gustul jocurilor așa de mult că l-a sfidat în față pe unchiul său și a declarat că va continua să joace indiferent ce ar spune dânsul! (Vezi următoarele referințe despre tema câștigării de avere prin metode nedrepte: Proverbe 28:19-22; Proverbe 13:11; 1 Timotei 6:6-11; 2 Tesaloniceni 3:10;

1 Tesaloniceni 5:22.) Oricum, în cele din urmă, Gilbert a fost sensibilizat de durerea mamei sale și a consimțit să facă orice dorea fea.

- Fii liniștită, mamă, spuse el. Nu m-am gândit că o să suferi așa mult. O să merg la școală dacă vrei și nu o să te mai necăjesc de acum.

Așa cum am menționat mai înainte, domnul Phayre a fost prieten cu domnul Fanshawe și a fost foarte interesat de colegiul St. Michael. Ellen a declarat cu fermitate, o dată în viața ei, că doar în mâna Dr. Fanshawe și-ar încredința fiul. Domnul Wilbraham ar fi preferat colegiul Eton, dar Ellen era neclintită în decizia ei, așa că și Hastings Wilbraham urma să meargă la St. Michael.

Și, în cele din urmă, să ne întoarcem în gară la căruța cea trainică. Cei doi băieți au coborât din tren în timp ce Willie Fay a oprit în spatele gării.

A lăsat căruța cu un băiat care aștepta acolo și a dat fuga pe peron. Cei doi băieți erau singurii care au coborât din tren. Willie se duse înspre ei.

- Phayre și Wilbraham? întrebă el.

- Da, răspunse nepoliticos Phayre.

-Am venit după voi. O să vi se aducă acum și bagajele.

Continuă să se uite la Gilbert - îl însuflețea un sentiment ciudat, dar de neînțeles.

- Este departe? spuse Hastings Wilbraham. Trebuie să mergem pe jos?

- O, nu! spuse Willie dând să plece. Am venit după voi cu o căruță cu ponei. Veniți pe aici! Ați mai mers vreodată la școală?

-Nu.

-O să vă placă la St. Michael! Avem niște băieți foarte veseli și toată lumea e drăguță! O să vă simțiți ca acasă în câteva zile... cel puțin așa m-am simțit eu cu George. Este

116

117

ȚIGANUL ALB

cea mai bună și mai plăcută școală din Anglia - toți spun asta.

Acum mergeau de-a lungul liniei de cale ferată.

Gilbert stătea lângă Willie, iar Hastings în locul din spate.

Willie nu-și putea lua privirea de la fața închisă la culoare, cumva înnoirată a tovarășului de lângă el. Nu putea să-și dea seama ce îl atrăgea așa de tare la acest băiat, dar resimți profund această atracție. De fapt, Gilbert semăna mult cu tatăl său, despre care Willie nu-și mai aducea aminte foarte multe.

Așadar, Willie continuă să-l urmărească cu privirea, întrebându-se de ce reacționează astfel. Își propuse să fie drăguț cu noul venit, bănuind că acesta era foarte timid. De fapt, era mai degrabă foarte ursuz. Dar îmbufnăririle nu-l puteau intimidă pe Willie așa că, înainte să ajungă în sat, Gilbert se lumină și Hastings își recapătă bunul simț al umorului.

În ciuda multor chemări din partea diferiților colegi de școală, Willie a stat cu cei doi străini toată ziua. Directorul le-a făcut o primire caldă, spunându-i lui Gilbert că seamănă cu tatăl său și că, dacă va crește și va ajunge ca el în toate privințele, nu doar la înfățișare, atunci va deveni un om bun. Gilbert fu încântat și începu să pară mai puțin morocănos.

Keith stătu puțin timp la Thornley. A aranjat cu un doctor tânăr să-i țină locul pentru un timp și s-a hotărât să meargă în Irlanda să o viziteze pe Margaret, având în vedere că domnul York fusese trimis în Dublin. Keith ar fi fost foarte mulțumit să rămână la colegiu pentru că a început să observe că Adelaide Fanshawe era fata la care visa în vremurile trecute, înainte ca visurile să-i fie spulberate de greșeala sa (o greșală pe care mulți tineri o fac: aceea de a flirta cu o femeie. Dar a fost foarte norocos să fie scutit de a se angaja într-o relație nefericită, pe viață). Așadar, Keith a încercat să se facă plăcut, dar oare mai exista vreo tânără la inima căreia puteai să ajungi atât de greu? Părea să fie toată ziua ocupată îngrijind de mama ei sau ajutându-și tatăl și,

GILBERT PHAYRE

dacă se întâmpla să aibă jumătate de oră liberă, o grămadă de băieți urmăreau să-i atragă atenția. Astfel, Keith întâmpina într-adevăr dificultăți.

Aceste gânduri l-au preocupat așa de mult încât nu a observat că fratele său nu mai arăta deloc atât de voios cum era el de obicei. De fapt, părea indiscutabil mai morocănos. George, pentru că nu era obișnuit să fie neglijat de Keith, a rămas foarte surprins de comportamentul fratelui său. În cele din urmă, i-a aruncat niște priviri așa de ostentative (era duminică și câțiva băieți au plecat la plimbare, iar Keith s-a dus cu ei), încât era imposibil să fie trecute cu vederea. Keith reuși să rămână în urma grupului, cu George, și i se adresă astfel:

- George, ai pățit ceva? Nu pari în apele tale.

-E momentul să îți dai singur seama, spuse cel supărat. Dacă vrei să știi, chiar nu mă simt în apele mele.

- Așa m-am gândit și eu. Și dacă pot să ghicesc, aș spune că te simți ca și personajul Mistrețul din Ardenne. (*William de la Marck*, în romanul de aventuri istorice a lui Sir Walter Scott, *Quentin Durward*, 1823 — un nobil care a apucat pe căi greșite și care conduce un grup de jefuitori și terorizează localitățile mai mici.)

George râse fără să vrea, ca și cum ar fi făcut-o în silă, și apoi zise:

- Dacă vrei să necăjești pe cineva, spune pe șleau! Te pot lăsa în pace...

- Dar nu vreau, George. Care este problema, băiete? Știi bine că întotdeauna sunt gata să te ajut, nu?

- Fii sigur că știu, Keith! N-are nimeni așa frate. Ești prea bun cu mine. Da, am o problemă. Încă nu am găsit portița de ieșire. Simt că ar trebui să o găsesc cât mai repede.

-Povestește-mi! spuse Keith. Vezi, unii dintre băieți s-au așezat să se odihnească. Hai să ne așezăm și noi aici și să sorbim.

118

119

ȚIGANUL ALB

El se așează pe o piatră și George se aruncă nepăsător la picioarele lui.

-Keith, îți amintești ce ne-ai spus în prima zi când am venit aici, acum un an? Că unul dintre noi e mai deștept, iar altul mai atractiv - îți amintești?

-Da.

- Te-ai referit la Willie și, desigur, știam asta dinainte. Toată lumea îl iubește pe Will, în afară de Marston. Îi întrece pe toți în toate lucrurile și ei îl iubesc și mai mult. Și nu e de mirare. Toți *trebuie* să-l placă pe Willie, că-i băiat bun.

- Este un băiat deștept și bun, spuse Keith. -Deștept! L-am auzit pe domnul Payne că i-a spus

Directorului că tânărul Fay are cele mai bune abilități dintre toți băieții din școală. Nu are un talent special pentru un anumit lucru, ci este bun la toate. Și toți știm că l-ar fi putut bate pe Darwin la concursul de limba latină din semestrul trecut, dar nu a concurat. A spus că nu ar fi frumos să-și imagineze că l-ar putea întrece pe șeful de an. Acum că Darwin a plecat, vrea să încerce.

- Bine, dar ce ai vrut să-mi spui?

- întotdeauna îmi amintesc ce mi-ai zis în acea zi. Mi-am spus odată pentru totdeauna: „Nu ești așa de deștept, de vorbăreț, de chipeș ca Willie! Așa că să-ți intre în cap și să nu fii încrezut.” În felul ăsta, am ajuns să fiu mai fericit ca oricine - nimic nu a intervenit între mine și Will... până acum!

O pauză prevestitoare de rău din tonul său l-a avertizat să se oprească.

- Și ce a intervenit între voi? îl întrebă Keith, privind blând înainte.

-Acel Gilbert Phayre! Nu-mi dau seama ce vede Willie la el - o brută morocănoasă, arogantă, mândră că are bani...

GILBERT PHAYRE

- George, gândește-te puțin. I-ar plăcea mamei tale să audă așa ceva?

- Nu! oftă George izbucnind în lacrimi. Dar asta e cel mai rău - că mă face pe mine să fiu rău.

A - Ce anume? Cu siguranță Willie nu s-a purtat urât cu tine.

-Nu el! El a rămas același. Dar de ce îl lasă pe băiatul ăla, Phayre, să se tot țină după el? Nimănui dintre noi nu-i place pe Phayre. Se crede mare și ne privește pe toți de sus, ca și cum suntem niște prostuți. Și totuși Willie stă tot timpul cu el. Niciodată nu mai pot avea un minut liniștit cu Willie - băiatul ăsta se bagă chiar și în camerele noastre! Și noi obișnuiam să fim tot timpul împreună. Cred că Phayre l-a blestemat, așa ca țigani din vechiul cântec al lui Maggie.

- Crezi că Willie îl caută pe el sau invers? -Ambele. Phayre nu prea vorbește cu nimeni

altcineva și îl stăpânește pe Willie. Acum Will nu mai vorbește despre altceva decât despre Phayre.

- Dar, George, crezi că Willie chiar poate să renunțe la dragostea frățească dintre voi doi? Nu cred că poate face așa ceva. Dragul meu băiat, trebuie să avem încredere în prietenii noștri. Tu trebuie să ai încredere în Willie - dacă nu poți, înseamnă că nu ești un prieten adevărat. Știi că el te iubește: ei bine, ai încredere în prietenia lui.

Dragostea adevărată își deschide brațele și ca să primească și ca să ofere. Ea a fost demonstrată pentru noi toți de către Domnul nostru. Brațele deschise ale Domnului nostru pe cruce sunt cea mai frumoasă demonstrație a dragostei, milei și iertării. Vezi, acum treci printr-o încercare mai mare decât să știi că el este mai deștept decât tine. Oamenii îndrăgesc un băiat așa cum e Willie și el îi va îndrăgi pe ei. Ar fi urât din partea ta să vrei să-l păstrezi numai pentru tine. Poate că Willie a observat că în Phayre există ceva bun, ceva ce voi n-ați remarcat. Sau poate că Phayre este atras de Willie, caz în care

120

121

ȚIGANUL ALB

Willie poate avea o influență bună asupra lui și poate să-i fie de ajutor. N-ai vrea să împiedici asta, nu?

- Cred că nu.

- Sunt convins că, dacă te gândești puțin, nu ai vrea. Acum, dragul meu George, nu-i arăta deloc că ești supărat, agitându-l și pe el. Nu-i spune că relația voastră s-a schimbat și asta numai din vina lui, lucru care știu că se întâmplă deseori.

- Dar ascultă puțin, Keith! Dacă eu petrec timp ca de obicei cu Willie, băiatul ăsta, Phayre, îmi dă clar de înțeles că sunt în plus. Nu este deloc politicos, deși reușește să ascundă lucrul ăsta de Willie.

- De ce face asta?

- Pentru că lui Willie nu i-ar plăcea. Dacă Willie își dă seama că el a fost nepoliticos cu mine, atunci l-ar îndepărta imediat.

- Dragul meu, nu ai spus tu chiar acum un lucru care ar trebui să te liniștească? Tu ești așa de convins de dragostea lui Willie, că știi bine că această nouă prietenie nu are nici o șansă să distrugă relația voastră.

- Ei bine! spuse încet George. E adevărat!

- Da, iar acum ascultă un sfat pe care ți-l dau eu, cel care s-a gândit la aceste lucruri mai mult decât te-ai gândit tu. Un prieten este un lucru prețios, pentru care se merită să te necăjești și să fii răbdător. *Încrede-te* în acel prieten pe deplin, ține-te aproape de el, iertând cu generozitate greșelile lui. Și dacă nu te poți încrede în cineva, să nu-l numești prietenul tău. În general, doar un lucru mă face să renunț la un prieten.

- Ce lucru?

- Dacă are două fețe. De exemplu, dacă Willie vorbește cu Phayre urât despre tine- sau dacă îl lasă pe el să vorbească urât - atunci el dovedește că nu este un prieten adevărat și te-aș considera îndreptățit să renunți la prietenia

GILBERT PHAYRE

lui. Dar amândoi îl cunoaștem prea bine pe Willie. Nu ne ișteptăm și nu credem că el ar face așa ceva. Sfatul meu este să nu iei în seamă comportamentul lui Phayre și, dacă va continua să se poarte așa, vorbește deschis cu el în fața lui Willie. Dar așteaptă un timp să vezi cum decurg lucrurile.

- Așa o să fac. Știi... Marston a ieșit din cor, iar acum Willie e liderul. Domnișoara Adelaide credea că Marston are să o mai ajute cu copiatul cântărilor și toate astea pentru că Willie nu le poate face așa de repede. Dar nici vorbă! El nu a venit la ultima repetiție, iar când dânsa a trimis să-l cheme, el s-a dus lângă ea așa încât Willie să nu-l poată auzi. Însă eu eram în spatele mesei, luând niște cărți cu imnuri. El i-a spus: „Domnișoară Adelaide, nu pot să mă bag. Acum Fay este liderul și asta nu i-ar plăcea deloc. Ar fi nedrept din partea mea să intervin acum că nu mai sunt în cor.”

Domnișoara Adelaide a părut supărată, dar nu a mai spus nimic. Will nu poate copia cântările tot atât de repede, iar Phayre știe asta și îl ajută. Cam așa își petrec timpul, știi?

- Da, înțeleg. De fapt, domnule George, un lucru care mi-a scăpat din vedere este că semeni cu Dirk Hatteraick (un contrabandist, răpitor și ucigaș din *Guy Mannering*, 1815, a lui Sir Walter Scott) și cu Mistrețul din Ardennes, întruchipați într-o singură persoană. Acum că am discutat, ce gânduri mai ai?

- Cred, spuse George încet, rotindu-și privirea ca să o întâlnească pe cea a fratelui său, cred că domnișoara Adelaide este o fată foarte drăguță. Nu-i așa, Keith?

Keith se înroși.

capitolul 10**HIPODROMUL****Ii**

■K EITH plecase de la colegiu; noul semestru începu.

MM. Willie Fay se hotărî să încerce să câștige premiile clasice, astfel că își propuse să muncească mult. Dar, la început, s-a simțit restrâns de însărcinările care au fost așa de mișelește puse în seama lui de către Marston, care chicotea de bucurie când a observat că manevrele sale aveau succes.

Oricum, după câteva săptămâni, Willie a învățat să-și facă temele pentru cor mai repede, iar curând, ajutat de Foster, Phayre și de George, nu i s-au mai părut o povară. Foster i-a menționat acest lucru lui Marston, într-un așa fel încât să se înțeleagă că micul lui complot a fost dezvăluit. Ca urmare, Marston părea oricum altcumva decât prietenos.

Așa s-a întâmplat că, spre sfârșitul ultimului semestru, mulți dintre băieții mai mari au plecat: unii ca să se înroleze în marină, unii ca să plece la Woolwich, iar alții, ca să meargă, ca de obicei, la universitate. Prin urmare, acum, în școală nu mai erau băieți mai mari de cincisprezece ani, deși câțiva au trecut de paisprezece. Cu excepția unui băiat pe nume Bulwer, care era mai prostuț, Marston era cel mai mare din școală. Deși deștept, Marston a fost până recent așa de leneș că nici unul din cei doi nu au avut șansa să exceleze la învățătură în acel semestru. Șeful de an a fost Foster senior, care nu avea încă cincisprezece ani. Dar din cauza comportamentului său copilăresc, a unei anumite doze de lene și de nepăsare care îl caracteriza, el nu se implica așa de mult cum o făceau ceilalți șefi de ani. Marston și Bulwer îi sfidau mai degrabă autoritatea, lucru care părea că pe el îl amuza - mă tem că amuzamentul era tot ce-l interesa pe Foster în acea perioadă din viața lui. În general, acum lucrurile nu mai stăteau ca pe vremea lui Darwin, după cum și el își va da seama curând.

Spre sfârșitul lui august, toată școala a fost liberă la ora doisprezece ca să se recreeze. Câmpiile erau în toată splendoarea, ierburile și buruienile erau înflorite, iar un grupușor vesel de băieți era gata de o plimbare lungă și plăcută. Printre ei se aflau Willie, George, Gilbert, Phayre și Foster senior. S-au dus să inspecteze malurile unui râuleț, unde creșteau rânduri de tufișuri de alun; inima lor a tresărit de bucurie la promisiunea găsirii alunelor.

-Auzi, Will, în două săptămâni putem veni să strângem alune! spuse George.

- Ei, Killian! exclamă Foster, exact așa ai spus și anul trecut. Atunci le-am strâns prea devreme și toate s-au uscat.

-O să fie coapte în Cornwall. Ce multe o să fie! Asta-i sigur!

În acel moment, cineva și-a scos papucii și șosetele și a pășit în râu. În câteva clipe, iarba era acoperită de papuci și șosete și tot grupul a intrat în apă, cu excepția lui Phayre.

- Vino și tu, Phayre - e nemaipomenit! strigă George Killian.

-Nu, mulțumesc! Nici gând să-mi placă, spuse Phayre, cu un aer de superioritate.

Dintr-o dată, Marston se urcă pe mal și începu să se încalțe.

- Nu știam că așa avea un tovarăș care să nu ia parte la această bucurie

„nemaipomenită”, spuse el.

Phayre, fără să răspundă, merse înainte urmându-i de pe margine pe băieții care

mergeau prin apă. Nu-i prea păsa de nimeni în afară de Willie Fay și nu încerca să fie drăguț cu nimeni altcineva. Nici unul dintre băieți nu înțelegea de ce Willie nu se sătura să-l asculte pe Phayre pălăvrăgind de ale lui. Cred că nici Willie nu le putea explica.

124

125

ȚIGANUL ALB

- Willie! Willie Fay! strigă Phayre de pe mal. Ieși afară! Am nevoie de tine. Ce plăcere pământească poate fi să te bălăcești așa? ~

-Nu-i o plăcere pământească, ci una acvatică! răspunse Willie. George, aici este un păstrăv.

- O balenă, vrei să spui! țipă George. Ce bestie uriașă!

Păstrăvul se ascunse după o stâncă mare. Ce bucurie imensă! Din batista lui, George făcu un fel de plasă de prins pești. Foster ținea în mână un băț cu care să nimerească păstrăvul. Willie și băieții care se puteau apropia destul de mult, ajutau la mișcarea pietrei.

- Trage, Bulwer! In partea asta, Smith. Acum: unu, doi, trei și...

Pleosc! Se auzi un strigăt și patru băieți căzură pe spate în râu, iar alții trei deasupra lor. Piatra a fost dată la o parte, dar nu au văzut nici un păstrăv. Nu pot spune dacă peștele a fost vreodată acolo, dacă a scăpat printr-o ușă secretă sau dacă s-a ascuns sub noroiul ridicat de mișcarea pietrei. Tot ce știu este că patru băieți erau uzi leoarță și nu aveau nici un păstrăv. Bineînțeles, singurul lucru cu care s-au ales acești băieți a fost o răceală. Dar cred că în acea zi, ei nu aveau starea necesară să prindă pești. Era o zi de arșiță și următorul scop al lor era să „urmărească” sau să „fugă după” un păstrăv mic, adică să-l alunge în susul și-n josul apei. Așa că ei fugeau prin apă și aruncau cu pietre pentru ca să determine peștele să sară afară din apă. Știu că au făcut așa o dată sau de două ori, dar de data aceasta nu le-a reușit. Totuși, nu au irosit timpul în zadar, pentru că atunci când au renunțat să mai fugărească păstrăvul (pe care nimeni nu-l mai văzuse în ultimul sfert de oră), toți erau uscați - sau aproape uscați.

-Haideți să mergem pe drumul cu pietriș, spuse Foster în timp ce ei se încălțau.

- Foarte bine, spuse Willie. Dar, unde este Phayre?

HIPODROMUL

- Stă sub copacul ăla, bosumflat, spuse Foster. Și cred că Marston îl ajută.

- Trebuie să-l caut, spuse Willie, fugind către copacul indicat. Marston nu era acolo, iar Phayre își întâmpină prietenul cu priviri încruntate și cu o liniște de mormânt.

- Haide, Phayre! Mergem acasă pe drum. De ce nu te-ai distrat și tu cu noi? O, mi-e așa de cald! Vino, ridică-te și hai să fugim după ceilalți.

- Mulțumesc, dar nu mă aștepta. Fără îndoială că ai prefera să ții și să fugi cu băieții ăia!

Acesta era adevărul, dar Willie era prea bine crescut să o recunoască. El răspunse:

- „Băieții ăia!” Foarte frumos, Phayre! Cei mai mulți dintre ei sunt mai mari ca tine.

Hai acum, fii băiat bun și nu sta bosumflat. Ridică-te și mergem împreună acasă liniștiți, concluzionează el, cu un mic oftat pentru timpul vesel la care renunța.

Phayre fu ușurat. Se ridică, se întinse și merse alături de alesul lui prieten. Restul băieților fugeau dintr-o parte în alta, așa cum îi apuca. Fay și Phayre mergeau tăcuți pe drumul ce străbătea câmpia. Vechea poveste despre iepure și broasca țestoasă se repetă, pentru că cei doi care mergeau agale îi întrecură curând pe cei care alergau.

- Fay, de ce m-ai lăsat singur?

- Dragul meu Gilbert, de ce nu ai venit cu mine și cu restul? Asta mi se pare mie adevărata întrebare.

- Nu-mi pasă de nici unul dintre ei. Nu sunt obișnuit cu un astfel de amuzament copilăresc. Și, chiar, cum poate o ființă rațională să se amuze fugind și țipând - toate astea pentru nimic! Asta e ceea ce nu pot înțelege. Să te uzi, să te murdărești și să cazi frânt de oboseală...

- Nu sunt deloc obosit, spuse Willie râzând. Dar îmi închipui că nu ai stat suficient printre băieți ca să te comporți ca ei. E păcat, pentru că foarte curând, toți o să devenim

126
127

|

■

4

4

i _

1

a

S

1

FaA

HIPODROMUL

|

fc«. ' ■ | • | fi ' ' ' ;■•&* \- r { *■

"Z:

y.(■ J. ■ M

Fay, de ce m-ai lăsat singur?

bărbați pentru tot restul vieții noastre. Doar acum putem fi băieți. E păcat că nu ai fost trimis aici mai demult.

- Mama mă are numai pe mine - și nu-mi place deloc să o părăsesc. Acum eu reprezint totul pentru ea. Doar că, în timp ce eu sunt plecat, poate că ea o să găsească pe

altcineva

ie care să aibă grijă, iar eu nu pot împărtăși dragostea ei cu
iltcineva. Asta mă face să mă simt jalnic.

- Aș fi vrut să ai un frate sau o soră, spuse Willie.

- Să nu-ți dorești asta, răspunse Gilbert cu mânie. Am ivut odată un frate și eram
foarte supărat când mama vorbea iese pe el. Dacă el trăia, poate că ea îl iubea mai mult
pe el.

- Nu știu, spuse Willie gânditor. Nu cred că mamele sunt așa. Fratele tău era mai mare
decât tine?

- Da, cu un an mai mare. Și a murit într-un accident de cale ferată când eu aveam doar
șase ani. Există o pictură la reședința Phayre cu mama care mă ține în brațe. Fratele
meu stă în picioare lângă dânsa. Aș vrea să-l văd odată ca să știu cum arăta. Mă
întreb dacă e o problemă că nu regret moartea lui!

-Într-adevăr, cred că e o problemă, spuse repede Willie. Mi-ai spus ieri că mama ta
încă îl plânge și că moartea lui l-a băgat în mormânt pe tatăl tău. Cred că nu ar trebui
să-ți permiți să gândești astfel. Povestește-mi cum e mama ta.

Gilbert a descris-o, iar Willie l-a ascultat cu multă atenție, deși George nu putea
înțelege interesul lui Willie. Acum au ajuns la strada principală și erau cu mult
înaintea tovarășilor lor. Gilbert a povestit un timp despre mama lui și apoi începu să-și
descrie bogăția și grandoarea care-l aștepta în viitor. Dar Fay nu era așa de interesat
să audă despre acestea, poate și pentru că el observă curând că ceva se petrecea în
acea parte a câmpiei spre care se îndreptau ei.

Aici era un loc întins: lung cam de o milă și jumătate, și lat cam de o jumătate de
milă. Chiar dacă acum terenul era plin cu smocuri de drobiță, bălării, ierburi și tufișuri
și împesărit cu pietre, totuși, el fusese la un moment dat

129

J

ȚIGANUL ALB

HIPODROMUL

nivelat. Nu tare departe, se găseau rămășițele unei tabere romane, iar domnul
Fanshawe spunea întotdeauna că acest loc a fost nivelat în vremea când a fost instalată
și tabăra, servind probabil ca hipodrom. Această câmpie, sau oricum s-ar numi, era de
obicei locul unde pășteau câteva oi cu nasul negru și nu vedeai țipenie de om pe aici.
Așa că Willie fu foarte surprins să vadă acum că un număr destul de mare de oameni
munceau din greu. Ei scoteau bălăriile, buruienile și celelalte ierburi și întindeau, pe
terenul săpat, gazon luat de pe un versant din vecinătate. Alții adunau pietrele în
cărute și o nivelantă uriașă lucra pe spațiul deja curățat. Willie, deși extrem de curios,
nu scoase nici un cuvânt, știind din experiență că tovarășul lui se va supăra, dar totuși
nu se putu abține să nu se uite. Imediat Gilbert observă că atenția acestuia fu distrasă
și izbucni zicând:

- Nu mă ascultă, Fay!

- îmi cer scuze, dar sunt așa de uimit. Oare ce fac pe locul vechiului hipodrom?

Phayre, trebuie să dau fuga și să întreb. Uită-te la casa aia ciudată pe care o
construiesc acolo. Haide, vino să vedem ce se întâmplă!

Gilbert ar fi vrut să pară indignat și dezgustat, dar nu mai era nimeni să-l vadă, pentru
că Fay o luase deja la fugă. Pe lângă aceasta, și el deveni curios, așa că spuse cu
voioșie:

-Sigur, dacă vrei... și îl urmă pe Fay, care ajunsese între timp până la jumătatea pajiștii
și acum îl acostă pe un om care părea că supraveghează lucrările.

- Ce faceți aici, domnule? Vreți să faceți o casă și să transformați terenul într-o preerie?

-Nu, tinere, spuse omul politicos. Nivelăm terenul pentru un hipodrom, iar clădirea este o tribună. O să fie mică, dar poate fi extinsă.

- Un hipodrom! Și cine îl face, domnule?

- Ofițerii din garnizoana de la D., tinere. Ei au curse de două ori pe an, iar locul pe care ei îl aveau nu este bun.

Așa că trebuie să niveleze puțin câmpia, despre care oamenii mi-au spus că odată, demult, a fost folosită ca teren de curse.

- Așa-i! Asta spune și domnul Fanshawe. O, Phayre! O să fie grozav să vedem cursele! Și nu o să avem și noi niște curse? Ce loc grozav! Mulțumesc, domnule! Vino, Gilbert, îi văd pe prietenii noștri pe drum. Hai să fugim să le dăm vestea.

- Nici nu se putea mai bine, mormăi Gilbert pentru sine însuși, în timp ce îl urmă încet. Întregul grup rămase cu gura căscată și se întreba când vor avea loc cursele. George fugi la acel om să-l întrebe și se întoarse imediat foarte încântat.

-Cursele au loc pe 15 septembrie și, dacă plouă puțin înainte de data asta, se vor ține aici. Două curse fără obstacole și una cu obstacole. O, extraordinar! Sper să avem liber să venim să vedem distracția. Nu am mai văzut nici o cursă până acum! Când au ajuns la patriarhie, au găsit-o pe domnișoara Adelaide așteptându-i la poarta grădinii.

Au ratat ora ceaiului, dar în ziua lor liberă li se permitea aceasta.

- Deci, ați hoinărit de la amiază, spuse ea și toți sunteți flămânzi ca niște vânători. Ce murdari sunteți, băieți! Fay, părul tău este un adevărat spectacol.

-Pentru că am căzut în apă, spuse Willie, și mi se ciufulește tot.

-Vino în grădină să vezi ce am acolo pentru tine, spuse ea, râzând de încercarea zadarnică a lui Willie de a-și aranja părul cârlionțat. Nu-ți fă probleme, Fay. Tot cum vrea el stă!

Toți au urmat-o în grădină. Acolo era o masă, iar deasupra o priveliște bine-venită pentru niște băieți înfometați! O bucată mare de carne, felii de pâine cu unt și o ;ană mare de suc de mure proaspăt stors.

130

131

ȚIGANUL ALB

-Mai am și un coș de cireșe, spuse domnișoara Adelaide, dar mai întâi trebuie să spuneți rugăciunea. Phayre, vrei să mulțumești tu?

Phayre nu răspunse, prefăcându-se că nu aude și că e distras de altceva. Willie, observând neliniștea acestuia, începu să se roage cu un ton obișnuit de sincer și reverențios, iar momentul de tensiune trecu.

- Foster, dacă tai carnea, eu o să trec pe la fiecare să se servească, spuse domnișoara Adelaide. Împinge băncile aici, Fay.

În scurt timp, bucata de carne arăta cu totul altfel, înainte să ajungă să mănânce cireșele, Dr. Fanshawe ieși din biroul lui și se alătură grupului.

- Adelaide, mi-e foame, spuse el. Dă-mi o bucată de carne înainte ca tânărul Fay să o termine. Asta intenționează să facă; îl cunosc după față. Ei bine, băieți, ați avut o ieșire plăcută?

- Foarte plăcută, domnule! răspunse Foster. Și avem vești, deși poate că dumneavoastră știți deja. Noi nu știam.

- Se poate, spuse Directorul cu seriozitate. Ce s-a întâmplat?

Foster îi spuse despre hipodrom. Domnul Fanshawe păru dus pe gânduri, iar domnișoara Adelaide exclamă:

-îmi pare așa de rău! Asta va aduce tot felul de oameni în zonă și va distruge liniștea câmpiilor noastre.

- O să țină doar trei zile, de două ori pe an, spuse tatăl ei. Credeam că am reușit totuși să-i opresc.

- Dar domnule, spuse cu respect Foster, de ce să-i opriți? Ne-am gândit că o să fie așa de fain!

- încă nu am auzit de vreo cursă, spuse Dr. Fanshawe, care să nu conducă la lucruri rele. Este o priveliște minunată să-i vezi pe caii maiestuoși că își încearcă viteza și puterea; cineva ca tine ar spune că nu e nimic rău în asta. Dar experiența ne învață că aceste curse

HIPODROMUL

într-adevăr dăunează. Oamenii le-au transformat într-o afacere de pariuri regulate și tot felul de persoane rele se adună să le vadă. Toată ziua au loc beții, pariuri, certuri și alte lucruri rele, astfel că locul acela unde se țin cursele nu va fi niciodată bun. Cunosco un preot care locuiește într-un oraș unde, în fiecare an, se țin câteva curse importante. El mi-a spus pe un ton serios, dar trist, că nouăzeci la sută din tinerii din biserica lui au luat-o pe cai greșite începând din săptămâna curselor. Așadar, îmi pare rău că o copie restrânsă a celei săptămâni de curse va avea loc așa de aproape de noi.

Apoi dânsul începu să vorbească despre altceva și, curând după aceea, ultima cireașă a dispărut, iar băieții s-au ridicat să spună noapte bună.

- Și mulțumim, domnișoară Adelaide! spuse Foster. Am fost așa de flămânzi că nu știu cum mai puteam rezista până la cină.

- Trei ovații pentru domnișoara Adelaide, strigă George Killian, care era întotdeauna pregătit să facă gălăgie. S-au strigat trei ovații din inimă, iar grupul s-a risipit cu excepția lui Fay și a lui George care au întrebat dacă pot să ducă înăuntru farfuriile, căniile și resturile sărace ale acelei gustări. După aceasta, ei i-au urmat pe ceilalți și imediat l-au ajuns din urmă pe Phayre, care mergea încet și sobru, de unul singur.

- Nu-i așa că domnișoara Adelaide e drăguță? spuse Willie. Nici nu știi, Phayre, de câte ori face lucruri de astea.

-Mă gândesc că trebuia cumva să primim niște mâncare, răspunse Phayre, care refuza să fie încântat de domnișoara Adelaide.

- Nu trebuia să primim nimic până la cină! Și atunci primeam doar obișnuita pâine cu brânză. Aș vrea să văd ce față face doamna Pringle dacă i-am cere de mâncare în afara orelor obișnuite!

132

133

ȚIGANUL ALB

- Ce drăguță e domnișoara Adelaide, spuse George. Nu cred că am văzut vreodată o față mai frumoasă, știi? O privire așa de bună, blândă, amabilă și...

- Cred că nu prea aveți fete frumoase în părțile *voastre* de lume, dacă nu ai văzut niciodată o față mai frumoasă, îl întrerupse nepoliticos Phayre. Nici nu se poate compara cu mama mea.

George fluieră și o luă la fugă.

- Phayre, spuse Willie, de ce ai spus asta? Nimeni nu a comparat-o pe domnișoara Adelaide cu mama ta - noi nu ți-am văzut niciodată mama. Nu văd nici un rost să vorbești așa, ca și cum ai vrea să fii rău cu domnișoara Adelaide.

- Nu-mi pasă deloc de dânsa, spuse Gilbert scurt. O fată foarte obișnuită. Nu înțeleg de ce voi, băieții, faceți atâta caz de ea. *Eu personal* nu mă gândesc așa de mult la ea.

-Atunci îmi pare rău pentru tine, răspunse Willie. Dar, pentru că domnișoara Adelaide este unul din cei mai buni prieteni pe care îi am, te rog să vorbești frumos despre ea.

-Fay! spuse Gilbert, oprindu-se dintr-o dată. Nu vezi?! *Nu* continua așa. Nu vezi că eu vreau ca tu să fii prietenul *meu*!

- Ei bine, chiar sunt. Dar nu te pot lăsa să vorbești nerespectuos despre domnișoara Adelaide, pentru că nu e corect și o iubesc din toată inima.

- Tocmai *asta* e! Eu vreau - să nu râzi de mine! -vreau să fii prietenul meu, nu să mă consideri ca pe unul din mulții tăi amici. Nu am avut niciodată un prieten. Nici nu mi-am dorit să am, până acum.

-Dar, dragule Phayre, spuse Willie liniștit, un prieten adevărat nu caută numai folosul lui, ci și folosul celorlalți (referindu-se la Filipeni 2:2-4). Chiar dacă aș vrea, cum aș putea să fiu doar prietenul tău? Pe tine nu te-am

HIPODROMUL

văzut decât zilele trecute, iar George a fost ca un frate pentru mine de când eram amândoi niște copii. Iar ei, domnul și doamna Killian, Keith și Margaret, au fost așa de buni cu mine. Îi iubesc mai mult decât pe oricine, poate cu excepția familiei *mele*. O să fiu prietenul tău din toată inima, îmi place de tine, știi asta, dar să renunț la toți prietenii mei vechi pentru tine, nu aș face-o nici dacă aș putea! Și nu aș putea să o fac. Mai mult, tu trebuie să fii drăguț cu prietenii mei, căci altfel rupem orice legătură.

Cred că nu te porți întotdeauna frumos cu George.

-Îl consider un idiot gălăgios, răspunse Gilbert ajungând deja foarte nervos.

Cum se putea așa ceva? Phayre călcase pe mândria lui ca să obțină prietenia lui Willie, dar tot ce a putut câștiga a fost să devină unul din mulțime și să fie avertizat să se poarte frumos cu un băiat pe care îl displăcea în mod deosebit!

- Ce ai spus? întrebă Willie întorcându-se.

- Ce s-a întâmplat? strigă o altă voce și Foster junior se apropie cu gura căscată.

- Phayre a spus ceva și eu am înțeles greșit! Astfel, trebuie să-și ceară scuze, spuse Willie. Dacă vrea să mai fim prieteni.

-Nu o să fac așa ceva, răspunse Phayre, cu încăpățănare. Cred că Killian este un idiot gălăgios și...

- Destul! spuse Willie. Sunt aproape hotărât să te iau la trântă și aș face-o, doar că știu că nu-ți poți folosi bine mâinile și nu poți lupta. Dar, la revedere, și nu încerca să vorbești cu mine decât dacă vrei să-ți ceri scuze.

Willie păși repede spre verandă, cu fața îmbujorată. Phayre veni mai încet din urmă, urcă în dormitorul lui și nu își mai făcu apariția în acea zi. Când cina a fost gata și un băiat a mers să-l cheme, el a spus că îl doare capul și se culcă.

134

135

ȚIGANUL ALB

HIPODROMUL

Foster junior a răspândit vestea despre această ceartă în școală. George simți un fior de fericire care a stins orice rămășiță de gelozie.

- Ascultă, Will, spuse el, dacă bietul băiat încearcă să se împace cu tine, nu-l refuza. Este un cerșetor fără seamăn. Nu-i nimeni ca el.

- Trebuie să-mi ceară scuze pentru ce a spus, răspunse Willie părănd foarte hotărât. Și nu te supăra, George, dar el chiar nu o să mă placă mai mult dacă cedează: trebuie să știe că nu se poate să renunț.

- Nu o să-ți ceară niciodată scuze, spuse George. Dar George se înșelă. Gilbert Phayre era un băiat

imprevizibil și, după ce a stat bosumflat ore întregi, a început să-și dea seama că nu s-a purtat ca un gentleman și, mai mult, a început să tânjească după tovarășia caldă și plăcută a lui Willie. Simțea cea mai puternică atracție față de Willie, tot așa cum și

Willie simțea pentru el. Astfel că, atunci când băieții au fugit în pauza de o oră de la amiază, spre surprinderea tuturor, Phayre se duse la Willie și spuse:

- îmi cer scuze, Fay. Seara trecută eram în una din dispozițiile mele proaste. Sper că o să mă ierți pentru cum am vorbit.

Willie își întinse mâna.

-Hai să dăm mâna, prietene. Nu o să mă mai gândesc la asta. Și cei doi au pornit într-o plimbare tăcută, spre marea supărare a jucătorilor de crichet, care îl vroiau pe Willie pe terenul de joacă.

Dar, deși Willie și-a păstrat cuvântul și nu s-a mai gândit la această problemă, totuși lui Gilbert îi stăruia în minte. Putea să o uite când era în preajma lui Fay, dar când era singur, se chinuia mult din cauza ei. De ce trebuia ca singurul prieten din școală, pe care el putea să-l placă, să aibă așa de mulți tovarăși? De ce Hastings Wilbraham nu putea să fie asemenea lui Fay, ci era, de fapt, exact așa cum a fost numit George Killian? De ce nu simțea și Fay că un

136

singur prieten este suficient? Oare îl disprețuia Fay în ascuns pentru că și-a cerut iertare? Chiar l-a iertat Fay? O să devină el vreodată un prieten mai bun pentru Fay decât era Killian? Și tot așa mai departe, la nesfârșit. O! Cel care se chinuiește singur este extrem de inventiv. Din fericire, acest prototip nu se întâlnește prea des printre băieți, dar bietul Phayre era un astfel de exemplu rar și își răspundea de o sută de ori la toate aceste întrebări doar ca să înceapă să și le pună iarăși.

137

capitolul 11

CURSA

IN acel an, 15 septembrie a căzut într-o zi de miercuri, iar sâmbătă elevii erau liberi pentru jumătate de zi. Oricum, marți, câțiva dintre băieți au plecat, după servitul ceaiului, la o plimbare. Printre ei era și Willie Fay, Gilbert Phayre, Marston, Foster senior, fratele acestuia și încă unul sau doi alți băieți. Au trecut de câmpie, au mers înspre carierele de pietriș, unde și-au propus să se odihnească și apoi să se întoarcă acasă pe drum. Acele cariere de pietriș nu erau departe de noul hipodrom și, pe măsură ce băieții se apropiau de ele, cei care erau în față au fost surprinși să vadă că, dintr-o oarecare groapă părăsită de carieră, se ridica fum. Băieții i-au atenționat și pe ceilalți și toți s-au grăbit să arunce o privire. Au luat-o la fugă pe versantul care ascundea marginea carierei și s-au uitat jos. Acolo, în groapă, au văzut o imagine pitorească - o tabără de țigani. Doi măgari pășteau alături, căruțele erau răsturnate în spatele unuia mic cort maro, un foc ardea pe pământ și un cazan atârna deasupra focului. O femeie stătea lângă foc, tăind niște napi și aruncându-i în cazan. Un băiat neîngrijit și slab dormea pe pământ și o fată înaltă pierdea timpul pe acolo, nefăcând nimic anume. Țiganca nu observă băieții, deși tuturor li se părea că se uită la ei.

- Nu-i așa că e o priveliște uimitoare? spuse Gilbert Phayre. Aș vrea să o desenez.

- Hai să mergem acolo ca să ni se ghicească viitorul, spuse micul Foster. Sunt țigani adevărați. Veniți, o să fie grozav!

CURSA

- Da, vrei să ți se spună viitorul, dar nu știi ce alte consecințe necunoscute vei atrage asupra ta, spuse Willie.

- Ești comic! strigară câteva voci. Dar Foster junior se opri chiar atunci când era pe punctul de a o lua la goană pe cea mai puțin abruptă pantă a văii și spuse:

- Ce ai pățit, Fay? Ești alb ca o stafie! Te simți rău, prietene?

- Nu, răspunse Willie cu o voce înceată, nu mă simt rău, ci ciudat. Nu mergeți acolo, băieți. Haideți acasă!

- Nu are rost să spui că te simți bine, pentru că *ești* bolnav, spuse Foster. Haideți, băieți, să mergem acasă și să-i spunem doamnei Pringle să îl consulte.

Willie era așa de iubit, încât băieții au uitat de țigani, cu excepția lui Marston, care și-a închipuit că exista o legătură între țigani și înfățișarea ciudată a lui Fay. Toți au mers acasă și Willie s-a retras în dormitorul lui, spunând că, până la servirea ceaiului, o să-și revină și că vrea să vorbească cu George Killian.

- O să-l trimit, spuse Foster și dădu să plece. Ieșiți toți! Fay o să se simtă mai bine dacă e singur și liniștit pentru un timp.

Băieții au ieșit, dar Phayre rămase în dormitorul lui Willie. Acesta se aruncă în pat și părea într-adevăr bolnav. Phayre îl privi în tăcere pentru o vreme, dar apoi făcu niște mișcări care îl atenționau pe Willie că nu era singur. Willie sări în picioare țipând:

- George, vii? Ce să mă fac, prietene? I-am văzut... tu ești, Gilbert? Credeam că ai plecat cu ceilalți.

- Am vrut să văd dacă te pot ajuta cu ceva. Ce s-a întâmplat cu tine, Fay? Pot să te ajut?

- Nu, mulțumesc. Chiar nu vreau nimic. Vreau doar să vorbesc cu George.

138

139

ȚIGANUL ALB

- Bineînțeles, dacă ai secrete, atunci știu că i le spui lui George. *Eu* nu înseamnă nimic pentru tine, în comparație cu George!

Willie era într-adevăr prea supărat să mai încerce să-l liniștească pe prietenul lui ce vorbea nonsensuri, așa cum ar fi făcut în alte ocazii. Phayre continuă:

- Vine! II aud cum urcă scările. Mă gândesc că ar fi mai bine să te las cu el, de vreme ce *eu* nu-ți pot fi de ajutor.

-Vreau să vorbesc cu el... o să vin jos la ora ceaiului, spuse Willie.

George intră în acel moment, iar Phayre se îndepărtă cu multă demnitate. Nici unuia dintre ei nu le trecu prin cap că Marston, în loc să plece din dormitor cu ceilalți, se furișă în dormitorul lui, care nu era prea aproape de al lui Willie. Așa că el putea auzi doar fragmente din discuția celor doi.

- George, ce crezi? Acei oameni îngrozitori sunt aici!

- Care oameni? Foster mi-a spus că ești bolnav; nu mi-a spus nimic de vreun om.

- El nu știa nimic. Nu am scos nici un cuvânt. Dar mă refer la țigani: familia Faa. Nu i-am uitat nicidecum. Nu-i pot uita niciodată. Am văzut femeia, o fată și un băiat -cred că era Black Willie. Și mai era cortul, măgarii, cazanul care fierbea... Sunt convins că era Barbara Faa.

- Willie, întotdeauna am crezut că nu-ți amintești nimic de ei! Keith mi-a interzis să vorbesc despre ei pentru că, zicea el, tu i-ai uitat și așa putea să-ți fac rău dacă-ți amintesc.

- Chiar am uitat. După ce am stat cu tine un timp îndelungat, totul mi s-a părut un vis. Dar în ultimul timp mi-am amintit multe lucruri, iar azi imaginea taberei mi-a readus totul în memorie. Nu știu ce mi s-a întâmplat. Aproape că am simțit că mor.

CURSA

-Dar ce rău îți pot face ei acum, Will? întrebă George răspicat. Știi că au primit bani ca să renunțe la tine și niciodată nu vor avea vreun drept asupra ta. Nu mai ești copil acum, ca să fii furat sau vândut, așa cum zicea dânsa că s-a întâmplat. A zis că altă femeie țigancă te-a adus în Scoția când erai bebeluș.

- Așa a spus? Atunci a mințit! George, părinții mei nu erau țigani! Uneori, aproape că mi-o pot aminti pe mama. Știu că este foarte ciudat, dar când vorbesc cu Phayre sau când îl ascult, atunci mi-o amintesc cel mai bine. Era o doamnă și cred că era și bogată, pentru că mi-aduc aminte că avea un inel pe deget, numai din diamante, de forma unui porumbel cu ochii albaștri. Cu siguranță ea nu m-ar fi vândut. După un moment de tăcere, continuă: Știu că nu-mi pot face nici un rău acum, dar totuși nu o să pot fi niciodată fericit dacă sunt și ei aici. Mă întreb, *aș putea* oare să mă înșel? Vreau să fiu sigur.

- Asta se poate rezolva foarte ușor, Will. O să dau o fugă la domnul Payne și îi cer permisiunea să lipsim de la ora ceaiului și să venim la cină. Și o să fugim la carierele de piatră. Dacă o luăm pe drum, putem ajunge înapoi până la studiu. Will, poate că o vom face să ne spună cine ești... Nu ar fi grozav? Nu, nu știu cum ar fi, prietene, adăugă el, bătându-l pe umăr pe Willie, pentru că mama ta s-ar putea să te vrea înapoi. Totuși, Keith ar spune că se merită să încercăm, nu-i așa? Dar lor nu le-a trecut deloc prin cap că fratele lor mai mare ar fi preferat să afle el însuși aceasta. George a dat fuga înspre locuința domnului Payne, a primit permisiunea dorită și s-a întors după Willie, care se simțea mai bine la gândul că va afla dacă greșește sau are dreptate. Willie sări din pat și curând cei doi se aflau pe drumul spre carierele de piatră. Era o seară minunată și băieții se bucurară de plimbarea lor în ciuda motivului pentru care au ieșit la plimbare. Lui George i se părea că sunt din nou acasă, pe vremea când Will era numai al lui.

140

141

ȚIGANUL ALB

Dar înainte să ajungă la cariere, ei au zărit un om care învârtea o mașinărie de ascuțit cuțite. Un măgar mergea în urma lui, trăgând o căruță cu unelte de tinichigerie și o sobă mică.

- Ăla e Reuben Faa, spuse Willie. Nu-i așa că cineva doarme în căruță?

-Da, este un băiat. Să mergem să vorbim cu el, Willie?

Willie părea palid și agitat, dar ca de obicei, se stăpâni. Merse la acel bărbat și îi spuse, scoțând un cuțit din buzunar:

- Vreți, vă rog, să-mi ascuțiți cuțitul? Reuben Faa se opri și-l strigă pe cel ce dormea:

-Gaby, Gaby, oprește catârul puțin! Trezește-te, băiat leneș, că dacă nu te trezesc eu!

Fără îndoială că băiatul care apăruse era Gabriel Faa. George și-a amintit perfect de el; semăna cu acel Reuben pe care el nu-l văzuse de atâta timp. În timp ce țiganul îi ascuțea cuțitul, Willie îi spuse:

- Ești Reuben Faa, nu-i așa?

Reuben îi aruncă vorbitorului o privire pătrunzătoare și rămase tăcut o clipă. În cele din urmă, spuse:

- Așa mă cheamă, tinere.

-Soția dumneavoastră este pe aici? Barbara Faa? Întrebă Willie.

- Da, domnișorule.

- Vreau să vorbesc cu dânsa, spuse Willie, prinzând curaj pe măsură ce vorbea. Nu mă mai recunoști, dar eu sunt băiatul pe care ea i l-a dat domnului Killian, cu ani în urmă, în Cornwall. Vreau să-mi povestească cum am ajuns la ea.

Reuben a început să râdă în hohote.

- Dacă o să-ți spună ceva, atunci sigur n-o să afli mai mult decât mi-a spus mie, bărbatul ei. Așa deci! Tu ești

CURSA

băiețandrul căruia îi spuneam Albul Willie. Ei, dar ai crescut! Ești tot atât de înalt ca Gaby ăsta!

Cuțitul era acum ascuțit, iar Reuben l-a înapoiat, spunând:

-Patru bănuți, domnule. Vii acum să o vezi pe nevastă-mea?

- Da, dacă se poate.

- Foarte bine, suntem aproape.

Reuben nu mai scoase nici un cuvânt, iar Gaby nu făcea nimic altceva decât să privească lung și mirat. Willie îl strigă.

-Vino aici, Gaby, și povestește-mi despre tine și ceilalți. Aproape că ești bărbat, deși nu ești la fel de înalt ca mine.

El dădu mâna cu tânărul țigan și la fel făcu și George.

- Unde este Jem? spuse Willie.

-La mititică, răspunse Gaby, adică la pușcărie. A fost un ghinionist, ca întotdeauna.

Mama spune că o s-o sfârșească rău - întotdeauna e prins! Acum e închis pentru șapte ani la corecție!

- Și Negrul Willie? întrebă George, în timp ce setea lui Willie de informație a fost diminuată din cauza celor auzite despre Jem.

-E cu mama. La fel și Jean. Iată locul! adăugă Gaby, luând-o leneș la fugă.

Poate că vroia să o anunțe pe mama de venirea băiatului. Barbara îi întâlni la capătul versantului și începu imediat să spună:

- Ce te-a adus aici, Albule Willie? încet, încet te faci domnișor, iar locul ăsta nu e pentru domni. întoarce-te la școala ta. Nu te vreau aici!

-Dar vreau să-ți pun o întrebare, spuse Willie, și apoi o să plec dacă vrei... Aș vrea doar să-i văd pe Jean și

142

143

ȚIGANUL ALB

pe Negrul Willie pentru că ei au fost întotdeauna buni cu mine. La fel și Gaby și Jem.

- Ce vrei să mă întreb? întrebă Barbara.

- Doamnă Faa, cum și de unde m-ai luat? Acum nu ți se poate întâmpla nimic rău dacă îmi spui, pentru că, chiar dacă m-ai fi furat, asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă și cred că nimeni nu îți poartă grija să te pedepsească. Iar dacă familia mea era bogată...

- Familia ta bogată! Auzi la prostuțul ăsta! exclamă Barbara. I-am spus lui Killian tot ce știi despre tine. Nu știi cine ești. Mai bine să nu afli niciodată! Acum pleacă și să nu mai vii pe aici. Lui Killian nu i-ar plăcea asta. Iar tu nu ai vrea să se știe povestea ta printre colegii tăi de școală, pentru că eu nu voi spune o grămadă de minciuni ca să te acopăr pe tine, sfârși Barbara cu o aparență de virtute neobișnuită.

- Să spui minciuni? Cine te-a rugat să spui minciuni? zise Willie cu indignare.

- Ei bine, sunt convinsă că nu ai vrea să spun adevărul, spuse Barbara. Lumea te știe ca fiind fratele lui, spuse ea arătând spre George. Și așa ar fi mai bine!

-Chiar greșești, răspunse Willie. Pe mine mă cheamă Fay. Nu ne știe nimeni drept frați și tu poți spune adevărul cât vrei. O să-i scriu domnului Killian - va trebui să-i răspunzi lui.

- Unde este? întrebă Barbara.

- în Irlanda. Sunt convins că ar veni aici de urgență. Vino, George! Ne întoarcem.

Gaby, ascultă! Vrei să-ți dau un cadou și să-l împărți cu Negrul Willie și cu Jean?

Puse ceva în mâna murdară și maronie a lui Gaby -acesta a văzut că era un șiling. I-a dat fratelui și surorii sale câte 4 bănuți. Dar nu le-a arătat niciodată moneda. Willie și

George s-au cățărât pe malul abrupt și au luat-o înspre Thornley.

CURSA

- Crezi că știe ceva? întrebă George.

-Mă tem că nu. Mă gândesc că într-adevăr mă are de la cealaltă femeie care este moartă. A existat cu adevărat o astfel de femeie pentru că Keith mi-a spus că a întrebat la închisoarea de la Taunton și aceasta a murit acolo, așa cum a spus Barbara Faa. Trebuie să-i scriu lui Keith pentru că știu că i-ar plăcea să se întâlnească cu ea. A spus asta recent.

Dar pentru că sâmbătă seara era ziua de scris scrisori, lui Willie nu-i trecuse prin cap să-i scrie în altă zi, deși sigur putea obține permisiunea să o facă. Era destul de normal ca zăpăcitul de George să facă o asemenea greșală, dar nu era și felul lui Willie. Așa că pot doar să-mi imaginez că Willie era puțin confuz din cauza aventurii sale.

În următoarea zi, Marston l-a invitat pe Gilbert Phayre să meargă cu el la o plimbare liniștită. Willie juca crichet, iar Gilbert care nu învățase niciodată să joace crichet sau oricare alt joc, era prea mândru ca să înceapă să învețe acum și să-i facă pe toți să râdă de el. Așa că era încântat să găsească altceva de făcut și acceptă invitația. Ei [o luară pe drum. Marston izbuti repede să-l angajeze pe tovarășul lui într-un discurs amplu despre frumusețile de la reședința familiei Phayre și despre demnitatea familiei Wilbraham. Ca să fim dreپți cu Gilbert, să spunem că el nu ar fi vorbit așa de mult despre bogăția și grandoarea sa. Dar, discuțiile acestea erau singura modalitate să-și păstreze sentimentul de superioritate, pe care și l-a însușit ca urmare a faptului că a fost întotdeauna atât de favorizat și prețuit. Când era acasă, cu mama lui bună, el nu a demonstrat niciodată vreo tendință de a se supraestima - acolo era, fără îndoială, stăpân și domnitor. La școală, însă, el era doar un oarecare și îi lipseau multe abilități care îl fac pe un elev să fie popular și important. Deci, Gilbert recurgea la posesiunile și posibilitățile lui ca să se asigure că nu-i pasă de opinia unor băieți așa de simpli.

Marston îl conducea pe Gilbert, ascultându-l cu un interes aparent, dar interesul lui

144

145

ȚIGANUL ALB

nu avea același răsunet ca al lui Willie, așa că Gilbert tăcu. Nici Marston nu mai spuse nimic, ci părea să se gândească profund. Acum acesta din urmă murmură:

- Nu înțeleg, niciodată n-am să înțeleg.

- Ce nu înțelegi? întrebă Gilbert.

-Nu contează, Phayre. Nu vroiam să vorbesc cu voce tare.

- Dar pentru că ai făcut-o, poți să-mi spui.

- Ei bine, poate o să te superi, dar ceea ce nu pot eu să înțeleg este prietenia dintre tine și Fay. Bineînțeles, e foarte normal ca el să se țină după tine. E normal ca un băiat ca Willie, care nu are nici un fel de atuuri, ci un trecut pe care îl cunoști bine, să se lipească de cel mai de treabă băiat - cel mai cel - băiatul care îi va fi, cel mai probabil, de folos din când în când. Dar nu pot înțelege ce ai găsit tu la el!

- Nu sunt chiar așa de atașat de el, spuse Gilbert cu mânie. Nu mai vorbise cu Willie de când au discutat în dormitorul acestuia, cu o zi înainte, și nu l-a iertat nicidecum. Dar ce vrei să spui cu povestea lui? Ce poveste?

-Bineînțeles, povestea lui Fay... Nu știi cine, sau mai bine spus, ce este el?

- Vărul lui Killian, nu?

- Ți-a spus el asta?

-Nu cred că mi-a spus, dar eu am crezut că sunt verișori.

- Nu e nici pe departe așa de respectabil. Fratele lui Killian l-a adus - nici măcar el însuși nu știe cine este. Un țigan i l-a vândut domnului Killian.

-L-a vândut... nu are nici o logică. Oamenii nu pot fi cumpărați sau vânduți în țara asta.

- Domnul Killian a dat bani ca să-l aibă. Știu că este adevărat. Killian s-a scăpat zilele trecute. Fay ține secret. Femeia care l-a vândut e aici, spuse Marston arătând spre

146

CURSA

cariera de piatră, la care aproape că au ajuns. Și el a vizitat-o ieri seară, ca să o tragă de limbă. Nu-ți amintești ce stare avea când am văzut prima dată tabăra de țigani?

- Ba da. M-am gândit eu că e ceva ciudat. Ești sigur, Marston? Nu m-ar fi deranjat dacă mi-ar fi destăinuit, dar nu mi-a spus niciodată. Ieri l-a chemat pe idiotul de George Killian, iar mie mi-a spus clar să plec.

- Foarte politicos... dar la ce să te aștepti? Dacă încă te mai îndoiești, poți să afli sigur. Ei, tu! strigă el la Jean, care îi pândea de după malul carierei, vino și ghicește-ne viitorul!

Gilbert ezită, amintindu-și de sfatul lui Willie, dar imediat după aceea s-a luat după Marston.

Jean s-a apropiat, cu timiditate, fiind pregătită să facă ceea ce ei doreau. Ea le-a promis bogăție, prosperitate și soții frumoase, iar ei i-au dat câte șase bănuți. Apoi Marston a spus:

- Au fost aici doi dintre colegii noștri. Le-ai ghicit și lor viitorul?

-Nu, domnule. Era Albul Willie și domnul tânăr, domnul Killian.

- Willie a locuit cu voi odată, nu?

- Mda, mama l-a vândut doctorului tânăr, dar lui tata i-a părut rău, că îi era folositor. Și nouă ne-a părut rău că ne era drag. Dar acum a crescut ca un tânăr domnișor.

- Destul, Marston, hai să plecăm! strigă Gilbert, care nu se simțea în largul lui să o interogheze pe fată. S-au întors înapoi la colegiu. Marston nu a mai spus nimic, dar a remarcat cu satisfacție că Gilbert Phayre nu s-a apropiat deloc de Willie Fay în acea seară.

În următoarea zi aveau loc cursele. Începeau la ora doisprezece - mai întâi cursele fără obstacole și apoi, după puțin timp, se montau obstacolele pentru cursa cu obstacole.

Tot programul se termina pe la ora trei, după-amiază. Dacă se grăbeau cu servirea mesei, băieții ar fi avut timp să vadă

147

ȚIGANUL ALB

cursele, iar unii dintre ei intenționau să meargă. Din acea seară, în grădină, domnul Fanshawe nu mai menționa nimic despre curse. Fiecare îl întreba pe celălalt dacă ar vrea să meargă și în puțin timp s-a dovedit că aproximativ jumătate din băieți vroiau să vadă cursele. Willie Fay nu făcea parte din acest grup.

- Nu vrea să se întâlnească cu vechiul lui prieten, îi șopti Marston lui Phayre.

George Killian, pe de altă parte, a susținut că el trebuie să vadă săriturile.

-Nu merge, George! spuse Willie. Știi că Directorului nu i-ar plăcea să mergem.

- Dânsul nu ne-a interzis, spuse George. *Nu-mi* cere asta, Willie, pentru că eu chiar trebuie să le văd.

- Atunci cere permisiunea să pleci, spuse Willie.

- Ar fi obligat să-mi spună „Nu” și sunt convins că el știe că noi tot o să mergem, răspunse George.

- Am fost la Derby acum doi ani în urmă cu unchiul meu, spuse Gilbert Phayre.

-Chiar ai fost? Povestește-ne și nouă! strigară băieții. Așa că, în timp ce grupul își vedea de drum, Phayre le-a descris tot ce a văzut la Derby. Domnul Wilbraham era ceea ce oamenii numesc „un mare fan al curselor” și a câștigat mulți bani în acea zi.

Apoi băieții s-au angajat într-o discuție amplă despre pariuri; se vorbea deschis, fără nici un ascunziș. Dar, înainte să ajungă la mulțimile adunate, ei au dat nas în nas cu Dr. Fanshawe și cu domnișoara Adelaide, care priveau cursa de pe vârful unui delușor numai bun pentru vizionat.

- Iată-vă! strigă Directorul. M-am gândit eu că unii dintre voi o să vrea să vadă săriturile. Țsta e un loc perfect ca să le urmărim, pentru că putem vedea toată cursa. Cei mai mulți dintre băieți erau încântați. Directorul nu băgă în seamă cele câteva fețe încruntate. Elevii s-au cățarat pe delușor și curând s-au instalat confortabil pe iarba

CURSA

uscată și caldă. Au urmărit foarte bine cursa. Săriturile au fost spectaculoase și, pentru ca uimirea lor să ajungă la punctul culminant, un cal iute veni în goană culcând la pământ obstacolul care se afla cel mai aproape de ei. Făcu o săritură greșită, căzu și se rostogoli peste călărețul tânăr, vătămându-l așa de tare că acesta muri în câteva minute. Calul a fost atât de lovit încât a trebuit împușcat pe loc. Dr. Fanshawe, urmat de Foster și Bulwer, dădu fuga să vadă dacă puteau da o mână de ajutor. Dr. Fanshawe îl luă în brațe pe tânărul muribund, care încercă să-i șoptească la ureche câteva cuvinte înainte de moarte. „Mama mea!” fu tot ce el a rostit și așa s-a stins o viață voioasă de tânăr.

Domnișoara Adelaide era gata să leșine, astfel că George Killian și câțiva alți băieți au dus-o partea cealaltă de deal, ca să-și revină. Când și-a mai venit în fire, ei au auzit o împușcătură și și-au dat seama ce se întâmpla. George începu să se simtă chiar rău. Atâta vreme cât a trăit, George Killian nu a vrut să mai meargă din nou la curse. Imediat ce domnișoara Adelaide putea merge, toți s-au pornit înapoi spre casă cu dânsa. Dr. Fanshawe și cei doi băieți, care s-au dus cu el, i-au ajuns pe ceilalți pe la mijlocul drumului.

-Tată, a fost rănit grav? întrebă domnișoara Adelaide. Sunetul - acea izbitură groaznică - m-a făcut să : mă simt așa de rău că nu am mai văzut nimic înaintea ochilor.

- E mai bine, spuse Directorul care era foarte palid, că este mort. Bietul băiat - doar un băiețandru... Nu cred că avea încă nouăsprezece ani. Nimeni nu știe ce aduce ziua. Fiecare zi ar trebui trăită ca și cum ar fi ultima.

Toți au mers tăcuți, copleșiți de uimire. La poarta grădinii patriarhiei l-au întâlnit pe Willie Fay îmbujorat și așa de vesel, încât băieții s-au gândit că, la urma urmei, lui i-a fost cel mai bine.

148

149

ȚIGANUL ALB

-O, Will! Mă bucur că nu ai vrut să vii! strigă George. Hai să-ți povestesc tot ce s-a întâmplat.

- De ce nu a vrut Fay să meargă? întrebă Directorul.

- Cică se gândea că dumneavoastră nu ați vrea să meargă. Dar nu ne-ați interzis, Dr. Fanshawe.

- Nu, nu v-am interzis.

-Și... și dumneavoastră ați fost, domnule, spuse George, înroșindu-se foarte tare.

- Killian, odată am văzut o găină bătrână sărind în apă după puiții ei, răspunse directorul, cu jumătate de zâmbet.

George ramase dus pe gânduri.

-O! Vreți să spuneți că ați ghicit că noi o să mergem? Dar, vă rog, Dr. Fanshawe, eu nu am spus că sunteți o găină bătrână.

-Dar, spuse Willie, uitându-se înjur, unde e Gilbert Phayre? El a plecat cu voi, nu?

- Da, cu siguranță că da. Dar nu știu unde este acum. Nu l-am văzut de câteva ore; tu l-ai văzut, Foster?

Domnișoara Adelaide a spus că Phayre nu a fost deloc cu ei și băieții știau de lucrul acesta. După un scurt timp de gândire, George strigă:

-Marston a venit cu noi. Mergea împreună cu Phayre.

Dr. Fanshawe se întoarse imediat, spunând.

- Mai bine te-ai duce la mama ta, Adelaide. Acești băieți au mers mai departe. Poate că o să-i întâlnesc.

Phayre și Marston, angajați în discuții profunde, au rămas puțin în urma grupului când au ajuns la delușorul unde-i aștepta Directorul.

-Nu-i de bine! spuse Marston, când a văzut ce se întâmpla. Nu o să ne distrăm deloc astăzi. Phayre, ei încă nu ne-au văzut, hai să ne ascundem după căruța asta și să mergem mai departe.

CURSA

Așa au și făcut, fără nici un fel de probleme. Căruța era plină de sticle de bere simplă și de bere cu ghimbir. Cel ce o mîna era Gaby Faa, iar mama și sora lui îl ajutau să vîndă și să ghicească viitorul în schimbul banilor. Marston și Phayre au legat o prietenie cu acești oameni neplăcuți și au cumpărat bere, care i-a făcut să fie, în scurt timp, neobișnuit de gălăgioși și respingători. Ei se gîndeau că, de fapt, acum se comportă bărbătește; au flirtat cu Jean, făcându-i complimente, au schimbat opinii despre cai cu Gaby, dar nu au observat deloc că acesta din urmă abia își putea stăpîni rîsul. Mai apoi, Marston a fost nepoliticos cu Jean, sau cel puțin așa i s-a părut lui Gaby, și cei doi băieți s-au luat la trînte. S-a încins o mică bătaie, în care Phayre s-a ales cu haina ruptă, iar Marston cu un ochi vânăt. Apoi cei doi s-au dus la curse și au pariat. Erau prea departe să vadă tristul eveniment despre care v-am povestit. Ei trăiau cu impresia că sunt cu adevărat bărbați. La urma urmei, Gilbert ar fi fost mult mai fericit dacă nu îl apuca o mare durere de cap. Ca tratament pentru durerea lui de cap, Marston i-a recomandat să încerce o țigară. Ei și-au cumpărat câteva țigări și s-au așezat să le fumeze, lucru care a făcut ca Phayre să se simtă foarte rău și să arate ca o fantomă. Marston îl ajuta să se târască înspre casă. Directorul i-a întâlnit lângă parohie.

- Marston și Phayre! li se adresa dînsul, stînd înaintea lor supărat. Este clar că v-ați bătut. Bănuiesc că ați și băut și sunt convins că ați fumat. Îmi imaginez că vroiați să vă bucurați de aceste distracții de vreme ce ați fugit de tovarășii voștri când ei ni s-au alăturat. Vreau să nu vă mai văd la patriarhie timp de șase săptămîni. Sunt foarte dezamăgit. Credeam din toată inima că toți băieții mei sunt niște gentlemen. (Se sugerează lecturarea cărții *Rising to the Top*, de Mary E. Ropes. „Există două lucruri care ies întotdeauna la suprafață, Robert: vrednicia sau josnicia unei

150

151

ȚIGANUL ALB

CURSA

persoane. Cele două sigur ies la iveală, deși poate dura un timp.")

Dînsul se întoarse către ușa care dădea spre holul său, fără să mai scoată alt cuvînt.

Cei doi se strecurară pînă la colegiu, unde suna clopoțelul pentru ora ceaiului.

- Phayre, nu o să uiți ce îmi datorezi, nu?

- Cu siguranță că nu! O să-i scriu sîmbătă mamei și o să ai banii imediat ce-mi ajung. Cred că o să merg să mă întind pînă la ora studiului. Nu vreau ceai.

Marston zâmbi cu un aer de superioritate.

- Ești slab, spuse el. Uită-te la mine!

- Oricum, eu nu am un ochi vânat, răspuse Phayre nervos.

Schimbând astfel de complimente, timpul trecu și ei ajunseră sus, la dormitoare, unde pe Phayre îl luă din nou starea de rău. Willie Fay l-a găsit văicărindu-se în patul său, l-a îngrijit, i-a adus niște ceai, i-a cerut permisiunea domnului Payne să-l lase să se culce, l-a ajutat să se dezbrace și nu l-a părăsit decât atunci când acesta se simțea mai bine. Phayre era prea bolnav să-și amintească ciuda pe care o avea împotriva bunului prieten, care, mai apoi, a rămas jumătate de noapte cu el ca să-l îngrijească.

Cursele au mai ținut și toată ziua de vineri, dar nici unul dintre băieții de la St. Michael nu mai merse. Sâmbăta, locul era din nou liniștit; tribuna goală, nici urmă de corturi și căruțe - nimic care să amintească de cele două zile, cu excepția unei mulțimi de bucăți de hârtie murdare și luate de vânt, sticle sparte, mucuri de țigară și o pată neagră pe gazonul moale, unde calul și călărețul au sfârșit-o tragic. O, da, tânărul Harrison a murit. „Ce mare păcat, pentru că era un băiat așa de bun!” spuneau ofițerii și prietenii lui. Regretau mult moartea acestuia pentru că l-au îndrăgit. Dar, ca de obicei, acești prieteni au uitat repede evenimentul și erau gata pentru cursele din primăvară. Persoana care *nu* a reușit să treacă peste această întâmplare a fost mama văduvă

a tânărului Harrison; el era tot ce i-a mai rămas și a fost o nenorocire să-l piardă într-un asemenea mod. Nu ucis în timpul serviciului, când își îndeplinea brav sarcinile - acesta ar fi fost un caz trist, dar exista o oarecare mângâiere în această mândrie - ci ucis când călărea un cal nărvaș, ca să îndatoreze un prieten.

„Omorât ca să dea naștere unei sărbători romane.” (Din *Childe Harold 's Pilgrimage*, de Lord Byron, 1824)

Oare, la urma urmei, suntem noi, creștinii secolului nouăsprezecelea, cu mult mai buni decât acei păgâni itici?

152

153

capitolul 12

DATORIA DE ONOARE

m ILBERT PHAYRE nu era un băiat foarte puternic; a fost ^■crescut prea cocolit. Astfel că, după ziua petrecută la curse, a trebuit să stea câteva zile la infirmerie, timp în care nu i s-a permis să vadă pe nici unul dintre prietenii lui. În timpul șederii lui acolo a avut timp să mediteze și și-a dat seama că era prea atașat de Willie ca să rupă prietenia cu el, chiar dacă acesta nu-i destăinuise povestea copilăriei lui. Totuși, Phayre vroia să-i reproșeze că a ținut-o secret și, ca să aibă o oportunitate de a face acest lucru, a întrebato pe doamna Pringle dacă nu ar putea Willie Fay să-i facă o vizită înainte de ceai, acum că era aproape însănătoșit. Doamna Pringle și-a dat binevoitoare consimțământul și a trimis pe o servitoare să-l cheme pe Willie, care tocmai atunci pleca împreună cu George pe terenul de joacă. Totuși, Willie s-a întors imediat, deși domnul George a bombănit cu supărare. Așa s-a întâmplat că nu mai era nici un alt băiat bolnav în infirmerie, astfel că Phayre era singurul stăpân acolo.

- Mulțumesc că ai venit, Fay. Am petrecut un timp așa de groaznic, nici nu-ți imaginezi... Niște vise atât de urâte - și apoi totul era foarte pustiu. Ori de câte ori am avut astfel de atacuri de febră înainte, mama era lângă mine ca să mă îngrijească.

- Săracul de tine! spuse Willie. Dar, Phayre, nu mai spune asta nimănui în afară de mine! Unii băieți râd când aud pe un prieten de-a lor că vorbește de mama.

Gilbert înțelese acest avertisment clar exprimat și, în mod surprinzător, nu fu deloc iritat.

DATORIA DE ONOARE

-Willie, spuse el, vrei să faci ceva pentru mine? Miercuri am pus pariu cu Marston la curse și am pierdut niște bani. Am avut mare ghinion; calul pe care l-am ales a căzut și a fost ucis. I-am promis lui Marston că o să primesc cât de curând bani de la mama. Vroiam să-i scriu sâmbătă, dar am fost prea bolnav. Chiar și acum știu că o să începă să mă doară din nou capul. Vrei să scrii tu scrisoarea și eu să ți-o dictez, te rog?

- Bineînțeles că da - dar *ce* om e și Marston!

- Să merg să aduc penarul?

- Nu - îl am pe al meu aici. O, așa aș fi vrut să nu-i cer îani! O să creadă că mi-am uitat toate promisiunile. Știu că va supărată.

- I-ai promis că n-o să-i ceri? spuse Willie grav.

- Nu chiar. Dar știi că ți-am spus despre tutorele nostru ji despre locurile în care ne-a dus. Ei bine, i-am promis mamei că nu o să mai pariez. Mă tem că o să creadă că situația a fost la fel de rea.

Această previziune era chiar posibilă.

- Mă tem că e la fel de rea, spuse Willie, dar îndrăznesc să cred că data viitoare o să iei decizii mai înțelepte. Acum mă întreb dacă ți-am împrumuta, eu și George, toți banii ca să nu mai trebuiască să ceri mamei tale. Și totuși, poate că e mai bine ca ea să știe. (Proverbe 11:15 „...cine se teme să se pună chezaș este liniștit.”)

-Nu ai așa de mulți bani, Fay! Mulțumesc totuși. Li itorez zece lire.

- O, Phayre! O grămadă de bani. Cum a putut Marston *să facă* asta?! Dar e mult mai bine ca ea să știe, așa că să începem. Uite, am scris, *St. Michael's College, 18 septembrie*. Acum continuă tu.

Dragă mamă,

Un prieten scrie în locul meu pentru că nu mă simt nne. Am avut un atac de febră, dar acum îmi revin, așa că nu

154

155

ȚIGANUL ALB

te speria. Îmi pare rău să-ți spun că am nevoie de niște bani. Am mers la curse ieri cu un prieten și am pus pariu cu el. Am pierdut. Bineînțeles, trebuie să-i plătesc. Am pierdut zece lire. Te rog să-mi trimiți acești bani într-o scrisoare adresată mie și nu domnului Fanshawe. Și te rog să mi-i trimiți curând, pentru că trebuia să-ți scriu mai repede. Fiul tău care te iubește, ...

- Asta e tot, adăugă Gilbert.

- O, Phayre! Sigur nu asta e tot ce vrei să-i povestești!

- Ce altceva mai pot spune?

- Știi că mie mi-ai spus că ea o să se supere... Nu ar trebui să spui că îți pare rău că o superi și că nu o să se mai repete?

- Nu! Nu prea sunt bun la spus lucruri de genul ăsta. Și, pe lângă asta, s-ar putea să mai pariez. Nu are nici o logică, să știi. Am aproape paisprezece ani și, când o să împlinesc vârsta maturității, o să am așa de mulți bani că nu o să știu ce să fac cu ei. Mi se pare ciudat ca acum să-mi dea doar bani de buzunar, așa cum are orice alt băiat, și să nu se aștepte să vreau nici un bănuț în plus. Banii sunt ai mei în momentul de față.

- Nu la bani mă refer, ci la felul în care îi cheltuiești. Știi că mama ta o să se întristeze. De ce să nu-i spui că îți pare rău? Nu e frumos așa!

- Ei bine... adaugă doar: „Sper că nu o să te necăjești din cauza asta, pentru că nu s-a întâmplat nimic rău și un băiat trebuie să se mai distreze din când în când.” E bine

așa?

- Dacă aș fi în locul mamei tale, nu m-ar impresiona prea mult. Uite, citește din nou și vezi ce obraznic sună.

Gilbert aruncă o privire și făcu remarcă:

O, merge. Mama mă cunoaște - eu nu-mi pot exprima sentimentele. Dă-mi stiloul.

Se semnă și îi dădu scrisoare înapoi lui Willie, care, fără să mai protesteze, o împături și o puse în plic.

156

DATORIA DE ONOARE

- Mama ta nu o să-ți trimită niciodată banii, spuse el.

- Ba da! răspunse Gilbert cu aroganță. Acum, Willie, vreau să vorbesc cu tine.

Marston mi-a spus miercuri ceva despre tine. Este adevărat? Și de ce nu mi-ai spus tu însuși adevărul?

- Despre ce e vorba? Să începem cu începutul, spuse Willie râzând.

- Că nu ești verișorul lui Killian, ci fratele lui te-a luat de la țigani. Este adevărat?

-Da, foarte adevărat, răspunse Willie părând puțin surprins.

-Nu am putut crede la început. Dar, Fay, asta nu schimbă cu nimic relația mea cu tine. Doar că... de ce nu mi-ai spus?

-De ce să-ți spun? Vreau să zic, bineînțeles, de ce să-ți pese ție mai mult decât oricui altcuiva. Nu știi ce ai tu de gând, Phayre.

- Ți-am spus de atâtea ori că vreau să fii prietenul meu, iar prietenii nu ar trebui să aibă secrete. Nu mă deranjează că ai încercat să ții secret față de ceilalți, dar...

- Dar nu am ținut secret, spuse Fay tăios. Nu e nici un secret. Foster știe. Și Darwin a știut și mulți alții. Bineînțeles și Directorul. Nu văd de ce aș vorbi despre asta pentru că, așa cum bine îți imaginezi, aș face orice să-mi găsesc familia și, deoarece nu prea pare să am vreo șansă, încerc să nu mă gândesc prea mult la asta. Dar niciodată nu am ținut secret -eu și cu George.

- „Eu și cu George"... O, da, bineînțeles. Prietenia mea nu înseamnă nimic comparativ cu a lui.

- Acum, uite care e treaba, Phayre! Întotdeauna spui lucruri de felul ăsta și o să fii cinstit cu tine: nu-ți mai permit. George și cu mine am crescut împreună ca niște frați și, chiar dacă nu ar mi-ar fi cel mai drag și scump prieten din lume, | totuși aș fi crud să iubesc pe altcineva la fel ca pe el. îmi

ȚIGANUL ALB

DATORIA DE ONOARE

place de tine - nu pot să-ți spun de ce, dar este adevărat - îmi place de tine mai mult decât oricare alt prieten de aici. Dar nu îți voi permite să vorbești disprețuitor despre George. Ar fi greșit pentru că este fratele meu. Mai mult, chestia asta mă supără! Nu pot fi deloc prieten cu tine dacă nu renunți la felul acesta de adresare.

- Pe onoarea mea! exclamă Phayre, în timp ce fața i se făcu roșie ca purpura. Hai că mi-a plăcut! *Tu* nu poți fi prietenul *meu*! Dacă mă gândesc la ce am auzit despre tine, întrebarea ar fi dacă *eu* pot să mai fiu prietenul *tău*.

Willie îl privi îndelung și apoi spuse:

- Te referi la țigani?

-Bineînțeles! Trebuie să știi că nu te avantajează deloc.

-Ei bine, totuși nu mă dezavantajează - aici, la școală. Mie mi se pare că, pentru nimic în lume, lucrul ăsta nu schimbă cu nimic prietenii. Prietenul te respectă pentru ceea ce ești, știi asta... Și îți spun, Gilbert, cred că o să descoperi că băieții de aici sunt mai surprinși că eu sunt prietenul tău decât că tu ești prieten cu mine. Și asta pentru că nu

le-ai dat motive să te placă.

- Nu știi ce ar crede niște băieți mediocri ca ăștia de aici, dar în afară s-ar crede că... El avu harul să ezite.

- Ca ce? Spune, Phayre!

- Nu mai contează. S-ar crede cu totul altceva.

-Aș vrea totuși să știi ce s-ar crede, insistă Fay. Continuă să spui ce ai intenționat. În afară s-ar crede că tu îmi ești superior și ar trebui să mă simt onorat că mă numești prietenul tău, nu-i așa?

Aceasta era exact ce gândise Phayre, dar nu prea putea să o recunoască.

- Văd că așa gândești, spuse Willie. Așa că nu putem vorbi despre o prietenie deosebită. Nu poate exista o prietenie

158

decât dacă cei doi sunt egali. Dacă simți într-adevăr că ești mai bun decât mine pentru că tu știi cine ești și eu nu știu... sau pentru că tu ești bogat și eu nu am nimic, atunci nu poate exista o prietenie între noi. O să fiu prieten doar cu cei care mă prețuiesc pentru ceea ce sunt prin mine însumi! Și dacă o să am doar câțiva prieteni, atunci cel puțin se va merita să-i numesc astfel. Îmi pare rău, Phayre, și sper că vei găsi pe cineva de seama ta. Dar acum îți voi spune noapte bună - și aici punem punct chestiunii.

Cu aceste cuvinte, el se ridică și plecă.

Acum, s-ar putea să te gândești că într-adevăr s-a pus „punct”, așa cum a spus Willie, pentru că nu mai putea exista o prietenie între cei doi, decât dacă Phayre nu s-ar căi de prostia lui și nu ar gusta o felie mare din plăcinta nepopulară, numită plăcinta smereniei. Și totuși, departe gândul ca Phayre să plece capul.

Pentru că Fay nu vroia să-l facă pe Gilbert mai neîndrăgit decât era deja, nu a spus nimănui cele întâmplate, astfel încât comentariile băieților să nu înrăutățească lucrurile. Și apoi, circumstanțele au făcut ca, foarte curând, Phayre să aibă nevoie de Fay. De fapt, oricât l-ar fi dojenit Fay pe Phayre, totuși el era singurul băiat din St. Michael de care îi păsa lui Phayre. Și oricât i-ar fi displicut lui Fay ceea ce spunea Phayre, el simțea totuși că ceva îl lega în mod tainic de acest băiat. Foster senior, care era un mic filosof, își spunea deseori că relația celor doi era de nepătruns.

Miercuri, Phayre se întoarce la școală. Când orele erau aproape sfârșite și se apropia timpul mesei, Dr. Fanshawe intră în sala cea mare de clase. Îi adresează câteva cuvinte domnului Payne și apoi merse în capătul sălii, unde se așeză pe un scaun mare, care avea în fața lui un birou și care era ridicat pe o platformă mică. Rămase acolo până ce profesorii au dat drumul elevilor. Apoi le spuse băieților să ocupe băncile din fața scaunului mare, pe care aceștia îl

159

ȚIGANUL ALB

DATORIA DE ONOARE

numeau „tronul Directorului”. Băieții ascultară fără să se întrebe care era problema.

Apoi Dr. Fanshawe începu:

-Băieți, acum ceva timp în urmă, când ați auzit pentru prima dată de noile curse, am discutat puțin cu voi despre ele. Mi-am exprimat motivele pentru care nu-mi plac cursele și supărarea că ele se desfășoară așa de aproape de satul nostru liniștit. Dar gândindu-mă mai mult la acest subiect, m-am hotărât ca pentru prima dată să nu vă interzic să mergeți. Pe de-o parte, vroiam să vă ofer mai multe motive pe înțelesul vostru, decât vă puteam oferi atunci. Ei bine, unii dintre voi au mers. Trebuie să mă

opresc puțin și să spun ce recunoscător sunt celor care au rămas acasă pentru că s-au gândit că eu nu aș vrea ca ei să meargă. O iau ca pe un act de respect pentru persoana mea. Cei care au mers cunosc faptul că i-am așteptat acolo și am făcut tot ce am putut ca timpul petrecu să fie unul plăcut, fără să dăuneze cuiva. Dar toată grija mea nu i-a prevenit pe doi dintre voi, Marston și Phayre, de la a merge la curse și a se comporta într-un mod foarte rușinos. S-au întors acasă arătând mai degrabă ca doi vagabonzi decât ca doi băieți respectabili de la St. Michael. De atunci, Phayre s-a simțit rău și Marston s-a ales cu un ochi vânăt, care încă nu i-a trecut. Mai este o problemă în legătură cu cei doi pe care trebuie să o investighez de acum înainte, dar înainte de aceasta, voi termina ce vreau să spun. Cred că s-au întâmplat destul de multe lucruri ca să convingă orice băiat cu capul pe umeri că aceste curse nu sunt o distracție sigură, sănătoasă sau nevinovată. La urma urmei, eu sunt convins. Și eu sunt responsabil în fața părinților și a tutorilor voștri pentru bunăstarea voastră. De aceea vă interzic în mod clar tuturor să mergeți la curse sau să părăsiți perimetrul școlii în timpul celor două zile de curse care se vor ține în viitor. Acum sunteți cu toții liberi, în afară de Marston și Phayre.

Băieții au ieșit, iar Foster făcu remarca:

160

- Cred că asta e ceea ce trebuia să spună. Ei bine, are dreptate. Nu e un loc pentru băieți. Nici nu sunt atras să mai văd vreodată o cursă. Încă am înaintea ochilor fața sărmanului băiat.

-Marston, spuse Directorul, cred că ai aproape șaisprezece ani.

- O să am șaisprezece vara următoare, domnule. Și trebuie să vă amintiți că nu ne-ați interzis să mergem, spuse încet Marston.

- Nu v-am interzis. Dar când tu și Phayre v-ați ascuns ca să nu vă văd și ați trecut de locul unde știați că vroiam să rămâneți, tu erai conștient că faceți un lucru greșit. Și l-ai făcut și pe tânărul Phayre să procedeze la fel ca tine. Tu ești cel vinovat. Dar ce să mai spun de comportamentul tău când ai vrut să câștigi o sumă mare de bani de la un băiat cu mult mai mic decât tine și aveai intenția serioasă de a-ți însuși banii?

Marston a rămas complet încurcat. Nu era pregătit pentru așa ceva, neavând nici o idee despre felul în care secretul a ajuns la cunoștința Directorului. Astfel că nu avea nici o scuză pregătită. Îi aruncă o privire dușmănoasă lui Phayre și spuse:

- Faptul că ai spus a trădat încrederea.

-Nu Phayre mi-a spus, dacă asta insinuezi. El i-a scris mamei sale să-i dea bani.

Dânsa, având presimțirea că aceasta era o sumă prea mare ca să fie cheltuită de un copil, mi-a relatat totul. Am știut că ție îți datora banii. Doamna Phayre a trimis banii, dar îi returnez. Nu voi permite ca la St. Michael să se pună pariuri. Și o să vă rog să vă amintiți că dacă vreunul dintre voi calcă regula pe care am făcut-o în legătură cu aceste curse, sau dacă introduce pariurile ori jocurile de noroc sub orice formă în școală, atunci voi fi obligat să va dau afară. Este un obicei pe care eu îl consider fatal - un exemplu pe care nu trebuie să-l îngădui. O să vă

161

ȚIGANUL ALB

DATORIA DE ONOARE

dau afară, doar pe unul sau pe amândoi, dacă așa ceva se mai întâmplă vreodată.

Gilbert Phayre, nefiind deloc obișnuit cu o voce autoritară, era plin de furie. Păli la față, iar ochii îi sclipeau de nervi.

- Nu-mi pasă! spuse el. Bineînțeles că pot pleca acasă oricând vreți dumneavoastră, dar sper că îi veți da banii lui Marston. Pentru un gentleman este o urâciune să nu-și plătească datoriile de onoare!

Dr. Fanshawe se abținu să nu râdă, motiv pentru care se feliită din plin.

-Da, răspunse el, așa este: dacă ești bărbat, atunci bineînțeles că trebuie să plătești. Dar tu nu ești decât un băiat, și eu mă tem că ești unul prostuț, care a fost pus să facă un lucru greșit de către un băiețandru care trebuia să știe mai bine. Chiar nu ai nici un drept la acești bani, pentru că încă nu ai vârsta necesară. Chiar dacă ai avea optsprezece sau nouăsprezece ani și i-ai cere mamei tale bani ca să-ți plătești așa zisele „datorii de onoare”, atunci dânsa, ca și tutore al tău, nu ar fi constrânsă de lege să ți-i dea. Pentru că ești minor, datoriile de felul acesta nu se plătesc ușor, iar neputința ta de a le plăti ar trebuie să fie o protecție pentru tine. Pentru că nu poți plăti, atunci mai bine nu paria. Așa mi se pare mie mai onest. Nu pot să îndeplinesc cererea ta. Marston s-a comportat foarte urât și nu-i pot permite să ia acești bani, care, oricum, sunt o sumă mai mare decât poate deține un băiat în școală. Phayre intenționa să vorbească din nou, când Marston interveni, venindu-și acum în fire.

- Nu spune nimic, Phayre, spuse el. Știi bine că eu nu te-am văzut din ziua curselor. Altfel ai fi știut că eu niciodată nu am vrut să-ți iau banii. Îmi pare rău că a ajuns la urechile dumneavoastră, Dr. Fanshawe, pentru că eu știu că am greșit când m-am dus cu Phayre - deși el era mai în siguranță cu mine decât dacă era singur - dar eu am vrut să-i spun, de

162

prima dată când l-am văzut, că pariurile noastre au fost o greșeală.

- Marston, spuse Directorul, doamna Phayre mi-a spus că scrisoarea nu a fost scrisă de fiul ei, ci de un prieten.

- Nu eu am scris-o. Eu nu l-am văzut pe Phayre din momentul în care a intrat în infirmerie.

Gilbert se uita la el fără să scoată o vorbă.

-Trebuie să fi fost Fay, domnule, spuse Marston, sntu că erau împreună într-o seară.

-Cheamă-l să vină aici, spuse Directorul. Vreau să u ceva.

-Vreți să spuneți că nu mă credeți, domnule! țipă ilbert plin de furie.

- Nu o să te mai întreb pe tine nimic, răspunse calm Dr. Fanshawe. Ai fost întrebat și nu ai vrut să răspunzi. Acum, nu vorbi!

Marston se întoarse cu Willie.

- Ce s-a întâmplat, domnule? întrebă Fay, privindu-l ;nin și drept în ochi pe Director. Ce contrast izbitor între cei trei băieți!

- Ai scris o scrisoare în locul lui Gilbert, adresată îamei sale, în timp ce el a stat la infirmerie?

- Da, domnule. Am scris-o în întregime cu excepția îltimelor cuvinte pe care le-a scris el.

- Foarte bine. Poți pleca, Fay.

Fay ieși în fugă, iar Dr. Fanshawe le spuse celor doi:

- Puteți pleca și voi. Amintiți-vă ce v-am spus pentru că o să-mi respect cuvântul. Marston, mă bucur că ai vrut să refuzi banii, dar trebuia să-i aduci asta la cunoștință imediat lui Phayre. Gilbert, sper că vei încerca să-ți îmbunătățești comportamentul față de cei mai mari, pentru că e posibil să-i întorci împotriva ta. Ești școlar de puțin timp și aceasta te scuză până la un anumit punct. Să aveți o zi bună, domnilor!

163

ȚIGANUL ALB

DATORIA DE ONOARE

Directorul se îndepărtă, iar cei doi eroi plecară uitându-se unul la celălalt.

- Prost crescutule! strigă Marston pe o voce înceată, plină de mânie amară. De ce i-ai spus totul lui Fay? Pun pariu pe o liră că asta e mâna lui.

- Nu fi prost, răspunse Gilbert. Fay nu a spus nimic. Niciodată nu m-am gândit că mama o să-i scrie directorului. I-am spus să-mi trimită mie banii.

- Trebuia să-i spui că o să fii exmatriculat dacă dânsul află. Ești puțin mai deștept decât un idiot. De ce nu ai scris că...

- De ce nu am mințit-o? Pentru că sunt un gentleman. Pentru ce ai vrut banii? Știu că intenționai să-i iei, asta e foarte sigur!

Aceasta era perfect adevărat, dar lui Marston îi era frică să o recunoască. Tot ce a spus a fost:

- Dacă nu erai șoarece, nu ai fi fost constrâns să nu mi-i plătești.

Și se îndepărtă cu mare ciudă.

Phayre i-a scris o scrisoare tristă mamei sale, spunând că l-a făcut să se simtă mizerabil și că el se gândea că ea îl iubește, nu că îl disprețuiește. Ca răspuns, dânsa i-a scris câteva rânduri care chiar l-au atins și l-au făcut să ia hotărârea de a nu mai avea de-a face cu Marston. Dar, vai! Hotărârile luate pe baza propriilor puteri sunt asemenea unor funii de nisip.

Sâmbătă, după curse, Willie i-a scris lui Keith despre vizita cu care familia Faa a onorat localitatea Thoraley. Dar i-a mai zis că aceștia erau deja plecați, părăsind locul imediat după ce s-a terminat ultima cursă. „Și”, adăugă Willie, „oricum nu mai contează pentru că am rugat-o pe Barbara Faa să-mi spună despre familia mea, iar ea a declarat că nu știe nimic. Astfel că nu avea nici un rost să te întâlnești cu ea.”

Keith, care o vizitase pe Margaret, s-a grăbit imediat să vină la Thornley cu mare entuziasm. Aproape că s-a supărat că cei doi băieți au lăsat ca familia Faa să dispară din nou. Într-adevăr, părea că au dispărut pentru că degeaba a întrebat peste tot de ei. Directorul, auzind cele întâmplare, era aproape la fel de iritat ca și Keith și a afirmat că băieții, chiar și cei buni, erau cele mai enervante fapte de pe fața pământului, comportându-se întotdeauna altfel decât s-ar aștepta un om cugetat. Keith mai stătu o zi sau două la patriarhie, dar timpul trecu și el trebuia să se întoarcă acasă.

164

165

DIN NOU LA REȘEDINȚA PHAYRE

capitolul 13

DIN NOU LA REȘEDINȚA PHAYRE

URSELE din primăvară au avut loc în timpul vacanței de Paște, așa că nici un băiat nu a fost ispitit să calce regula, cu excepția lui Marston. El a petrecut vacanța la patriarhie, deoarece bunica lui, care locuia în Windsor, și care era singura lui rudă din Anglia, era prea bolnavă ca să-l primească acasă la ea. Familia Faa nu și-a făcut deloc apariția. Vacanța de vară a venit la momentul potrivit și, când se apropia de sfârșit, Keith se hotărî să meargă cu băieții la Thornley. Vroia să vorbească în mod deosebit cu Dr. Fanshawe. Acum George avea cincisprezece ani, iar Willie, probabil aceeași vârstă, sau puțin mai mult. A venit vremea să se hotărască ce profesii vor îmbrățișa. Doamna Killian a dorit întotdeauna cu ardoare ca băiatul ei să devină pastor, dar pentru că domnul Killian a fost deplin convins că băiatul nu are înclinație spre așa ceva, tatăl său a dorit să vorbească cu copilul când prezența mamei sale nu i-ar influența decizia. Domnul Killian avea cea mai mare oroare să convingă un băiețandru să devină cleric, afirmând întotdeauna că, cu cât victima lui era mai onestă și mai bună, cu atât mai nefericit ar deveni dânsul când băiatul ar afla că nu este deloc potrivit pentru chemarea sfântă. Într-adevăr, doamna Killian nu vroia să-l convingă,

dar George o iubea așa de mult încât o singură privire de-a ei i-ar fi dezvăluit dorința. Astfel că, având consimțământul femeii, au hotărât ca fratele lui, Keith, să discute problema cu Dr. Fanshawe, și apoi să vorbească și cu băieții. Poți fi sigur că lui Keith nu-i plăcea deloc faptul că trebuie să meargă din nou la Thornley.

Dar acum trebuie să-i facem o vizită lui Ellen Phayre, în locuința ei inadecvată, pentru ca să vedem cum a petrecut ea și fiul ei această vacanță și ce intenționează să facă în următorii ani. În cele din urmă, dacă a văzut că nu poate să fie fericită, bietul suflet și-a adunat curajul să facă o schimbare și să-și permită dreptul de a fi deprimată în felul ei. Trecuseră acum nouă ani de la moartea soțului și de la pierderea celui mai mare fiu al ei - nu ar fi fost normal dacă nu și-ar fi revenit, într-o anumită măsură, chiar dintr-un asemenea șoc. Dacă ar fi fost înconjurată de prieteni buni și înțelegători, fără îndoială că și-ar fi recăpătat demult o mare parte din voioșie. În ultima vreme a început să simtă că putea spera să trăiască în liniște și cu folos dacă era implicată în sarcini și treburi care într-adevăr o interesau. De când soțul ei a murit, abia acum se bucura de mai multă pace, de vreme ce Gilbert nu mai era o povară zilnică pentru ea. Băiatul era fericit la St. Michael - sau cel puțin atât de fericit pe cât îi permitea temperamentul lui ciudat. În multe aspecte, el s-a schimbat în bine și Ellen spera că își va face prieteni. Ea s-a hotărât să se întoarcă la reședința Phayre atât pentru binele ei cât și al lui, pentru că acesta nu s-a înțeles niciodată cu bunica lui. Ellen tânjea după viața de la țară, după grădina și familia ei, dar mai ales după buna și plăcuta ei vecină, doamna Sartoris, care era acum din nou la Edenvale, de vreme ce maiorul Sartoris a renunțat recent la funcția lui din Irlanda. Lui Richard i-a plăcut mult de Henry Sartoris și îl privea cu admirație. Dacă maiorul s-ar decide să rămână la Edenvale, ar fi un prieten bun pentru băiatul oarecum îndărătnic al lui Richard. Lucrul acesta părea foarte probabil pentru că acum suferea urmările atacurilor de reumatism care l-au determinat să-și părăsească slujba din Irlanda. Toate aceste gânduri care o măcinau i-au dat curaj timidei Ellen să-i împărtășească mamei sale intenția de a pleca la reședința Phayre. Se aștepta ca întâmpine opoziție, dar a rămas surprinsă, chiar puțin

166

167

ȚIGANUL ALB

rănită, să audă că mama ei era mulțumită - sau poate ceva mai mult decât mulțumită - că scăpa de dânsa.

-Acum ești destul de mare, draga mea, să locuiești unde vrei, remarcă dânsa.

Astfel că uriașa problema care a ținut-o pe biata Ellen prizonieră pentru atâta timp a dispărut ca prin minune - așa cum se întâmplă de obicei când noi dăm piept cu problemele plini de îndrăzneală. Croindu-și așadar drumul, Ellen era hotărâtă să discute cu fiul ei. Era ultima săptămână a vacanței sale și băiatul vorbea despre călătoria ce-i stătea înaintea.

- Poate că data viitoare nu o să fie nevoie să faci o călătorie așa de lungă, spuse ea.

Vino și așează-te lângă mine. Vreau să am o discuție liniștită cu tine, dragul meu. Într-adevăr, când Hastings a fost aici, nu am avut nici o șansă.

Hastings Wilbraham se decisese să meargă la marină, luase toate examenele, venise pentru câteva zile la verișorul lui, își luase bagajul și acum plecase deja.

- Chiar așa. Nu am văzut niciodată un băiat așa de energic cum e Hastings. Îl întrece până și pe George Killian.

- Este așa de plin de surprize. Câteodată îmi doresc să fii și tu puțin asemenea lui, Dickybird - acest nume de alint era uneori folosit când cei doi erau singuri - dar cred

că perioada copilăriei tale a fost prea mult umbrită de supărările noastre.

-De ce vrei să mă schimb? întrebă el cu gelozie. Oricum, eu nu vreau să fiu ca el.

Dacă urâsc ceva este tocmai un mare idiot agitat care fuge și țipă întotdeauna. Nu am înțeles niciodată ce plăcere este în asta.

- Se poate să ai o personalitate veselă fără să fii zgomotos, dragul meu. Mă tem că ai avut o vacanță sumbră, Gilbert, dar sper că o să ne simțim mai bine de Crăciun. Ce ai spune dacă am petrece Crăciunul la reședința Phayre?

- O, mamă! Chiar ne întoarcem? Sunt așa de bucuros. Sper că bunica nu vine cu noi.

168

DIN NOU LA REȘEDINȚA PHAYRE

-Nu. Sper că o să-ți placă, Gilbert. Vreau să împlinesc niște planuri înțelepte ale tatălui tău, să le pun în ordine înainte să ajungi la vârsta majoratului. O voi avea pe draga doamnă Sartoris la Edenvale și mă voi bucura de grădina pe care o îndrăgeam mult. Cred într-adevăr, Dickybird, că amândoi vom fi mai fericiți acolo. Nu crezi?

- O, cu siguranță! O să vânez, o să trag cu arma și o să fac de toate. Dar nu m-am așteptat niciodată ca bunica să te lase să pleci. Ce spune unchiul Wilbraham?

-Că pot face cum îmi place. Știi că nu mai sunt tânără. Este o situație diferită decât aceea când am fost lăsați singuri pentru prima dată. Atunci aveam doar douăzeci și șase de ani și cine se uita la mine, îmi dădea chiar mai puțini ani. Acum am aproape patruzeci și par îmbătrânită pentru anii mei. Lucrurile s-au schimbat de la sine. Cred că o să fiu mai fericită, Gilbert - ce zici? întrebă biata femeie, încercând cu nostalgie să smulgă vreo expresie care să trădeze dorința egoistului Gilbert ca mama lui să fie fericită. Ellen nu-l considera egoist, ci știa că lui îi pasă, dar totuși i-ar fi plăcut să-l audă rostind aceste cuvinte.

- Din toate privințele o să fie mai bine. Nu cred că e demn ca mama mea să nu aibă locuința ei. Iar pentru mine este plictisitor, acum că am crescut, să nu pot chema niciodată vreun prieten să stea la mine. Pot spune că s-ar putea să aduc un prieten acasă de Crăciun, dacă o să ne mutăm la reședința Phayre până atunci.

- Sper că da, spuse Ellen cu un oftat. Imediat după ce pleci la școală o să merg acolo pentru o săptămână să văd dacă mai este nevoie de ceva, pentru că s-ar putea ca unele lucruri să se fi stricat după toți acești ani grei.

- O, mamă! strigă Gilbert, sărind în picioare. Am un plan așa de bun. Încă mai am o săptămână de vacanță și aş putea pleca la Thornley direct de la reședință. Mi-ar plăcea să merg acolo înainte de școală. Hai să plecăm mâine! Putem trimite o telegramă că venim. Hai, mamă, sau dacă nu vrei să

169

DIN NOU LA REȘEDINȚA PHAYRE

te grăbești așa de tare, lasă-mă pe mine să merg. Chiar am uitat cum arată acolo și când o să-l rog pe băiatul ăsta să vină, să pot să fiu în stare să-i descriu cum e acolo. Ellen avea un singur motiv pentru care să nu-i placă propunerea lui, și anume că o strângea în spate când se gândea la drum. Din acea zi îngrozitoare, în care ninsese mult, ea mai trecuse o singură dată pe acel drum - prin tunel și prin acea zonă care a fost așa de fatală pentru ea. Dar atunci ea nici nu conștientiza pe unde se află din cauza durerii sale profunde. Însă acum ea era convinsă că va recunoaște locul cu pricina și ar prefera să meargă singură. Gilbert și-a exprimat întotdeauna dezgustul față de orice amintire a fratelui său, care apăsă asupra lui, așa încât ea încerca să nu-și exprime agitația în fața lui. Dar biata ființă știa că nu poate să-o ascundă. Acum, Gilbert părea așa de luminos și de animat, încât dânsa nu putea să-i refuze această plăcere. Așa că a chemat o servitoare și a rugat-o să trimită o telegramă îngrijitorului de la reședința Phayre și doamnei Sartoris de la Edenvale.

- Dar de ce, mamă? spuse Gilbert pe o voce înceată, manifestându-și imediat gelozia permanentă. De ce la Edenvale? Cu siguranță că putem sta o seară fără ei! spuse el privind-o suspicios. Ellen nu avea nici cea mai vagă idee despre frica lui Gilbert și nu a înțeles cele spuse de el pentru că, prin firea ei, ea nu era suspicioasă sau geloasă și, dincolo de toate, nu visase niciodată că ar mai fi posibil să se recăsătorească. Era drăguț din partea lui Gilbert că vroia să petreacă o seară numai cu dânsa, astfel încât ea a schimbat instrucțiunile cu drăgălășenia ei obișnuită, deși inima ei tânjea să o întâlnească pe doamna Sartoris, cea luminoasă și înțelegătoare, cu care ar fi putut discuta despre soțul ei și despre micuțul Willie.

Mă întreb dacă atunci când oamenii suprimă o femeie cum este Ellen Phayre, oare știu ei ce multă suferință cauzează? Probabil că nu. Dar Cineva știe. Mă gândesc

170

uneori că El va spune, în cele din urmă, nu doar: „ori de câte ori n-ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei” (Matei 25:45b), ci și: „Ori de câte ori ați făcut lucruri mărunte pentru ei, Mie mi le-ați făcut.” Nu vreau să predic; dar dacă am putea să ne amintim la momentul potrivit că vorba rea, ignorarea nepăsătoare a celui care suferă și privirea disprețuitoare îl rănesc pe El, atunci poate că ar trebui să fim mai atenți.

Doamna Wilbraham nu obiectă nimic împotriva planului fetei sale, iar Gilbert era așa de încântat de aceasta, încât a convins-o să meargă cu primul tren. Băiatul se supără din cale afară când Ellen a luat-o în compartiment pe servitoarea sa. Dar, în această privință, ea rămase de neclintit. În consecință, Gilbert se posomori și se îmbufna (să folosim un cuvânt expresiv, folosit de George Killian ca să descrie comportamentul acestuia când era ofensat). Supărarea îl ținu aproximativ o oră, dar începu să-și revină după multă luptă de convingere.

-Spune-mi, Gilbert, spuse doamna Phayre, trezindu-se brusc dintr-un vis cu ochii deschiși. Cine este prietenul pe care vrei să-l aduci acasă de sărbători? Sper că este băiatul care a scris scrisoarea în locul tău anul trecut. Mi-ar plăcea să-l văd.

- De ce? întrebă Gilbert fără menajamente.

- Pentru că scrisul lui de mână seamănă în mod curios cu al tatălui tău drag. Credeam că ți-am spus asta atunci.

- El nu seamănă deloc cu tatăl meu, spuse Gilbert tot nepolitic. Este alb la ten - ridicol de alb pentru un bărbat. Are ochii albaștri și părul auriu, foarte cârlionțat. Este ceea ce se cheamă un băiat foarte chipeș. Dar nu cred că o să-l mai chem.

- Credeam că e prietenul tău cel mai bun.

- îmi place destul de mult de el, dar bănuiesc că nu ar veni fără Killian. Și cu siguranță pe Killian nu-l invit.

171

ȚIGANUL ALB '

- Nu-ți place de Killian? Dar de ce trebuie să vină și el - sunt cei doi rude?

-Nu, tocmai aici e ciudățenia! Normal ai crede că cineva ca Fay ar fi încântat să-și facă prieteni buni, dar el este înnebunit după Killian. Acum, Killian nu-l duce la rău... dar este cel mai bun prieten al său. Întotdeauna face tărăboi, strigă și râde; nu poate vorbi niciodată rațional.

Pentru Gilbert Phayre, a vorbi rațional însemna să-l asculte cu răbdare și să vorbească numai despre el. Dar Ellen nu era conștientă de acest lucru, așa că nu simți nici o dorință aprinsă să-l cunoască pe Killian.

- Ce vrei să spui cu „cineva ca Fay”? De câteva ori mi-am imaginat că băiatul ăsta are

o poveste mai aparte, dar am uitat întotdeauna să te întreb.

- Da, are o poveste aparte. Acest George Killian are un frate mai mare, care este doctor. El l-a cumpărat pe Fay de la niște țigani, dar era bolnav. Dr. Killian l-a vindecat și s-a atașat de el. Era micuț când l-au luat și, de atunci, familia Killian l-a păstrat la ei.

- Ce poveste ciudată! îmi imaginez că au încercat să afle cine este cu adevărat.

-Cred că da. Dar se pare că femeia care i l-a dat domnului Killian a spus că l-a luat de la altă femeie, care poate că l-a furat sau l-a găsit.

- Cum a primit numele pe care îl are - l-au ales ei pentru el sau cum?

- El nu putea vorbi clar când l-au adus pentru prima dată, iar el a spus că îl cheamă Willie Fay... Ce s-a întâmplat, mamă?

- Nimic, spuse încet Ellen. Willie Fay...

Of, micul ei Willie Fay zăcea în sicriul micuț de la St. Mary's - frumoasa biserică pe care soțul ei a construit-o, fără să se gândească că scumpul lui băiețel va fi primul care va fi depus acolo.

DIN NOU LA REȘEDINȚA PHAYRE

- El își scrie numele F-a-y, dar țiganii își spun F-a-a. Mă gândesc că Fay aparține unei familii de oameni cumsecade, dar bineînțeles, nimeni nu poate fi sigur.

- Bineînțeles, murmură absentă mama lui.

Trenul se opri la stația dinaintea locului unde fost accidentul. În această stație, Barbara Faa se ascunsese printre bagaje, ajutată de un însoțitor de tren țigan - același om care acum trântea ușile și striga numele locului în care au ajuns. Ellen Phayre își trase pe față vâlul și se lăsă pe spate în scaunul ei, impunându-și să reziste scenei următoare. Servitoarea sa, drăguța domnișoară Pratt, căreia Ellen i-a împărtășit fricile sale, se ridică și privi atentă. Trenul mergea cu viteză și imediat a intrat în tunel. Era o zi frumoasă, iar tunelul era scurt, așa că nici o parte a tunelului nu era de data aceasta foarte întunecată. Într-o clipă au trecut de malurile abrupte unde avuse loc accidentul. Rămânând liniștită și tăcută, Ellen se gândi că a făcut față cu bine, când dintr-o dată, chiar în *acel* loc, trenul scoase un șuierat foarte ascutit. Ellen se ridică brusc în picioare, îl prinse pe Gilbert în brațe și leșină. Domnișoara Pratt, nepregătită pentru această situație, se apropie repede și îl ajută pe băiatul speriat să o așeze pe mama lui pe banchetă.

- Am aici medicamentele, domnule. M-am așteptat la așa ceva.

- Te-ai așteptat? De ce?

- Nu știi că aici este locul unde fratele tău a murit? Biata mea patroană nu a mai trecut pe aici decât o singură dată de atunci. Nimeni dintre cei care au fost aici nu au putut uita locul - copacii bătrâni care atârnă așa de greu sunt un reper. În acea zi, zăpada ajungea până la mal. Vai, își revine!

-Unde sunt? Unde este Willie? spuse Ellen. În momentul în care auzi acest nume, Gilbert se retrase și o lăsă numai cu servitoarea. Sărmana Ellen începu să plângă, dar Gilbert nu se apropie de dânsa decât atunci când trenul opri la stația Kerstaunton. Aici el sări în picioare și îi spuse lui Pratt:

172

173

ȚIGANUL ALB

I

- Ia lucrurile și urmează-ne până la trăsură. O să am eu grijă de mama.

El a ajutat-o să iasă din compartimentul de tren și, ghidați de infanteristul care a coborât cu ei, au trecut prin stație până la trăsură care îi aștepta.

- Gilbert, șopti ea, tu nu știai, dar acolo era locul unde s-a petrecut accidentul. Buzele tremurânde și fața ei palidă l-au emoționat, așa că a fost foarte drăguț din partea lui să răspundă:

- Așa de mult timp în urmă, mamă! Nu vrei să uiți? Aș vrea să fi fost eu cel mort! Te gândești mai mult la el decât la mine.

- O, Dickybird! Cum poți spune asta?

Nu se mai făcu nici un comentariu. Trăsura îi ducea pe drumurile pe care ea și le amintea așa de bine: acum au ajuns în fața porții reședinței Phayre, lângă ghereta drăguță a paznicului. Acum treceau pe alea de acces, printre trandafirii de toate culorile - unul sau doi trandafiri care au îmbobocit mai târziu demonstrau cât de minunați trebuie să fi fost aceștia în scurta lor viață. Puteau vedea casa, grădina încântătoare și fântâna pe care o dorise dânsa, deși a fost asigurată că nu se potrivea cu designul; apa țâșnea cu veselie în strălucirea soarelui de iulie. Totul părea bine îngrijit, ordonat și... gol. Inima lui Ellen tresări - la ușă erau câțiva servitori ca să o întâmpine, dar toți erau necunoscuți, cu excepția lui Eames. Dânsa îi adresă un cuvânt cald în timp ce trecea prin holul răsunător, dar se grăbi înspre dormitorul ei ca să poată plânge în liniște. Gilbert, foarte întristat că a văzut-o așa de copleșită, după jumătate de oră începu să o urmeze și, pentru prima dată în viața lui, se gândi mai mult la dânsa decât la el însuși. A mângâiat-o și a liniștit-o, apoi a convins-o să coboare și să bea un ceai. Amăgind-o să vină în micul salon de zi, care obișnuia să fie camera de servit micul dejun când nu aveau musafiri, el i-a îndeplinit toate dorințele cu o grijă reală și tandră și era dispus să vorbească despre

174

DIN NOU LA REȘEDINȚA PHAYRE

orice lucru care o interesa sau să facă orice vroia ea. De fapt, era puțin rușinat de comportamentul său din tren și vroia să alunge această amintire atât din mintea lui, cât și a ei.

- Îți mai amintești de camera asta, Gilbert?

- Nu! Într-adevăr, observ că nu-mi amintesc nimic. -Uneori, când eram singuri, obișnuiam să servim

masa aici - voi doi veneați când masa era gata. Aruncă o privire în jur ca și cum aștepta să-i vadă din nou pe cei doi. Vino, Gilbert, cred că ai terminat de mâncat; eu am terminat. Mi-ar plăcea să trecem prin camere, numai noi doi, ca să-ți arăt una alta și să trecem peste faza asta.

-Haidem atunci, mamă. Pune-ți mâna pe umărul meu. Nu sunt servitori prin preajmă, așa că asta e timpul nostru.

Acum se aflau pe holul mare și frumos. Camera mică din care tocmai au ieșit era prima pe stânga din hol, iar pe aceeași parte, puțin mai încolo, era ușa de la camera de dimineață a lui EUen. Toate amintirile dragi prin care această casă prindea viață, cele mai dragi și prin urmare cele mai dureroase, erau legate de această cameră. Ellen merse la ușă și se opri cu mâna pe clanță.

- O, Dickybird! exclamă ea. Ce fericită am fost odată! Apoi apăsă pe clanță și intra. Gilbert, urmând-o

îndeaproape, își aminti ca prin vis de cameră. Avea o fereastră mare, boltită, de unde

se vedea o cărare de pietre mari care duceau la o alee cu prundiș. Câteva tablouri alese, cele mai multe ilustrând peisaje însorite, erau agățate pe pereți, iar în partea opusă a ferestrei, pe partea stângă a ușii prin care au intrat, o nișă era acoperită de o perdea albastră.

- Gilbert, dă-mi un scaun. Mulțumesc, dragul meu... ai multă răbdare cu mine. Știi, această cameră a fost mobilată pe placul meu. Odată dădea în camera de servit micul dejun -da, era o ușă acolo, în spatele perdelei. Când tu erai bebeluș, scumpul tău tată l-a adus pe domnul M. din oraș, care a pictat tabloul. Era un tablou reușit și lui i-a plăcut așa de mult, încât

175

ȚIGANUL ALB

vroia să-l atârne în camera lui, deși inițial era pentru salon. Era agățat acolo, unde este biblioteca acum. Micuțul meu Willie obișnuia să fugă înspre el și să spună: „Mămica mea scumpă și Dickybird.” Când el nu mai era, dragul meu Richard a vrut să mute tabloul pentru că era prea mult pentru mine. Willie obișnuia să te ia de mână și să fugă înspre tablou spunând: „Eu și Dickybird mergem să o vedem pe scumpa mama.” Iar tu, când erai micuț și ai rămas singur, te uitai la tablou căutător și strigai: „Unde a plecat Willie?” Toate acestea erau prea mult pentru noi amândoi. Dar nu am putut să mă despart de el, așa că Richard a zidit acea ușă și a făcut ca nișa să susțină tabloul și apoi l-a acoperit cu perdeaua. Aceea e ușa pe care ați folosit-o voi doi întotdeauna. O țineam deschisă ca voi să vă puteți juca în camera de servit micul dejun și afară.

- Asta chiar îmi amintesc! spuse Gilbert. Mamă, nu ai vrea să vezi tabloul?

- Ba da. Trage, te rog, cortina, dragul meu.

Gilbert ascultă și apoi se duse în spatele scaunului unde era așezată mama lui și privi tabloul. O astfel de operă de artă era atât de frumoasă încât îl putea încânta chiar și pe un străin. Tânăra mamă ținea micuțul copil cu ochii negri pe genunchi. Willie, un băiețel drăguț, de un an sau un an și jumătate, stătea lângă dânsa, iar în spatele scaunului ei, rezemându-se pe spătarul înalt și de modă veche, stătea însuși Richard Phayre. El privea în jos ca și cum îi vorbea, în timp ce capul ei era întors spre el, iar fața sa pură și dulce era ridicată ca să asculte. Avea o eșarfă roșie, care cădea în bucle în jurul ei. În ciuda diferenței de culoare, fața și înfățișarea ei semăna într-adevăr cu scena din tabloul care l-a agitat așa de mult pe săracul Willie, la St. Hero.

- Chiar așa era Willie? spuse în cele din urmă Gilbert. Ce copil frumos!

-Era... da... era un copil minunat. EUen privea îndelung, în timp ce lacrimile îi curgeau în liniște pe obraji.

176

DIN NOU LA REȘEDINȚA PHAYRE

-Hai să mergem acum, spuse ea. Trage înapoi perdeaua, dragule. Mă bucur că l-am văzut. Hai să mergem și în celelalte camere, iar apoi o să-mi iau un șal și ne plimbăm puțin prin grădină. De obicei acolo era o privighetoare.

Dimineața următoare, doamna Sartoris și fiul ei serveau micul dejun, când au fost surprinși să vadă o doamnă și un copil venind la ușa lor. O doamnă în negru și un

copil în gri - cine putea fi?

- Mamă! Aș spune că e doamna Phayre, dar acela *nu* poate fi copilul ei!

- Da, chiar este. E chiar Ellen. O, dragul meu, Henry! Ascunde jucăria aia! Și doamna Sartoris dădu fuga la ușă, în timp ce maiorul făcu un salt rapid să ia vechiul prieten al lui Willie - un cal, sau mai bine spus, capul unui cal - și îl aruncă după bibliotecă.

Abia că reuși să facă aceasta, că cei doi intrară în casă.

- Gilbert a fost așa de încântat să mai vadă odată casa înainte să meargă la St.

Michael! Așa că am venit ieri. O, maiorul Sartoris! Mă bucur să te văd, dar îmi pare rău să observ că pari așa de bolnav. Te-ai mai refăcut de când te-ai întors aici?

- Foarte mult. Clima din Irlanda nu ajută un bătrân așa cum sunt eu. Dar observ că această zonă mai uscată m-a pus imediat pe picioare. Acesta este Gilbert, doamnă Phayre? Te-am recunoscut, dar nu am putut crede că acesta este...

- Dickybird, spuse ea zâmbind mai mult cu tristețe. Da, este foarte înalt, nu-i așa?

Acești doi prieteni vechi au găsit atâtea lucruri despre care să povestească încât lui Gilbert i s-a părut chiar plictisitor. Băiatul era așa de îngâmfat și de timid încât nu a avut nimic de spus. Stătea acolo, părând plictisit și îmbufnat, până când maiorului i s-a făcut milă de el și l-a întrebat dacă nu vrea să se plimbe puțin, oferindu-se să-l însoțească. Gilbert răspunse cu răceală:

177

ȚIGANUL ALB

- Dacă nu e prea mult, mi-ar plăcea să văd satul și să vizitez atelierele de lucru.

Ellen plecă de la doamna Sartoris, rămânând ca maiorul să vină la ei la cină. Până seara, Henry Sartoris și-a dedicat timpul băiatului, față de care manifesta un mare interes. În parte, bineînțeles, interesul se datora părinților acestuia, dar mai mult decât atât, interesul se datora secretului său straniu, știut doar de dânsul, despre fratele mai mare al băiatului. Oricum, maiorul s-a simțit ca un fățarnic când, în duminica următoare, a stat lângă familia Phayre la biserică și a văzut-o pe biata Ellen că se uita printre lacrimi la placa de bronz, în memoria lui Richard Phayre, cel care construisese acea biserică spre slava lui Dumnezeu, și în memoria lui Wilbraham, ucis într-un accident de cale ferată cu câteva luni înaintea morții tatălui său. Dintre toți oamenii din acea biserică, doar el și cu Eames știau că trupul lui Wilbraham Phayre putea fi oriunde, viu sau mort, dar nu se afla în acel cavou, alături de tatăl său.

Plăcuța a fost comandată de Ellen, dar Henry Sartoris a scris inscripția în locul ei, așa că acesta nu a afirmat răspicat că trupul copilului a fost îngropat acolo. Totuși, faptul că era menționat alături de numele tatălui, despre care se știa că odihnește acolo, a ajuns să fie acceptat ca dovadă că micuțul trup a fost recuperat și îngropat în noul cavou. Acei câțiva care își puneau întrebări în această privință au ajuns să creadă acest lucru, pentru că în general chestiunea a fost dată uitării. Iar Henry Sartoris, revenind în acest loc care i-a împropătat așa de mult memoria, se întreba uneori dacă nu cumva pierderea băiețelului a fost un vis sau realitate.

După o zi sau două, Ellen s-a întors în Londra ca să-și rezolve problemele legate de schimbarea domiciliului, iar Gilbert s-a dus la Thornley.

capitolul 14

DEZAMĂGIREA

KEITH KILLIAN nu a putut să aibă jumătate de oră de discuții liniștite cu Dr.

Fanshawe până în ziua când au ajuns toți trei la St. Michael. Dar, apoi, Keith nu a avut nici un motiv să se plângă, pentru că Directorul s-a implicat cu toată ființa în discuția despre viitorul celor doi băieți, nu doar ca și cum ar fi fost o chestiune care-l interesa personal, ci ca și cum nu avea nimic altceva la care să se gândească și nici un

alt băiat nu îl preocupa. După ce au vorbit puțin, cei doi au mers la Colegiu și au trimis să fie chemați Fay și Killian care, bineînțeles, erau în sala de clasă. Băieții au venit imediat.

-Bănuiesc că ei știu despre ce am discutat, spuse Directorul.

-Da, știu. Băieți, Dr. Fanshawe a vorbit foarte frumos și lăudabil despre amândoi. Nici nu vă pot spune ce mândru mă simt că cei doi băieți ai noștri au câștigat o reputație așa de bună. Acum, aș vrea ca amândoi să ascultați ce are să vă spună despre alegerea profesiei; pentru că, așa cum v-am spus acasă, a venit timpul să alegeți.

-Da, spuse Directorul. Sunt de acord cu tine, Dr. Killian. Când un băiat trebuie să răzbată în lume prin propria sa muncă, la cincisprezece ani el trebuie deja să decidă ce are de gând să facă. Apoi, puteți să alegeți cu ușurință la ce școală să vă continuați studiile. Dar nu știu dacă am prea multe să vă spun - băieți, voi trebuie să faceți alegerea! Doar să vă amintiți că ceea ce face ca alegerea aceasta să fie așa de importantă este faptul că aveți suflet. Serviciul vostru nu trebuie să fie doar o metodă de a vă câștiga existența, ci trebuie să fie, într-un sens foarte real și important, pregătirea

178

179

ȚIGANUL ALB

pentru viața veșnică - nu să câștigați viața veșnică, pentru că aceasta este un dar, ci să-i ajutați pe cei din jur să guste pe pământ cum e raiul. Un fel de viață prin care să simți că toate puterile tale sunt puse în slujba unui scop precis; că îți poți implica mintea fără a aduce prejudicii caracterului și că partea frumoasă a eului tău o suprimă pe cea urâtă - acesta să fie țelul vostru. Bogăția și renumele sunt foarte bune, dar ele nu trebuie să fie puse pe primul loc de către băieții care au suflet. Dacă există vreun băiat care nu are suflet, atunci să facă după bunul lui plac. Acum, care dintre voi este mai mare? Să vorbească primul.

- Nu știm, domnule, spuse Willie.

- Ei bine, tu ești cel mai înalt, așa că începe tu. Ne vei spune ce-ți dorești, fără să te oprești ca să te gândești la orice altceva decât la dorințele tale. Dă-ne măcar o idee despre înclinațiile minții tale.

-Mi-ar plăcea, domnule, să obțin o bursă - bursa dumneavoastră, dacă pot, și să merg la facultate când voi fi suficient de mare. Poate că anul următor sau cam așa ceva, o să pot obține bursele disponibile - dumneavoastră știți totul mai bine decât mine. Ceea ce-mi doresc este să obțin o bursă care să mă susțină la Universitate, și când voi fi mai mare, să predau la o clasă de elevi: poate în timp, domnule, o să mă angajați aici ca profesor, în cazul în care nu obțin o bursă academică.

- Se pare că ai meditat mult la această chestiune, Fay. -Da, domnule. Mă gândesc la două lucruri. Nu

trebuie să fac nimic care ar displăcea familiei mele - dacă voi ajunge vreodată să știu cine sunt - și, în același timp, trebuie să încep cât mai curând să mă descurc singur.

Keith, știi că am dreptate! Ar fi fost corect să mă ajuți dacă eram fratele tău și depindeam de tine. Keith, cu cât te împotrivești mai puțin, cu atât eu voi încerca să-mi dau toate silințele pentru mine însumi. Aș fi foarte nerecunoscător să mă mulțumesc să fiu o povară pentru tine când nu mai este nevoie, dar voi face

180

DEZAMĂGIREA

exact așa cum dorești, Keith. Mi-ai cerut să spun ce gândesc, dar voi face așa cum vrei tu, Keith. Nu ești supărat, nu? spuse Willie uitându-se înspre Keith cu ochi

meditativi.

- Nu, dragul meu Will, *chiar* nu sunt. Ai vorbit exact așa cum am dorit. Dar, odată pentru totdeauna, Will, tu ești băiatul meu până îți vom găsi familia. Și dacă o vom găsi vreodată, îmi va fi teribil de greu să renunț la tine.

-Să renunți la mine... tu nu ai putea să faci asta niciodată, Keith. Eu sunt... o, Keith, tu știi. Dacă aș ști că ceva s-ar schimba, atunci aș prefera să nu-i găesc niciodată pe ai mei.

-Iar planul tău pare foarte bun, spuse Directorul. Dacă va câștiga bursa noastră, atunci va avea o sută douăzeci de lire pe an, timp de trei ani, și va avea nevoie doar de puțin ajutor ca să facă Facultatea. După aceea, va fi pregătit pentru orice și va putea să aleagă singur. Acum, George, tu ce spui?

George se înroși, făcu câteva fețe ciudate și caraghioase, și în cele din urmă răspunse morocănos:

- Mama vrea să mă fac pastor, dar nu pot. Și mă simt așa de prost, Keith, că nu-i pot face pe plac, că poate ar trebui să emigrez și să nu o mai supăr.

- Prostuțule! spuse Keith cu bunătate. Asta ar supăra-o mai mult decât orice.

- Ați spus, Dr. Fanshawe, că profesia unui băiat ar trebui să aibă în vedere raiul și în predica dumneavoastră ați spus odată că trebuie să-i vedem pe ceilalți mai presus de noi înșine. Domnule, ar trebui să fac asta de dragul mamei mele?

- Nu! strigară cei doi bărbați într-o singură răsufclare.

- Nu! repetă Dr. Fanshawe. Doar un singur lucru ar trebui să-1 facă pe cineva să se decidă să devină pastor, George. Iar acel lucru este o chemare clară pe care să o simtă în inima lui. Tu nu o ai, iar buna ta mamă nu ți-o poate da. Nu trebuie să ajungi ca unul din aceia care sfârșesc prin a striga: „Pune-mă, te rog, în una din slujbele preoției, ca să am o bucată de pâine să mănânc" (1 Samuel 2:36b)!

181

ȚIGANUL ALB

- Chiar așa, spuse George. S-ar putea ajunge la asta. Partea din mine care vrea să muncească nu ar găsi nimic de făcut, iar unele din lucrurile pe care ar trebui să le fac, le-aș detesta. Nu am putut niciodată să leg trei cuvinte ca să le spun lui Madge Jerram - nu-i așa, Will? Aș deveni leneș, stupid și frustrat. Întotdeauna am încercat să cred că îmi va plăcea, dar nu am reușit.

- Mama ta ar fi ultima care să te forțeze, spuse Keith, iar tatăl tău știe că nu ți se potrivește. Ei bine..., ce ai vrea tu să faci?

- Să studiez mecanica sau ingineria, spuse George prompt. Este mult de lucru în domeniul ăsta, Keith, și mi-ar plăcea să lucrez.

- Așa să fie - o alegere foarte bună, spuse Keith.

- Foarte bine, spuse Directorul, dar să faci Facultatea, George, ca să poți ajunge un inginer practic. Aici este Fay -dacă el obține bursa, nu va merge la Facultate decât peste trei ani - bursa nu va fi disponibilă decât atunci. Întotdeauna organizăm examenul pentru bursă când ultimul câștigător al bursei este în primul an de facultate, pentru ca următorul câștigător să știe ce-1 așteaptă și să-și ordoneze studiile în conformitate. Băiete, sper să te ținem aici până atunci, pentru ca tu și Killian să puteți merge la Oxford împreună. Mă gândesc că Foster și Marston sunt singurii concurenți de care trebuie să vă fie frică.

-De ce nu ai încerca și tu, George? spuse Keith. Astfel, am avea două șanse, nu una

singură și ne vom putea descurca mai ușor să susținem de acasă candidatul care nu a reușit.

- Hai, George, și apoi vom putea munci împreună, spuse Willie. Hai, prietene!

- Foarte bine, vă rog să treceți și numele meu, domnule. Nu am nici o șansă, dar asta o să mă pună la treabă și o să mă țină departe de boacăne.

DEZAMĂGIREA

- A, da, nu uita asta! Acum, tu știi că orice boacăină gravă te va descalifica, spuse Directorul zâmbind. Până acum, eu nu știu ca voi să fi făcut ceva rău. În momentul de față Bulwer este singurul băiat descalificat.

-Nu contează, spuse George fără tragere de inimă. N-o să obțin niciodată bursa.

- Puteți să vă întoarceți înapoi în sala de clasă, spuse Dr. Fanshawe. Examenul pentru bursă va avea loc pe 15 decembrie, așa că aveți la dispoziție trei luni ca să vă pregătiți. Foster, Marston, Digby, Vyvian și Phayre sunt rivalii voștri.

- Phayre! exclamă ambii băieți, oprindu-se dintr-o dată din drumul lor înspre ușă.

- Da, spuse Dr. Fanshawe, cu o seriozitate laudabilă. Dar liniștiți-vă. El nu o va putea păstra, chiar dacă ar câștiga-o. Vrea numai să-i demonstreze mamei sale ce poate face. Fay se înroși tot iar George izbucni în râs.

- Bine, domnule! spuse el. Este o ușurare să știu că nu o va păstra. Cei doi băieți ieșiră.

Keith plecă acasă în ziua următoare. Era chiar fericit cu privire la cei doi băieți ai săi, dar în problemele lui personale era la mare cumpănă. Mai exista oare o tânăra la inima căreia să ajungi așa de greu ca cea a domnișoarei Adelaide? În cei șaptesprezece ani ai săi nu i-a acordat nimănui atenție. Keith s-ar înscrie din nou la școală dacă aceasta era cu putință; și partea cea mai supărătoare era că Directorul știa ce-i în inima lui și îi urmărea stinghereala cu un amuzament răutăcios.

Fay și Killian au muncit din greu pentru bursă și erau fericiți împreună. Ultimele două săptămâni din august și primele două săptămâni din septembrie au trecut pe nesimțite. Phayre l-a rugat pe Willie să se pregătească cu el pentru bursă. A mers până acolo că a spus că și Killian poate să li se alăture, dar Willie a refuzat. Știa că lui George nu-i va plăcea,

182

183

ȚIGANUL ALB

și pe lângă asta, Gilbert era așa de în urmă cu studiile și așa de împrăștiat în felul în care lucra, încât ar fi diminuat mult șansele pe care cei doi le aveau la bursă. Acum, adevăratul motiv pentru care Phayre dorea să intre în competiția pentru bursă era să se pregătească cu Fay, așa că a fost foarte rănit și supărat de acest refuz. În mânia lui, s-a aruncat cu totul în brațele lui Marston; studia cu el și era permanent în compania lui.

Data de 15 septembrie i-a surprins pe Fay și Killian ocupați și fericiți, așa cum am menționat, fără ca să se gândească deloc la curse. De fapt, o scrisoare de a lui Keith le-a amintit de curse: acesta întreba dacă cineva din familia Faa și-a făcut apariția pe acolo. Pe data de paisprezece, cei doi băieți s-au dus la carierele de piatră să vadă dacă cei din familia Faa au dat pe acolo, dar nu era nici unul. Seara, ei au spus că tribuna principală era montată și că era mare zarvă. Iar Foster senior a spus pe o voce înceată:

- Fay, sunt convins că Marston vrea să meargă și să-l ia și pe Phayre cu el.

-Phayre n-ar fi așa de prostuț să meargă! spuse Willie. Vreau să-l avertizez.

-Așa să faci, dacă vrei să te asiguri că merge! răspunse Foster.

- Foster, nu fi supărat, dar dacă eu eram șeful de an, l-aș fi oprit pe Marston.

- Da? Atunci îmi doresc *ca tu să fi fost* șef, spuse Foster. Ai avea mult de lucru.

Marston este un băiat obraznic. Nu vreau să am nimic de-a face cu el. Amândoi sunt

destul de mari ca să-și poarte singuri de grijă, iar cât despre Phayre, dacă mă bag, asta l-ar determina mai mult să meargă.

În dimineața următoare, Fay a fost foarte ocupat și reținut pentru un timp de domnișoara Adelaide, care i-a promis lui Fay și lui George că le va explica ceva la teme. Așadar, Fay a uitat cu desăvârșire că aceea era ziua de curse.

DEZAMĂGIREA

Își aminti numai după prânz. Când ieșiră cu toții afară, el spuse:

- Cred că merg să mă plimb pentru că mi-am sclintit încheietura mâinii și nu pot juca crichet.

- Du-te! spuse un băiat care trecea pe acolo. Dar nu-ți amintești, Fay, că astăzi nici unul dintre noi nu avem voie să părăsim terenul de joacă și curtea?

- Uitasem! spuse Willie și imediat începu să-l caute pe Phayre, dorind să stea cu el până ce va trece ora ispitei. Dar nu îl găsi și nici nu-l văzu pe Marston nicăieri. Willie era supărat din cale afară - cel mai mult pe sine însuși decât pe oricine altcineva. Se retrase în dormitorul lui și începu să-și aranjeze biroul și cărțile, intenționând să rămână acolo până ce Phayre se va întoarce, cu vaga speranță că va putea fi de folos. Se făcu târziu și nici Phayre, nici Marston nu s-au întors. Willie încă aștepta când George Killian dădu buzna în dormitor.

- Will, te-am căutat peste tot! Ce crezi? Marston și Phayre au dispărut și mă tem că s-au dus la curse.

- Într-adevăr, și eu mă tem. Ei bine, nu credeam că Phayre va risca să o supere din nou pe mama lui. Iar cât despre Marston, ar fi bine să se știe că a fost la curse — așa ar fi cel mai bine. De altfel, o să-l distrugă pe Phayre.

- Ai dreptate, răspunse George și dădu să plece, când, spre surprinderea lui, îl observă pe Marston care se țâra încet pe scări.

- Ei! spuse George, ce ai făcut cu Phayre?

Willie auzi întrebarea și fugi afară. Marston părea încălzit și agitat - laș ar fi cuvântul cel mai potrivit pentru el.

- Nu știu nimic de Phayre, răspunse el.

- Ascultă aici! spuse George. Tu și Phayre ați fugit imediat după masă și toți știm că v-ați dus la curse.

- Ești un băiat impertinent! spuse Marston cu grandoare.

184

185

ȚIGANUL ALB

I

- George, întoarce-te la jocul tău, spuse Willie, că altfel o să vină băieții să te cheme. Marston, nu vreau să mă cert cu tine, dar știi bine că eu îmi țin cuvântul. Dacă nu-mi spui acum, fără întârziere, unde l-ai lăsat pe Gilbert Phayre, o să merg la Director și o să-i spun că eu cred că l-ai luat la curse și l-ai lăsat acolo.

- Da, l-am luat la curse! Mai bine ai spune că el m-a dus acolo! Nu e un copilaș ca să fie cărat împotriva voinței sale. Dacă vorbești, știi bine că amândoi am fi exmatriculați! Însă tu ai fi în culmea fericirii! Tu m-ai dat afară din cor, iar acum vrei să mă dai afară din școală, ca să fii sigur că bursa e a ta. Totuși credeam că ești măcar puțin atașat de Phayre...

- Vezi tu, pe el nu-l deranjează așa de mult să fie dat afară. Nu vrea bursa și ar putea să meargă și la Eton, dacă ar vrea. Orice l-ar îndepărta de tine ar fi bine venit. Așa că la revedere, Marston! Am plecat.

- N-ai face ceva așa de josnic, spuse Marston cu disperare.

- Nu văd ce e așa josnic. Dar oricum, o să o fac dacă nu-mi spui clar că Gilbert Phayre este în siguranță.

- Mi-ai spus doar să-ți spun unde l-am lăsat, răspunse repede Marston. Asta mi-ai cerut. A venit la curse cu mine. Le-am urmărit puțin, dar când am spus că trebuie să ne întoarcem înainte ca să ne fie observată absența, el nu a vrut să se miște deloc. Mi-a zis că de multe ori stăm afară în tot timpul cât se servește ceaiul și nu intrăm decât pentru studiu. Dar l-am avertizat că o să se afle dacă nu apare la ora ceaiului. Nu am putut să-l fac să vină - e cel mai nervos băiat pe care l-am văzut vreodată. O să aibă probleme până diseară.

- Deja *avea* probleme și tu știi asta. Vorbește! N-ai limbă? Ce s-a întâmplat cu el?

- Ei bine, era acolo un băiat, un verișor de-al vostru, cred, Gabriel Faa, care ajuta un om să vândă ponei. Lui Gilbert i-a plăcut mult un căluț și nu s-a lăsat până nu l-a încercat. A vrut să-l cumpere doar dacă Faa l-ar duce la

DEZAMĂGIREA

reședința Phayre. Acolo mama lui Gilbert urma să-l plătească. Bineînțeles, prostituatul face orice ca să se dea de gol!

- Poate că nu a fost prea deștept, dar e mult mai bun decât tine, Marston! spuse Willie întorcându-se în dormitorul lui.

Willie rămase neclintit gândindu-se câteva clipe. Ii veni în minte scrisoarea scrisă de doamna Phayre, pe care Gilbert i-a arătat-o într-un moment de confidență. „Dacă mai faci astfel de lucruri, Gilbert, o să-mi zdrobești inima. Doar pe tine te mai am - nu mă omori provocându-mi supărare și durere.” Dacă Directorul afla despre Phayre și îl exmatricula sau dacă Gaby Faa își făcea apariția la reședință cu poneiul, atunci dânsa ar ști că din nou el s-a apucat de distracții prostești. Cum *putea* Gilbert să riște să o rănească pe cea femeie bună, tandră și iubitoare? „O să o salvez eu...” murmură Willie. „Nu mi-aș risca pielea pentru el, ci pentru dânsa. Mai este timp să-l aduc înapoi.”

Se îndreptă spre dormitoare.

- Marston, spuse el, zi-mi unde l-ai lăsat pe Phayre și pe țigani. Vreau să-l aduc acasă, dacă pot.

- Poftim?! exclamă Marston. Domnul William Fay, băiatul cel *bun*, un adevărat exemplu de corist, să meargă la curse?! Cu siguranță nu ai fi așa de prost — ai fi descalificat — dar asta nu e treaba mea! adăugă el repezit. Țiganii țin poneii în spatele tribunei principale. Cum ai de gând să ajungi acolo? Nu ai timp să ocolești, așa cum am făcut eu...

- Nu, trebuie să o iau prin grădina Directorului. Ei vor servi cina. Și voi ieși prin spatele grădinii, trecând pârâul. Este un risc mare, dar nu pot să nu mi-l asum. Willie fugi jos pe scări, iar Marston merse la fereastră să-l urmărească cu privirea. Îi văzu trecând drumul și intrând în grădină - apoi își aruncă privirea peste un mic deal pe care Willie trebuia să-l treacă să ajungă la malul pârâului, așa cum și-a propus. Imediat zări silueta activă că urcă pe o parte și

186

187

ȚIGANUL ALB

coboară pe cealaltă parte a delușorului. Apoi, Marston se întoarse în dormitorul lui și își schimbă hainele. Se duse în bibliotecă, se așeză într-un colț liniștit și citi până la ora ceaiului.

Willie, fugind cât putea de repede, ajunse la locul menționat de Marston. Acolo îl

întâlni pe Gaby Faa care aproape că și-a vândut toți poneii. Era și Phayre acolo și încă negocia cu Gaby pentru unul din poneii rămași. Erau câțiva oameni în jur, dar Willie nu cunoștea pe nimeni. Se îndreptă spre Gilbert și spre tânărul țigan.

- Bună seara, Gaby! spuse el. Nu știam că o să vii și anul acesta. Este și mama ta aici? -Nu! Nu mai stau cu mama. Acum sunt pe cont propriu.

- Phayre, spuse Willie, vino acasă! Dacă lipsești de la ora ceaiului, se va afla despre tine - am fugit până aici să te avertizez. Vino cu mine! Nici acum nu-i târziu să ne întoarcem.

-Du-te singur! N-am nevoie de ajutorul tău. Nu-mi pasă dacă mă dă afară. O să merg la Eton și cel puțin o să fiu printre gentlemen.

- Phayre, șopti Willie pe un ton serios. Gândește-te la mama ta! Anul trecut mi-ai arătat scrisoarea de la dânsa - îți amintești? „Nu-mi zdrobi inima, Gilbert - doar pe tine te mai am." Nu te vei simți oribil să știi că pentru o distracție de scurtă durată ai putea să o rănești? Uneori, oamenii chiar mor din cauza durerii și a dezamăgirii. Și știi că mi-ai spus că ea se îmbolnăvește repede și că a suferit așa de mult. Vino, Phayre, gândește-te la ea! Ești singurul ei fiu - o să-ți pese mai puțin de ea decât îmi pasă mie, care nu am văzut-o niciodată și nu știu ce înseamnă dragostea de mamă?

- Lasă-l în pace, Albule Willie! șopti Gaby Faa. Vrea să-i vând poneiul ăsta și să-l duc la casa lui, aia scumpă, dar nu sunt eu așa de stilat ca să merg cu *acest* ponei și să dau ochii cu grăjdarii distinși de acolo.

188

DEZAMĂGIREA

Phayre s-a lăsat să fie tras câțiva metri mai la o parte. Apoi a dat mâna cu Willie și i-a spus:

-Du-te acasă, Fay. Nu vreau să vin cu tine. M-ai alungat și n-ai avut ce să vorbești cu mine. Mai mult, ieri i-ai spus lui Foster că o să mă previi ca să nu vin aici. Și vezi că nu ai făcut-o și nici nu mă poți determina acum să vin acasă.

- Nu i-am spus asta nici lui Foster, nici altcuiva. Am spus doar că m-am gândit să te avertizez. Asta după ce Foster mi-a destăinuit că e de părere că Marston intenționează să te ia cu el. O, Phayre! Nu pierde timpul. În câteva minute va fi deja prea târziu, iar mama ta... ai puțin milă de ea! Vino, o să-ți arăt cel mai scurt drum!

Gilbert merse cu el, dar în liniște. Willie spuse în acest moment:

- Acum poți să fugi! Nimeni nu o să ne observe.

Au luat-o la fugă, dar nu așa de repede cum fugea Willie de unul singur. Au intrat în grădina Patriarhiei pe la pârâu și au trecut de grădină fără să fie observați de nimeni. La poarta colegiului, Fay se opri.

- Du-te pe terenul de joacă, spuse el, și întoarce-te la școală împreună cu ceilalți băieți. O să merg să-mi termin treaba din dormitor. Phayre, ești un tip ciudat și nu știu de ce îmi pasă de tine, dar *nu am putut* să te las să o rănești din nou pe mama ta. O să te bucuri că m-am ținut de tine.

Phayre își întoarse privirea în altă parte și nu scoase nici un cuvânt. Merse pe terenul de joacă și îi întâlni pe jucătorii de crichet care tocmai se întorceau.

- Hei, strigă George, aici erai, Phayre! Mă bucur să te văd!

Nimeni altcineva nu vorbi cu el. Toți au mers la baie să-și spele mâinile. Acum erau toți adunați în cantină, unde îi întâmpină Marston, care părea liniștit și adormit.

Acesta declară că a citit toată ziua în bibliotecă. În acest moment, intră și Fay în cantină. Era cam agitat pentru un tip despre care se credea că nu a părăsit căminul în acea după-amiază.

189

ȚIGANUL ALB

Toată seara a stat foarte tăcut. Nu era sigur, acum că toată goana s-a terminat, dacă a procedat bine. Nu era deloc obișnuit să aibă secrete, așa că se temu că, dacă vorbește, se va da de gol.

În seara aceea, în drum spre dormitoare, Marston se apropie de Phayre și spuse:

-Phayre, mă tem că toată treaba asta mă va ruina. Sigur se va afla, mulțumită lui Fay care a fugit prin grădină sub ochii tuturor. Tata nu o să mă ierte niciodată dacă sunt dat afară. Promite-mi că, orice s-ar întâmpla, nu o să menționezi numele meu. *Tu* nu trebuie să-ți faci probleme pentru că, dacă ești dat afară, nu o să te afecteze cu nimic - tu, un băiat cu poziția ta socială... Dar eu nu sunt așa de norocos ca tine și o să fiu distrus dacă nu iau bursa și, pe deasupra, mai sunt și exmatriculat!

- Nu-ți fie frică; nu o să spun nimic despre tine. La urma urmei, și eu sunt la fel de speriat ca să nu se afle pentru că totuși Fay are dreptate: mama mea ar fi foarte nefericită.

Dar vorbele acestea nu l-au mulțumit pe deplin pe Marston, care a continuat să-l convingă și să-l determine pe prostuțul băiat să promită foarte solemn că nu îl va trăda, indiferent ce s-ar întâmpla.

Și iată ce s-a întâmplat. În următoarea zi, un băiat -un orfan care a fost la cor și care acum învăța meșteșugul grădinăritului sub supravegherea grădinarului- a mers la Director dimineața, înainte de micul dejun, când acesta se plimba pe lângă straturile de flori. I-a destăinuit că a văzut doi tineri care ieri au fugit tot drumul de la locul de curse și au venit la Colegiu prin grădina Patriarhiei.

- Cine erau? întrebă Directorul.

-Domnule... nu aș putea să spun pentru că nu sunt sigur. Eram acolo, smulgând buruienile dintre căpșuni, când am văzut doi băieți care fugeau pe delușorul acela. Au intrat în grădină pe cursul pâraului și apoi au mers pe cărare. Ei nu m-au văzut. Nu pot fi sigur, dar unul părea să fie domnul

DEZAMĂGIREA

Fay, care conduce acum corul, iar pe celălalt nu-l cunosc. Nici nu pot fi sigur că era Fay.

Directorul îi mai puse câteva întrebări, dar tânărul Miller rămase la versiunea lui. îi arătă domnului Fanshawe locul exact în care smulgea buruienile și urmele din pârau, care dovedeau fără îndoială că cineva trecuse recent pe acolo. Totul părea verosimil și, totuși, dintr-un motiv de neexplicat, Dr. Fanshawe s-a îndoit de Miller. Iar dacă Willie Fay ar fi negat că a fost acolo, Directorul l-ar fi crezut pe cuvânt.

Directorul intră să ia micul dejun, părând foarte serios. Imediat ce servitorii au plecat, dânsul a istorisit relatarea lui Miller. Ca răspuns, Adelaide a declarat că acest lucru nu putea fi adevărat.

- Cel puțin, spuse ea, nu putea fi Willie Fay! E un băiat așa de bun - încă nu știu să fi făcut vreun lucru rău.

- Nici eu. Dar trebuie să-ți amintești că s-ar putea ca el să fi mers să vadă dacă Țiganii erau acolo, lucru pe care putea să mi-l împărtășească. Eu m-am interesat și doar unul din familie a venit — un băiețandru care a venit să vândă cai și care și-a părăsit familia. Ar fi neînțelept să-și piardă șansa la bursă pentru asta.

- Dar, dragă tată, nu l-ai șterge de pe listă pentru aceasta? - e la prima abatere.

- Draga mea, nu am nici o șansă. Am stabilit că orice băiat care nu ascultă în mod deliberat și tainic de oricare dintre regulile cunoscute nu poate concura pentru bursă și nu poate să rămână în cor. Dacă l-am dat afară pe Bulwer pentru că a adus vin în dormitorul său, iar Trayers a trebuit să iasă din cor pentru că a plecat noaptea și nu a

recunoscut, atunci oare nu aş fi eu acuzat pe drept de favoritism dacă l-aş lăsa pe Fay nepedepsit? Să-ţi spun adevărul, Adelaide, aş face-o dacă aş putea! Dar nu! Asta e regula. Este prima dată când aş vrea ca un băiat să scape

190

191

ȚIGANUL ALB

DEZAMĂGIREA

basma curată. înveseleşte-te, draga mea! Fay poate nega că a fost acolo, iar dacă neagă, o să-l cred cu siguranță.

- Tată, ce ar fi dacă mai întâi ai merge la curse ca să întrebi dacă vreunul din băieți a fost văzut acolo? - ei sunt ușor de recunoscut cu șepcile lor. Mergi, tată!... ar fi într-adevăr mai bine. Băieții au așa un cod ciudat al onoarei: Fay ar putea să-și țină gura ca să-i acopere pe alții.

-O să fac așa cum mă sfătuiești, spuse Dr. Fanshawe. Poți avea dreptate. Cam tremuri pentru corul tău, domnișoară!

- Da, se poate, răspunse ea. Nu am o altă voce ca a lui Willie și nici n-am avut vreodată.

Dr. Fanshawe plecă imediat după aceea, întâlni un fermier care nu locuia departe și îl întreabă dacă a mers la curse în ziua precedentă.

-Da, domnule, am fost! spuse fermierul puțin sfidător.

-Știi ce cred eu despre curse, Griffiths... Dar ce vreau să știu acum este dacă ai văzut ieri la curse pe vreunul dintre băieții de la St. Michael.

- Da, domnule. Doi. Unul înalt și unul scund - sau cel puțin mai scund. Și din câte știu eu, cel înalt era tânărul Marston care obișnuia să cânte în cor, dar nu sunt sigur, deoarece nu am vorbit cu ei.

Marston! Atunci a fost Marston și nu Fay.

Și deși, Marston nu a fost încă prins cu nimic altceva decât cu lenea, totuși Dr. Fanshawe simțea că nu ar fi chiar așa de surprins dacă vinovatul, în acest caz, era Marston și nu Fay. Se întoarse gânditor și apără la colegiu cu o expresie gravă și tristă.

Băieții stăteau toți în rând în fața tronului Directorului, care fu împins în capătul platformei. în fața acestuia stătea domnul Adderley prezentând o lecție despre mecanică și ilustrând-o pe o tablă. Marston, care toată dimineața a fost palid la față și agitat (și pe drept cuvânt, pentru că s-a jucat pe marginea prăpastiei) stătea lângă Phayre în al treilea rând. Fay și Killian stăteau împreună în prima bancă. Directorul intra și se așeză pe tronul său, privind atent și gânditor rândurile din față. Dar nu apucă să observe că Marston s-a întors la Phayre și i-a șoptit: „Cineva a vorbit: amintește-ți de jurământul tău. Phayre, nu mă distruge! Ai promis.”

Până când Directorul să-l observe, Marston și-a adunat toate puterile și arăta mai relaxat decât a fost întreaga dimineață.

Lecția s-a terminat, dar Dr. Fanshawe a vrut ca băieții să rămână pe locurile lor. După o pauză, el se ridică în picioare și făcu câțiva pași în față.

- Băieți, anul trecut am mai adăugat o regulă la cele pe care le aveam deja. Acestea nu sunt nici multe și nici grele. Noua regulă este ca nimeni să nu părăsească perimetrul Colegiului în cele două zile în care se țin curse în vecinătate. Acum, cineva de încredere mi-a spus că doi dintre voi au fost ieri la curse. Dacă aceștia se vor ridica și își vor recunoaște vina, vom scuti alte discuții.

Spre surprinderea lui, nimeni nu s-a mișcat. Câțiva băieți sușoteau între ei. Marston i-a spus lui Phayre:

- Taci! Dacă vorbești, se dau cărțile pe față. În acest timp, Willie i-a șoptit lui George:
- Să nu te bagi orice s-ar întâmpla.

Directorul așteptă câteva clipe și apoi spuse din nou:

- Sunt toți băieții aici, domnule Adderley?
- Da, domnule, toți.
- Dacă vreunul dintre voi a fost ieri la curse, să se ridice în picioare.

Și spre marea mirare a întregii clase, Willie Fay se ridică, foarte palid și grav, spunând:

- Eu am fost, domnule.
- Tu! exclamă George. Nu, nu ai fost. Ce pui la cale? Willie se opri și șopti:

192

193

ȚIGANUL ALB

DEZAMĂGIREA

-Am fost, George, iar dacă tu nu vei spune nimic acum, chiar o să mă bucur. Te rog să nu vorbești.

- Fay, spuse Directorul, de ce te-ai dus?
- Nu vă pot răspunde, domnule. Vă rog să nu-mi mai puneți această întrebare.
- Rămâne de văzut! Știai dacă acolo va veni cineva pe care domnul Killian ar fi vrut să-l întâlnească?
- Nu, domnule.
- Cine a mers cu tine?
- Nimeni, domnule. M-am dus singur.
- L-ai văzut pe Eugene Marston acolo?
- Nu, domnule. Nu l-am văzut.
- Te-ai întors singur? O pauză lungă.

-Nu, Dr. Fanshawe. Dar nu pot răspunde la alte întrebări. Vă rog, domnule, nu mă mai întrebați nimic. Dacă ați ști mai multe, nu ați mai întreba.

Directorul privi lung chipul acela frumos și sincer: se putea citi durere și jenă, dar nici o vinovăție, nici o înșelare. Era o situație în care cei mai mulți oameni ar fi insistat să afle detalii și ar fi justificat. Dar Dr. Fanshawe era foarte înțelept, generos și nobil.

-N-o să-ți mai pun nici o întrebare, spuse el. Mă gândesc că răspunsurile tale nu schimbă cu nimic situația care te privește pe tine. Dacă mai este altcineva implicat, las aceasta în seama conștiinței lui ca să justifice tăcerea sa. Fără îndoială că timpul va aduce la lumină întreaga poveste, între timp, Fay, cunoști consecințele faptei tale?

- Da, domnule. Le cunosc, răspunse Willie, în timp ce buzele îi tremurau.
- Nu poți concura pentru bursă și trebuie să renunți la cor. Avem puține reguli, dar ele sunt necesare și trebuie respectate. Îmi pare foarte rău, Fay, dar nu am altă alternativă.

194

- Știu, domnule. Îmi... îmi... îmi pare foarte rău. Se întoarce și ieși în fugă din clasă.

Dr. Fanshawe se mai uită o dată la băieți. Nu-și opri privirea asupra vreunei fețe în particular, dar putea să-și dea seama că Phayre știa ceva despre această problemă.

Nici înfățișarea stăpână pe sine a lui Marston nu-l mulțumea pe deplin. Oricum, Fay a fost la curse și acest lucru nu putea fi schimbat cu nimic dacă se dovedea că și alții au mers. Cu siguranță, la mijloc era un secret, iar Directorul se hotărî să aștepte să vadă ce va dezvălui trecerea timpului. Merse înspre hârtia înrămată pe care erau scrise numele celor care concureau pentru bursă și tăie cu un creion numele lui William Fay. Apoi șterse numele lui Willie și din lista corului. În acest timp, doi sau trei băieți au

părăsit sala; printre ei era Killian și Gilbert Phayre. Dr. Fanshawe se îndreaptă spre banca lui Marston, privindu-l foarte calm și binevoitor. I se adresează astfel:

- Marston, domnul Griffiths mi-a spus că i s-a părut că te-a văzut ieri la curse.
- Trebuie să fi fost Fay, domnule. Nu am fost acolo. Cea mai mare parte a zilei am stat în bibliotecă.

În acea dimineață, când ieși din biserică, Willie Fay o urmă pe domnișoara Adelaide care se îndrepta spre casă. O ajunse și îi spuse cu timiditate:

- Domnișoară Adelaide, o să continui să copiez cântările, la fel ca înainte, dacă se poate. Gordon poate cânta, dar nu știe nimic despre muzică.

- O, Willie, îmi pare așa de... Uită-te la mine, Fay. Eu nu cred că tu ai fost acolo!

- Am fost, domnișoară Adelaide.

- Dar de ce? Ce te-a făcut să mergi? Spune-mi, Willie, că mi se rupe inima de supărare.

- Nu mă întrebați! Nu pot să vă refuz, și e mai bine să nu mă întrebați. Am știut că am greșit imediat ce am făcut fapta. Dar, într-adevăr am fost acolo și trebuie să-mi

195

ȚIGANUL ALB

DEZAMĂGIREA

iau pedeapsa. Și, domnișoară Adelaide, așa de mult aș fi vrut să obțin bursa!

Domnișoara Adelaide încercă să-l liniștească și bunătatea ei cu siguranță l-a consolat

- și nu puțin. Dar nu era singura dată când Willie a simțit întreaga amărăciune a căderii sale. În câteva zile, la urechile Directorului (și bineînțeles nu doar la ale dânsului) au ajuns câteva povești despre felul în care s-a comportat băiatul înalt și blond, de la colegiu, în timpul cursei din acea vineri tristă. Iar aceste povești erau de natură să-i schimbe foarte mult opinia Directorului despre Fay - dacă într-adevăr el era eroul acestor istorisiri. Și, deși inițial Dr. Fanshawe l-a suspectat pe Marston, totuși după ce acest băiețandru a negat clar și categoric, bănuiala a dispărut în totalitate. Niciodată Directorul nu și-a imaginat că vreun elev ar putea să-l privească drept în ochi și să-i spună o minciună gogonată. Aceste povești s-au răspândit prin școală și toți au început să vorbească. Băieții și-au amintit că în acea zi Fay nu a fost pe terenul de joacă și a apărut doar la timpul de servit ceaiul, părând agitat și îngrijorat. Bietul Willie, a cărui reputație bună nu a fost pătată niciodată, era acum privit cu neîncredere și suspiciune de către unii din profesori și chiar de câțiva băieți. Alții au rămas de partea lui, declarând că este un secret la mijloc pe care timpul îl va dezvălui. Dar timpul nu părea că se grăbește să-l descopere. Keith i-a scris cu mâhnire; George fierbea de supărare și deseori se pornea să-l denunțe pe Marston, dar de fiecare dată Willie îl oprea spunându-i că, dacă se dovedește că și Marston a fost la curse, aceasta nu va schimba cu nimic faptul că și el a fost acolo. Mai mult, a-l denunța pe Marston era un lucru urât pentru că era făcut doar de dragul răzbunării. Willie era foarte nefericit și devenea tot mai slab și mai palid. Nici măcar domnișoara Adelaide nu mai era o mângâiere pentru el pentru că tatăl dânsului i-a interzis să-i acorde vreo atenție deosebită sau să-l lase să o ajute la munca de la cor. Astfel că acum tânărul Gordon era liderul corului, lucru care i-a adus o mare „bucurie” domnișoarei Adelaide!

A venit în cele din urmă și vremea examenului pentru bursă. Eugene Marston a fost cel care a reușit. Killian a avut un rezultat foarte slab, iar Phayre s-a retras cu câteva săptămâni înainte. Apoi a venit vacanța și toți băieții s-au dus acasă.

196

197

CONFESIUNEA LUI GILBERT

capitolul 15

CONFESIUNEA LUI GILBERT

IN tot acest timp nu l-am menționat prea des pe Gilbert Phayre. Și totuși, deși supărarea lui Willie era mare, ea nici măcar nu se compara cu nefericirea lui Phayre. Marston nu l-a lăsat o clipă singur - întotdeauna îi amintea de promisiunea lui solemnă. Odată, când Phayre a îndrăznit să vorbească cu Fay despre acest lucru, declarând că vrea cu tot dinadinsul să-i mărturisească Directorului tot adevărul, Fay i-a spus că aceasta nu va schimba cu nimic situația lui, așa că trebuia să se gândească la mama sa. Phayre avea foarte rar oportunitatea să schimbe câteva vorbe cu prietenul său, care l-a salvat cu un așa de mare preț. Dar, până în acest moment, Marston l-a ținut sub papuc și l-a intimidat foarte mult, fiindu-i mereu prin preajmă și zăpăcindu-l așa de tare încât bietul băiat și-a pierdut sensul onoarei și nu mai știa ce trebuie să facă. Marston a încercat din greu să obțină o invitație la reședința Phayre în timpul vacanței, dar în această chestiune a eșuat. Oricum, Marston nu se temea deloc că victima lui îi va mărturisi ceva mamei sale, concluzionând cu chibzuință că, atunci când o va vedea și când Fay nu o să mai fie prin preajmă, Phayre nu ar supăra-o cu nici un chip. Totuși, Phayre nu a putut uita întreaga poveste chiar și atunci când toți păreau că au uitat-o.

Dimpotrivă, se gândea zi și noapte la ea, fiind așa de nefericit și nepăsându-i deloc de toate plăcerile care-i erau puse la dispoziție, încât mama lui a fost grav alarmată din pricina băiatului. Cu adevărat, atunci când nu mai era sub influența lui Marston, conștiința lui Gilbert reînvia și îl făcea să se simtă mai deplorabil decât înainte. În cele din urmă,

198

într-o zi a intrat în camera de dimineață a mamei sale cu o înfățișare atât de fermă, încât ea a scăpat lucrul din mână ei și a strigat:

- Vrei să-mi spui ceva, Gilbert?

- Da, mamă. M-am hotărât să-ți spun. Fay îmi spune întotdeauna: „Adu-ți aminte să nu o superi pe mama ta”, dar sunt sigur că ai prefera să știi cu ce am greșit decât să continui să greșesc și să țin secret. O, mamă! Am fost foarte nefericit!

- Am observat asta, sărmanul meu Gilbert. Spune-mi tot, băiete. Dacă va fi ceva care să mă supere, nu o să mă deranjeze așa de tare dacă aud din gura ta. Cu siguranță, eu îți sunt cel mai bun prieten.

- O să-ți spun totul. Aș vrea - o, dragă mamă, aș vrea

- să fi ascultat de Fay de la început. Îmi dau seama că am greșit în tot acest timp. Nu o să fii supărată, mamă?

- Probabil că nu, Dickybird.

Gilbert se apropie de ea și, lăsându-și capul pe umărul ei, îi spuse cele întâmplate.

- În ziua curselor, Marston mi-a spus că vrea să meargă și să se distreze bine. M-a întrebat dacă vreau să merg și eu. Eu i-am spus că nu vreau, iar la început a încercat să mă convingă. Apoi mi-a spus că mi-e frică și că Fay m-a influențat. Mi-a spus că Fay a susținut în public că el o să mă facă să nu merg. I-am răspuns că Fay nu ar trebui să încerce să mă influențeze și am mers. Am ajuns acolo fără probleme

- unul din copiii orfani ne-a lăsat să trecem prin Orfelinat. Marston m-a rugat să-i împrumut niște bani, pentru că el nu avea deloc. El le-a încercat pe toate; a pariat și a jucat la jocurile mărunte care se țin în astfel de locuri - *dumneata* bineînțeles că nu știi. Este un joc în care trebuie să arunci ca să nimerești diverse lucruri; ei pariază că tu nu o să reușești. Mai au și jocul alba-neagra: trei câni, iar sub una dintre ele este un

bob de mazăre (tu ghicești unde se află mazărea) și multe alte jocuri de acest fel. Ei bine, a câștigat câțiva bani,

199

ȚIGANUL ALB

dar a și pierdut - a pierdut mai mult decât a câștigat. Însă, știi, mamă, mi-a fost așa de rușine pentru că, deși s-ar putea ca un gentleman să meargă în locuri din acestea, totuși el nu ar face asemenea lucruri, nu-i așa? Nu mi-a plăcut deloc, așa că l-am lăsat și am plecat de unul singur. Știi, sunt convins că s-a bătut, pentru că atunci când l-am revăzut, îi curgea sânge din nas. A venit după mine și m-a găsit uitându-mă la un ponei pe care îl vindea un țigan - unul din familia Faa, de care ți-am povestit. Marston a vrut să mă întorc cu el, dar mi-a poruncit. Mai mult, eu eram dezamăgit de el, așa că nu m-am dus. A plecat singur și s-a întâlnit cu Willie Fay.

- Băiatul care a fost adus de domnul Killian?

- Da. I-a povestit lui Fay, iar acesta a venit după mine, ca să încerce să mă aducă acasă. M-a convins să plec cu el. Mi-a vorbit despre tine - că spuneai în scrisoare ta că o să-ți zdrobesc inima. M-a implorat să mă gândesc la tine. Fay este un băiat foarte ciudat, adăugă Gilbert cu nevinovăție, întotdeauna se gândește la chestii de astea, știi? Ei bine, m-am dus cu el.

Nu trebuie să vă relatez restul mărturisirii lui Gilbert pentru că am descris deja cele întâmplare.

- O, Gilbert! Din cauza asta a pierdut bursa. Ce îngrozitor! Marston e un băiat rău! El ar trebui să fie cel care pierde bursa.

- Da. Cea mai mare problemă este că toți cred acum că Fay a fost la curse întreaga zi. Tot ce a pus la cale Marston, s-a împlinit. Așa că toți au o părere rea despre Fay, iar el pare așa de trist! Dar când am vrut să rup relațiile cu Marston și să mărturisesc, Fay mi-a spus: „Știi că eu am mers la curse și orice ai spune nu mai schimbă lucrurile. I-am promis lui Marston că păstrez secretul dacă îmi spune unde te-a lăsat. Și, mai mult decât atât, nu trebuie să o superi pe mama ta.” Marston îmi tot amintea să nu divulg nimic - dar nu i-am promis niciodată că nu-ți voi spune ție. Cred că nici nu i-a trecut așa ceva prin cap.

CONFESIUNEA LUI GILBERT

- Mă bucur așa de tare că mi-ai spus, dragul meu băiat. Într-adevăr, te-ai comportat prosteste. Trebuie să-ți spun că ai greșit! Dar toate astea nu se compară cu răul pe care l-ai făcut când l-ai lăsat pe prietenul tău să-și piardă numele bun din cauza ta. Iar Marston cel rău s-a ales cu bursa! Nu avea nici un drept să încerce să o câștige, așa cum nici voi nu ați avut. Mă bucur așa de mult că ți-ai șters singur numele de pe listă.

- Dar, mamă, nu ești tare supărată pe mine, nu?

- Dragul meu, o să-ți spun tot adevărul. Sunt foarte îndurerată să observ la tine că ești însetat după distracție și să descopăr că ai fost influențat de un băiat precum Marston, pe care se pare că nici măcar nu îl plăci. Mă tem, dragul meu Gilbert, că tu ai moștenit slăbiciunea mea și nu puterea de caracter a tatălui tău. Dar mă învinovățesc pe mine mai mult decât pe tine - și este o mare mângâiere în faptul că tu mi-ai spus totul. Acum, dacă vrei să încerci să te împrietenești cu acest băiat, Fay, și să rezisti ispitelor viitoare, sper că...

Ea se opri pentru că nu se putu abține să nu plângă. Se simți așa de neajutorată și singură. Gilbert părea foarte abătut. În cele din urmă, el spuse:

- Și ce aș putea să fac, mamă? O să fiu dat afară, știi asta... Dar nu-mi pasă! Nici nu mi-ar plăcea să mă întorc la St. Michael după toate astea.

- Gilbert! Dacă chiar îți pasă că m-ai îndurerat și dacă dorești într-adevăr să nu mă mai superi, atunci o să te întorci la Colegiul domnului Fanshawe, în cazul în care te va

primi. Sper că o va face, de dragul tatălui tău. Gilbert, te-ai mai liniștit puțin că ai vorbit cu mine. Dar este doar Unul singur care poate spăla conștiința: mărturisește-ți greșeala Lui, băiatul meu, pentru că El promite că te ascultă, așa cum m-a ascultat recent și pe mine. (Vezi 1 Ioan 1:9) După ce mi-am cercetat cu atenție inima, am ajuns la concluzia că m-am agățat de tine ca și cum ai fi ultima mea

200

201

ȚIGANUL ALB

CONFESIUNEA LUI GILBERT

speranță de pe pământ. În schimb, tu ai urmat exemplul meu! Doar Dumnezeu, Gilbert, poate umple golul care domnește în noi. Ne iubește prea mult ca să ne permită să ne agățăm de ceva ce nu ne-ar satisface pe deplin. El ne desparte de lucrurile de care noi ne ținem agățați pentru ca să ne putem lega mai mult inima de Cer. Dar primul lucru pe care trebuie să-l faci este să te revanșezi față de prietenul tău. Cred că o să-l rog pe maiorul Sartoris să-mi dea un sfat.

- Chiar nu este nevoie să faci asta! spuse Gilbert mai degrabă violent. Tot ce trebuie să faci este să-i scrii Directorului și să-i spui tot ce ți-am mărturisit. Dânsul este acasă pentru că doamna Fanshawe nu poate pleca nicăieri în timpul iernii. Nu înțeleg ce vrei de la maiorul Sartoris -n-are nimic de-a face cu noi. O să-i scriu eu însumi lui Fay.

- Ei bine, sunt convinsă că niciodată eu nu o să-i pot relata foarte clar domnului Fanshawe ce s-a întâmplat, spuse Ellen. Dar pot doar să încerc. Gilbert, cheamă-l pe prietenul tău aici! Invită-l să petreacă ultimele două săptămâni din vacanță aici. Trebuie să-l văd și să-i mulțumesc personal pentru că a fost foarte drăguț față de mine.

- Este un băiat bun, spuse Gilbert, dar ce mă fac cu Killian? Dacă îl invit pe Willie, trebui să-l invit și pe Killian, altfel știu că nu vine. Killian nu e deloc un băiat rău - nu o să te încurce cu nimic, mamă...

- O, nu, dragule. Invită-i pe amândoi. Poți să-i scrii prietenului tău, iar eu pot încheia cu câteva cuvinte pentru Dr. Killian, astfel încât să înțeleagă că vreau și eu ca ei să vină.

Gilbert era foarte mulțumit de această idee pentru că, deși îi plăcea mult de Willie și acum era chiar dispus să-l placă și pe George, totuși știa în sinea lui că nici unul dintre cei doi băieți nu se simțea așa de onorat că-i este prieten pe cât ar fi vrut el. Dar acum aceștia doi îl vor vedea pe Phayre la el acasă, unde era un personaj important - îi vor vedea mama, reședința, poneii și faetonul de fapt, toate

202

posesiunile lui. După aceea, ei vor începe să-l vadă cu ochi mai buni. Iar cât despre întoarcerea la St. Michael, va fi suficient timp să rumege această chestiune când va ști sigur dacă Directorul îi va primi sau nu înapoi. Cu siguranță, ar fi mult mai plăcut să nu fie dat afară.

Doamna Phayre petrecu multe ore ca să compună scrisoarea pentru Dr. Fanshawe și, în cele din urmă, fu mulțumită că a putut reda clar povestea. Gilbert a vrut să vadă ce a scris, dar dânsa a refuzat și, pentru prima dată, spre marea lui surprindere, el nu a putut să obțină ce vroia. Cât despre scrisoarea lui pentru Willie, aceasta fu gata

imediat, iar importante documente au fost trimise degrabă. Nota lui Ellen pentru Keith Killian a fost mult mai ușor de scris decât scrisoarea pentru Dr. Fanshawe. Ea scrisese în finalul scrisorii: „Aș vrea să-l cunosc pe băiatul care a simțit așa de mult cu durerea unei mame, deși nu a cunoscut-o niciodată. Vreau să-i mulțumesc și să-l rog să fie prieten cu băiatul meu. Nu aveți idee ce mult m-au atins cuvintele pe care i le-a adresat lui Gilbert - vă rog să-i permiteți să vină.”

Importanta scrisoare a ajuns la patriarhia Thornley cu poșta de dimineață. Și s-a întâmplat că Eugene Marston era încă la Colegiu, pentru că bătrâna sa bunică a fost bolnavă și i-a scris să-și amâne venirea până ce tatăl lui, care era în drum spre casă, va ajunge în Anglia. De fapt, când a ajuns poșta, Marston era în salonul patriarhiei, citind pentru domnișoara Adelaide și pentru doamna Fanshawe. Directorul intră în cameră cu mâinile pline de scrisori și ziare.

- Este una pentru tine, Marston. Sper că a ajuns tatăl tău. Uite, Adelaide, ai opt - așa un stoc! Una pentru tine, doamna mea, și o grămadă pentru mine, bineînțeles.

Se așeză și începu să deschidă scrisoare după scrisoare, punându-le în ordine jos, după ce le citi. În tot acest timp discuta și cu soția sa

203

ȚIGANUL ALB

CONFESIUNEA LUI GILBERT

-Una de la Dr. Killian! Trebuie să fie foarte nefericit, dar nu spune nimic... doar că ambii băieți se vor întoarce și că el îi va însoți. Ce ai spus, Marston?

- A venit tatăl meu! Este la Windsor cu bunica mea și eu trebuie să merg acolo.

- Ai primit vești bune! spuse Directorul. Tatăl tău se va bucura mult.

Dintr-o dată Directorul tăcu. Toți se uitau la dânsul, dar el era adâncit în citirea unei scrisori lungi - de fapt, a lui Ellen Phayre. O citi în liniște, în timp ceilalți vorbeau și râdeau pe un ton scăzut. În cele din urmă, se ridică, își îngrămădi toate scrisorile ordonate în buzunar și părăsi camera. Fu plecat timp de jumătate de oră, iar când se întoarse, i se adresă soției sale:

- Mary, draga mea, trăsura e la ușă. Nu te deranjează să mergi azi fără Adelaide, nu? Aș avea nevoie de ea, dacă se poate.

- Desigur. Atunci o să plec imediat.

O luă la braț și o conduse până la ușa camerei. Ea îl privi cu un zâmbet.

-Mă trimiți de acasă, Julian? Sper că nu e nimic grav.

-Destul de grav, dar nu ne privește direct pe noi, draga mea. O să-ți povestesc totul când te întorci, pentru că nu aș vrea să te implic în dispută.

Așa că doamna Fanshawe și servitoarea ei s-au suit în trăsură, iar domnul Fanshawe a intrat din nou în salon.

-Eugene Marston, începu el, am primit acum o scrisoare de la doamna Phayre. Gilbert Phayre i-a mărturisit adevărata poveste despre ziua cursei din septembrie. Adelaide, William Fay este nevinovat de tot ce l-am suspectat noi, cu excepția faptului că a fugit pe terenul de curse la ora cinci ca să-l convingă pe Phayre să se întoarcă. O să-ți spun imediat mai multe; acum este suficient să afirm că toate circumstanțele evenimentului îl cresc foarte mult pe

204

Fay în ochii mei - este un băiat foarte nobil, Marston. Domnul Adderley pleacă la Londra și o să te ia cu el. Nu o să te piardă din ochi până când te întâlnești cu tatăl tău. Nu am nimic altceva să-ți spun. Aș arunca vorbe în zadar unui băiat al cărui comportament nu a fost decât înșelăciune și răutate. De două ori l-ai ispitit pe Phayre. Pe mine m-ai mințit în față când te-am întrebat dacă ai fost la curse; ai acceptat bursa,

știind că trebuia să fi descalificat; și, ca să pui vârf comportamentului tău foarte urât, l-ai mituit pe Tom Miller să-mi spună că a fost în grădină și că l-a văzut pe Fay - deși Tom Miller nici n-a trecut prin grădină când Fay a fugit pe acolo. Tot ce mai trebuie să fac este să-l chestionez pe Miller ca să văd dacă s-a mai întâmplat să fie ispitit de tine să înșele și să facă răul. Dar despre istorisirea cu Fay nu vreau să mai aud nimic de la el, și asta spre binele lui. O să fii exmatriculat de la St. Michael și o să pleci astăzi. Se va da un alt examen pentru bursă.

-Dragul meu tată, spuse Adelaide Fanshawe, care păli de-a dreptul. Cu siguranță, cu siguranță că trebuie să fie vreo greșeală.

- Nu! M-am asigurat. Miller a mărturisit.

- Eugene, nu ai nimic de spus în apărarea ta? spuse ea, întorcându-se spre el. Acesta stătea rușinat și foarte trist.

-Am... am fost la curse, se bâlbâi el. Dar celelalte lucruri nu sunt adevărate.

- Care lucruri?

-Că... am jucat la jocurile de noroc... și că m-am luat la bătaie.

-Nu mai continua, Marston! *Sunt* adevărate. Crezând că Willie Fay este cel vinovat, nu am reușit să lămuresc adevărul.

Marston ținea privirea în pământ, rămas mut din cauza tristeții ce l-a lovit dintr-o dată. Apoi, instantaneu, a început să strige:

205

ȚIGANUL ALB

- Nu-i spuneți tatălui meu. Abia a ajuns acasă. Sunt singurul lui fiu. O, domnișoară Adelaide, întotdeauna ați fost bună cu mine; nu puteți pune o vorbă pentru mine acum?

Adelaide Fanshawe izbucni în plâns. Marston, încurajat de agitația ei, se apropie de dânsa, dar ea se retrase involuntar. Tatăl ei interveni.

- Nu poate, Marston, și nici nu aș asculta-o. Cea mai bună speranță pentru viitorul tău este ca rușinea și nefericirea acestei taine descoperite să te schimbe. Nu vreau să-ți spun mai multe. Știu prea bine că nu te poți scuza că nu ai știut ce faci. Nu mai trebuie să-ți amintesc că păcatul tău este grav înaintea lui Dumnezeu. Tu știi destulă teorie; facă Dumnezeu ca această lecție grea să-ți atingă și inima. Iată-l pe domnul Adderley! Acum, du-te imediat cu el! Un singur lucru pot face pentru tine. O să-l rog pe domnul Adderley să-i spună tatălui tău doar că ai fost exmatriculat și nimic altceva. Dacă vorbești cinstit cu el, cerându-i ajutor și iertare, va fi cel mai bine pentru tine. Nu o să-i scriu decât poimăine, dar când îi scriu, trebuie să-i spun totul.

Marston îi aruncă o privire imploratoare domnișoarei Adelaide, și apoi părăsi camera. S-ar putea ca unora să le fie milă de el, dar mai mult de dragul soldatului care vine acasă ostenit ca să audă o astfel de poveste despre unicul său fiu.

La St. Hero, vestea a adus o bucurie nespusă, deși nu mai trebuie să spun că cei doi băieți nu au putut ține secretul când au văzut cât de întristat era Keith. Acesta din urmă a refuzat să facă vreo promisiune că nu va da pe față tot adevărul. Spera că Gilbert Phayre îi va mărturisi totul mamei sale sau că, într-un fel sau altul, adevărul va ieși la iveală până ce vacanța se termina. Până atunci, era mulțumit să aștepte. Îi părea nespus de rău că va spulbera nădejdea pe care o avea Willie de a ascunde adevărul de doamna Phayre. Totuși era hotărât să-i facă dreptate dragului său băiat și să-i divulge secretul. Hotărârea lui l-a întristat mult pe Willie,

CONFESIUNEA LUI GILBERT

care susținea că el deja a suportat gravele consecințe ale faptei sale și dezvăluirea secretului nu mai ajuta la nimic. Dar Keith era de neclintit și, fiind un om cu o vedere foarte clară asupra lucrurilor, nici nu-i trecea prin gând că, ascunzând ceva va

îmbunătăți situația, deși, în cele din urmă era mai mult decât mândru de „băiatul lui”. În timp ce Willie suferea, George își exprima bucuria.

- întotdeauna am spus că tăcerea nu ajută la nimic, spuse el, deși Will m-a convins să-mi țin gura. Nu știu ce i-a intrat în cap cu privire la doamna Phayre, dar pur și simplu este comic.

Astfel că scrisoarea de la Gilbert și ultimele rânduri scrise de doamna Phayre au adus o mângâiere deplină întregii familii îngrijorate. Mare a fost bucuria! Chiar și Willie a fost încântat pentru că, spunea el, această dovedește că încă mai este speranță pentru Gilbert. Keith i-a răspuns doamnei Phayre, promițând că cei doi băieți vor merge la reședința Phayre pentru o săptămână, la sfârșitul vacanței. Willie i-a scris o lungă scrisoare lui Gilbert și alta domnului Fanshawe, care îi scrisese atât lui cât și lui Keith. Directorul afirma că situația îl îndreptățește să lase deoparte litera strictă a regulilor și că Fay putea să încerce să concureze din nou pentru bursă, când se va repeta examenul. A mai spus că îi va permite lui Phayre să se întoarcă la St. Michael.

Când s-a apropiat vremea pentru vizita promisă la reședința Phayre, Keith se hotărî să le ofere băieților o călătorie cu adevărat încântătoare. Margaret și soțul ei erau în Londra - acolo vroia el să-i ducă pe băieți ca să o vadă pe sora lor și, de asemenea, să vadă lumea. Cei doi n-au mai trăit niciodată clipe ca cele petrecute în Londra, iar când a venit vremea să plece la reședința Phayre, cei doi nu erau deloc încântați. Keith, după ce a consultat Bradshaw (un fost orar și ghid despre mersul trenurilor, publicat de George Bradshaw, 1801-1853), a observat că, dacă mergea cu ei la Kerstaunton, puteau schimba acolo trenul și să ajungă

206

207

ȚIGANUL ALB

aproape de Thornley. Și, pentru că Keith vroia să schimbe o vorbă cu Directorul (așa spunea el...), se gândea să treacă și el pe acolo și să nu meargă direct acasă. Băieții erau foarte încântați că acesta îi va însoți la Colegiu, deși George făcu din ochi cu violență și chicoti într-un mod insolent când auzi de acest aranjament.

Au ajuns în timp la gară și și-au luat bilete de clasa a doua. Dar când mergeau de-a lungul vagoanelor, au observat că nu exista loc pentru trei persoane într-un singur compartiment. Keith discută cu un însoțitor de tren care le-a spus:

-După un timp, va fi loc destul, domnule, dar deocamdată puteți sta aici, spuse el deschizând un compartiment la clasa întâi.

- Foarte bine, spuse Keith, dar spuneți-i vă rog conducătorului de tren. Nu aș vrea să am probleme din cauza asta.

- Da, domnule, o să-i spun, răspunse acel om.

Cei trei prieteni urcară în tren în timp ce se dădea alarma de pornire. Abia că s-au așezat pe banchetă, că în vagon au intrat în grabă un bărbat și o femeie. Conducătorul de tren avea fluierul la gură și amână doar o clipă să fluie, însoțitorul de tren deschise ușa, iar Keith, văzând că bărbatul era neputincios, o ajută pe femeie să urce în compartiment. Intră și tovarășul acesteia, iar trenul se puse în mișcare înainte ca aceștia să aibă timp să se așeze.

-Mulțumesc, spuse femeia! Era o persoană extraordinar de senină și drăguță. Aproape că era să pierdem trenul. Henry, sper că graba nu te-a făcut să ai dureri.

-Nu! Sunt bine! Mulțumesc! Deși în ultimul timp, nu prea mă mai grăbesc. Uite, mamă, pune pătura asta pe tine. E tare frig.

Willie Fay sări în picioare, luă pătura, o desfăcu și o înveli pe femeia în vârstă cu atenție și îndemănare. Acești străini nu erau alții decât doamna Sartoris și fiul ei, care au

CONFESIUNEA LUI GILBERT

dat fuga până în oraș să vadă un doctor, pentru că genunchiul maiorului îi dădea iarăși de furcă. În mod automat, situația în care se afla acum maiorul - faptul că întârziase și aproape că pierduse trenul, dar și faptul că în graba lui spre sat, a observat că a început să ningă abundent - îl făcu să se gândească la evenimentele din acea zi înzăpezită de demult. Și atunci era în întârziere și călătorea în același compartiment cu Ellen Phayre și cei doi băieți ai dânsi. Gândul îi zbură la micul Willie - fața strălucitoare și frumoasă, râsul fericit, trupul solid și bărbătos. În timp ce medita, își ridică ochii să-i mulțumească acelui băiat înalt că a ajutat-o pe mama lui. Imediat ochii i-au rămas ațintiți spre fața lui Willie, apoi, continuând să-l privească insistent, exclamă:

- Dumnezeu mare - ce asemănare!

Mama acestuia nu auzise niciodată exclamații de acest gen venind din gura lui Henry Sartoris, care cu siguranță nu avea acest obicei rău, astfel încât dânsa fu cu adevărat luată prin surprindere.

- Ce ai spus, Henry? Întrebă ea aproape ridicându-se în picioare.

- Mamă, uită-te puțin! Nu vezi nici o asemănare? răspunse el, vorbind încă pe un ton foarte agitat.

- Dragul meu Henry, tânărul o să creadă că ești nebun! spuse ea îngrijorată.

- Dar, uită-te la el! insistă Henry. Iar femeia în vârstă se uită cu ochii ei negri, liniștiți și sclipitori la fața înroșită a lui Willie.

- Zici că seamănă cu.... Henry, ce minunat, extraordinar! Bineînțeles că văd asemănarea. Și parcă îi era imposibil să-și ia ochii de la fața băiatului. Willie, fiind un băiat modest, se simți la început stânjenit. După câteva clipe, Keith observă că și băiatul se uita la femeia în vârstă tot așa de insistent precum îl privea și ea.

208

209

ȚIGANUL ALB

- Nu vă supărați, dar cu cine credeți că seamănă băiatul meu?

- O să vă spun eu, rosti doamna Sartoris, așteptând în zadar ca fiul ei să răspundă. Seamănă cu o prietenă de-a noastră, doamna Phayre, dar mai mult cu băiatul ei scump, care a murit acum aproape zece ani. Seamănă leit la față, adăugă ea meditănd - acest lucru era mult mai adevărat decât credea dânsa.

- Doamna Phayre, spuse Willie. Vreți să spuneți mama lui Gilbert, doamnă? Noi - eu și George - mergem la reședința Phayre până ce reîncep cursurile la Colegiul St. Michael. Sper că nu-și va da seama că seamănă cu fiul ei pentru că asta i-ar aduce multă suferință.

- Cum te cheamă? spuse Henry Sartoris dintr-o dată. În tot acest timp, el nu încetă să-și ia privirea de la băiat.

- Mă cheamă Willie Fay, răspunse Will, roșind la față.

- Extraordinar! exclamă maiorul. Apoi se întoarse să se adreseze lui Keith, când trenul opri într-o stație. Aici urcară două femei și, pentru că erau prietene cu doamna Sartoris, acestea începură o conversație care ținu până ce ele coborâră, și anume în acel oraș unde însoțitorul de tren o ascunsese pe Barbara Faa în vagonul de bagaje. În tot acest timp, maiorul Sartoris își reveni și își puse în gând că, în timpul vizitei băiatului la reședința Phayre, el să afle tot ce putea despre nașterea și părinții acestui

băiat.

Când trenul se puse din nou în mișcare, prietenii noștri au rămas din nou singuri în compartiment. În acea zi ninsese puțin, iar acum începu să ningă mai tare. Pământul nu era acoperit în totalitate de zăpadă, ca în acea zi de iarnă. Keith se îngrijoră puțin în ce-l privea pe Willie, pentru că, de când s-a deschis subiectul asemănării lui cu doamna Phayre, băiatul părea încurcat și absent. Odată îi șopti lui Keith:

- Ai mai întâlnit-o vreodată pe această femeie?

210

CONFESIUNEA LUI GILBERT

- Nu, răspunse Keith, nu din câte îmi amintesc. -Parcă știu cum o cheamă, spuse Willie, doar că nu-mi vine în minte.

În acest moment, au ajuns la acel scurt tunel de care am vorbit așa de des și, trecând prin el, au ajuns - încet, pentru că stratul de zăpadă era mai adânc aici, în vale — la scena accidentului. Dintr-o dată, Willie aproape că se ridică în picioare, țipând. Fața lui era albă ca zăpada de afară, iar ochii săi albaștri erau ațintiți asupra acelor brazi bătrâni, care erau un reper pentru acel loc.

- Ce s-a întâmplat, Willie? spuse Keith, prinzându-l pe băiat cu blândețe.

-Keith! Aici s-a întâmplat! Cunosce locul ăsta. Îmi aduc aminte... totul. Sunt sigur... oare înnebunesc?

Începu să tremure din toate încheieturile și îl lăsă pe Keith să-l tragă înapoi în scaunul său.

- Liniștește-te, Will. O să fii bine într-o clipă, spuse Keith. Nu o speria pe doamnă, băiete. Ești mai bine acum?

- Keith! Sunt așa de sigur că știu locul ăsta, precum sunt sigur că trăiesc. Odată aici, ceva... ceva îngrozitor s-a întâmplat. Știu! Nu poate fi un vis.

-Nu, spuse Keith, nu poate fi vis. Stăpânește-te, Willie! O să stau noaptea asta în Kerstaunton și voi face niște investigații. Dacă aflăm că a fost vreodată un accident de tren în acel loc, s-ar putea într-adevăr să avem o pistă. Dar nu ar trebui să o sperii pe doamna Phayre cu fața ta albă. Vino, Will! Ai destul curaj și autocontrol. Trebuie să fim aproape de Kerstaunton, așa că vino-ți în fire. Dacă se poate afla ceva, atunci poți avea încredere în mine că o să aflu.

Willie se lăsă pe spate, cu ochii închiși, și rămase foarte liniștit până ce, într-un timp uimitor de scurt, reuși să se adune. Între timp, doamna Sartoris îi șopti fiului ei:

-Dragul meu Henry, nu este cel mai extraordinar lucru? Parcă toți am fi într-un fel de vis ciudat.

211

ȚIGANUL ALB

CONFESIUNEA LUI GILBERT

-Da, așa-i mamă, dar hai să nu agităm din nou copilul. Ce băiat cu stăpânire de sine! În această clipă el chiar își reveni! Acum putem vorbi cu fratele lui mai mare -dacă sunt frați.

Trenul se opri și la ușă apăru Gilbert Phayre.

- Ați ajuns! O, bună ziua, doamnă Sartoris! Am adus o trăsură pentru că ninge. O, este și domnul Killian!

- Da... eu sunt în drum spre casă, spuse Keith vag. La revedere și ne vedem mâine!

George, stai că vreau să-ți spun ceva. O să fiu la cel mai apropiat hotel în noaptea asta și, dacă îi este rău, poți trimite să mă chemi. Pune-l la culcare, pentru că sunt convins că o să-l doară capul! La revedere, băieți! Sper să aveți un timp plăcut!

Servitorii de la reședință s-au grăbit să ia gentile băieților și grupul s-a risipit imediat.

Maiorul Sartoris a condus-o pe mama lui în hol și s-a întors la Keith, care își lua geanta și întrebă de un hotel.

-Vrei, te rog, să te apropii pentru o clipă? Aș vrea să vorbesc cu tine. Parcă Gilbert Phayre ți-a spus Dr. Killian...

- Da, așa mă cheamă.

- Eu mă numesc Sartoris - maiorul Sartoris. Să nu mă crezi nebun sau impertinent, dar vreau să aflu ceva și cred că tu mă poți ajuta. Cred că eu pot să te ajut, povestindu-ți despre un accident care s-a petrecut cu zece ani în urmă, în acel loc. Eram în tren atunci.

- Da? Mi s-a părut că pari interesat. Ți-aș fi foarte îndatorat. Poate că mă poți ajuta să aflu cine este cu adevărat băiatul meu, pentru că, deși pare ciudat, eu n-am nici o idee.

-Este... Domnule Killian, nu ai idee cât este de extraordinar! Domnule, dacă nu am înnebunit, acel băiat s-a dus chiar la casa mamei sale! Mai degrabă, la casa lui. Nu pot crede și nici nu cred că acea asemănare poate să mă

212

ducă în eroare! Cu siguranță, el este Willie Phayre, cel pierdut de demult.

Keith rămase mut de uimire.

- Dar, continuă repede Henry Sartoris, nu scoate nici un cuvânt în fața mamei mele. Ea crede că băiatul este mort. Vino cu mine acasă și-ți voi povesti tot. Pot trimite vorbă la reședința Phayre că tu ești la mine și nu la hotel, dacă vrei.

Keith îl urmă în tăcere. Intrară toți într-un taxi și se îndreptară spre Edenvale.

213

„MAMA! ȘI DICKYBIRD!”

capitolul 16

„MAMA! ȘI DICKYBIRD!”

WILLIE FAY își veni în fire până să-l vadă pe Phayre la ușa vagonului. Pentru că deja se întuneca, nu mai exista nici o șansă ca el să recunoască vreun loc, care odinioară îi era atât de familiar. Totuși, îl apucă o durere îngrozitoare de cap, care se agrava așa de tare încât Gilbert și George l-au dus sus imediat, l-au ajutat să se dezbrace și să se bage în pat, George susținând că așa era cel mai bine. Bietul Willie nu a reușit să mai spună nimic și curând a adormit. Apoi, ceilalți doi băieți au coborât să-i explice situația doamnei Phayre, care era dezamăgită că nu a reușit să-l vadă pe tânărul ei erou decât în următoarea zi.

Oricum, dimineața, Willie își reveni foarte bine. Atunci când clopoțelul ce anunța micul dejun a sunat, el și ceilalți doi băieți intrară în casă după o plimbare de dimineață prin jurul casei. Zăpada aproape a dispărut în timpul nopții și era o zi frumoasă și însorită. Gilbert a prezentat băieților „grajdurile mele”, „caii mei”, „câinii mei”, „serele mele” - o grămadă de lucruri „ale mele”, așa cum bombăni George pentru el însuși. Acum toți trei intrară în camera de servit micul dejun. Ellen nu era acolo, dar îi urmară aproape imediat și i-a găsit stând cu spatele la ea și cu fețele înspre perete, așezați la masa frumos pregătită și discutând aprins despre un subiect foarte interesant.

- Nu a existat niciodată așa ceva! spunea Gilbert. Și cu siguranță, Fay, eu îmi cunosc

mai bine casa decât tine. Uite-o pe mama! Mamă, acesta este Willie Fay.
Willie se întoarse, dar nici unul nu recunoscă nimic.

214

Femeia tandă și palidă nu mai era „mama” cu un păr deschis la culoare și frumos, pe care Willie dorea atât de des să o revadă. Și nici băiatul înalt de cincisprezece ani nu mai era băiețelul la care Ellen se gândea atât de mult. Astfel că cei doi, mamă și fiu, s-au întâlnit, au dat mâna și au schimbat câteva cuvinte. Ellen a spus:

- Sunt atâtea lucruri pentru care vreau să-ți mulțumesc. În acest timp, Willie bolborosi ceva incoerent ca răspuns. Singurul sentiment care îi încerca era o senzație ciudată de surpriză, ca și cum această situație a mai avut loc cu mult timp în urmă, sau poate doar într-un vis.

S-au așezat la masă. Gilbert și George erau înfometați după plimbarea în aer răcoros și nu au observat că doamna Phayre și Fay nu puteau mânca sau că, de fapt, nu făceau altceva decât să-și arunce priviri pe furiș unul altuia și să se întrebe ce i-a apucat. Dar dintr-o dată, Gilbert exclamă:

-Fay, ai avut dreptate! Am uitat cu totul, dar cu adevărat, aici a fost o ușă! Cum de ai știut?

- O ușă? Unde? exclamă Ellen. Despre ce vorbești, Gilbert?

Gilbert, care niciodată nu se gândea prea mult la ce vorbea, uitase cu desăvârșire că ceea ce avea să spună putea să o întristeze pe mama lui, așa că a răspuns:

-Fay a spus că acolo era o ușă în perete, știi tu... I-am răspuns că se înșeală, dar acum mi-am amintit că dumneata mi-ai spus că odată a existat o ușă acolo. Dar cum ai putut să știi asta, Willie? Nu este nici un indiciu.

- Nu știu, spuse Willie încet. Deci chiar a fost o ușă, iar pe partea cealaltă...?

- O cameră, bineînțeles! Mamă, nu e ciudat? Abia că a intrat înăuntru și spune: „Acolo a fost o ușă...”

- Taci, Gilbert! șopti George, Willie iar o să se simtă rău.

215

ȚIGANUL ALB

Dar Ellen Phayre fu chiar mai mirată decât fiul ei. Acum stătea așezată, uitându-se îndelung cu ochii mari la tânărul străin, care privea agitat și neliniștit în jurul său.

-Este foarte ciudat, spuse el. Aș vrea să fie Keith aici.

- Ce este ciudat? Spune-mi! rosti Ellen. O, Gilbert! Cu cine seamănă? Uită-te la el.

- Am impresia că știu acest loc, această cameră, spuse el. Dar nu are nici un sens. Îmi cer iertare, doamnă Phayre, vă rog să nu vă supărați pe mine. George poate confirma că uneori nu mă pot controla.

Ellen își duse mâna la cap. Trebuie să vă amintiți că ea nu s-a îndoit niciodată că băiețelul ei nu era doar mort, dar și îngropat în acel cavou. Și totuși, dacă ea nu înnebunise, atunci asemănarea era izbitoare. Cum de nu a văzut de prima dată? Împinsă de un impuls brusc, se ridică în picioare și zise pe un ton încet și tremurând:

- Veniți cu mine - toți trei.

Trecu în grabă prin hol până la camera ei de dimineață. Închise ușa, rămase fără suflare, urmărind mișcările lui Willie. Acesta privi înjur, ezită, făcu câțiva pași încetiși și nesiguri către biblioteca de lemn de abanos, care acum era așezată în locul unde odată era atârnat tabloul. Privi în gol spre cărți, în timp ce Ellen trase dintr-o mișcare perdeaua albastră de pe tablou. Willie, auzind zgomotul inelelor de la perdea, se întoarse:

- Ce vrei să faci, mamă?! țipă Gilbert, pe jumătate înspăimântat, pe jumătate nervos. Albul Willie, dând cu ochii de tablou, rămase cu privirea pironită înspre el. Apoi, cu un oftat, își întinse mâinile către tablou și țipă tare:

- Mama, mama! Și Dickybird!

-Cred că am înnebunit, murmură Ellen Phayre. În acel moment, se deschise ușa și un servitor anunță:

- Doamna Sartoris!

216

„MAMA! ȘI DICKYBIRD!”

- O, dragă, spuse doamna Sartoris privind în jur. Am ajuns prea târziu. Ellen, draga mea Ellen!

Ellen dădu fuga să o primească și apoi se agăță de ea, plângând:

- Am înnebunit? A murit, știi bine, a murit acum nouă ani. Cum se poate ca să fie micuțul *meu* Willie Fay? Cred că-mi pierd mințile.

Doamna Sartoris o ținu strâns, în timp ce se uită la George Killian și spuse:

- O să te întâlnești cu fratele tău și cu fiul meu afară. Du-te și cheamă-i înăuntru.

Pentru a relata despre venirea la momentul potrivit a doamnei Sartoris, trebuie să mă întorc puțin în timp. Nu știu cum ar fi decurs lucrurile dacă nimeni nu descoperea din timp misterul.

Keith și Henry Sartoris au rămas treji până la o oră târzie în noaptea precedentă, discutând despre problema misterioasă, încercând să înțeleagă împreună povestea, citind notițele lui Keith despre cele petrecute la Saltash, când Willie a vorbit pentru prima dată de accidentul de tren. Cele adunate au fost sumarizate cu grijă într-o afirmație clară a faptelor care puteau fi dovedite. Și au ajuns la concluzia că singura verigă lipsă era o declarație de la Barbara Faa, precum că dânsa a luat copilul de la scena accidentului, în cazul în care ea a fost hoțul (așa cum era cel mai probabil). Keith era convins de aceasta pentru că, dacă își amintea bine, Marjorie Faa era deja moartă la data în care a avut loc accidentul de la Kerstaunton. Doamna Sartoris a aflat totul în dimineața următoare, spre marea ei surprindere, așa cum e de imaginat.

- E ca un vis, spuse femeia în cele din urmă. Dar cu siguranță, dacă micuțul Willie nu e îngropat în cavou, așa cum am crezut întotdeauna, atunci băiatul acesta nu e altul decât Wilbraham Phayre. Nu-ți amintești, Henry, că el își spunea întotdeauna Willie Fay?

217

ȚIGANUL ALB

- Știu. Eu nu l-am văzut decât în acea călătorie, dar îmi amintesc că mi-a spus că numele lui era Willie Fay. Eu i-am spus: „William”, dar el mi-a răspuns: „Nu Willum, ci Willum”, cuvinte pe care mama lui mi le-a tradus astfel: „Nu William, ci Wilbraham!”

- Cred că i-a spus ceva de felul acesta și lui Margaret, sora mea. Trebuie să o întreb.

-Henry, spuse doamna Sartoris, trebuie să merg la reședința Phayre. Chiar dacă Ellen nu va vedea nici o asemănare, băiatul îi va aminti cu siguranță, așa că are să o înfioare. Mi-ar plăcea să merg să am grijă de dânsa. Este foarte delicată și sensibilă, iar fiul ei, Gilbert, nu-i va fi nici ajutor, nici mângâiere.

-Dacă ea ar putea să fie sigură că el este Willie, spuse Keith cu un zâmbet oarecum trist, atunci va găsi ajutor și liniște în el. Este cel mai drag și bun băiat.

- O să mergem cu tine, mamă! spuse maiorul Sartoris. Este așa de clar că băiatul este Wilbraham Phayre încât trebuie să-i spunem doamnei Phayre. Dacă va fi nevoie, vom obține și dovada legală, dar pentru moment sunt suficiente dovezi să convingă pe oricine.

Așadar, cei trei au plecat la reședința Phayre după un mic dejun luat în fugă. Maiorul

Sartoris și Keith s-au dus în bibliotecă, intenționând să-l cheme pe Eames, singura persoana din casă care știa că băiatul crezut mort a fost de fapt furat, chiar dacă atunci se credea că trupul lui era neînsuflețit. Dar înainte să vină Eames, George dădu buzna în cameră, strigând:

- Keith, vino repede! Și dumneavoastră, domnule! Se întâmplă lucruri extraordinare și doamna Phayre e șocată de moarte.

Ei o luară la fugă pe holuri. În acest timp, doamna Sartoris a așezat-o pe Ellen într-un scaun confortabil și încerca să o calmeze. Dar aceasta se afla într-o stare de agitație care într-adevăr părea că este atât de violentă încât

„MAMA! ȘI DICKYBIRD!”

putea să-i amenințe rațiunea, și chiar viața. Henry Sartoris chiar credea că e pe moarte, dar Dr. Killian observă dintr-o privire ce s-a întâmplat, cu înțelegerea ageră specifică doctorilor. Făcu în liniște un pas înainte și acoperi tabloul cu perdeaua.

Apoi, punând o mână pe umărul lui Willie, spuse:

- Vino, băiatul meu.

Willie - deși privea îndelung perdeaua exact așa cum se uita insistent și la tablou - nu opuse deloc rezistență. Keith îl conduse spre ușă.

- Sartoris, spuse el, știi că sunt doctor. Spune-i repede și clar. O să fiu în bibliotecă dacă o să ai nevoie de mine. Vino, George.

George îl urmă, închizând încet ușa. Ellen se uită la maiorul Sartoris și încercă să vorbească.

- Nu scoate nici un cuvânt, spuse el, pentru că nu ești în stare. Îți pot relata eu fără îndoială. Acel tablou... cred că ai văzut ce seamănare!

- Cunoaște camerele, șopti Ellen. A spus că aici era odată o ușă. A căutat cu privirea tabloul în locul în care obișnuia să fie atârnat - și a spus că e mama cu Dickybird.

Cine este? Cine este?

- Draga mea, începu doamna Sartoris, ascultă-mă o clipă. Henry mi-a spus azi dimineață că micuțul tău Willie nu e îngropat în cavou, deși toți am crezut așa. Trupul lui a fost furat, iar când domnul Phayre s-a întors să-l caute, nu mai era.

Ellen o privea și o asculta. Încă tremura, dar respira mai ușor.

-Da, într-adevăr, cineva l-a furat. Și Henry și bătrânul Eames știau asta, și bineînțeles și alții mai știau asta atunci, dar eu n-arn știut. Domnul Phayre i-a făcut pe toți să promită că vor ține secret. Și, tu știi, draga mea, el nu a crezut niciodată că el era mort.

- De ce? Îr.trebă Ellen.

218

219

ȚIGANUL ALB

„MAMA! ȘI DICKYBIRD!”

-Continuă tu, Henry. Tu știi mai bine decât mine, spuse doamna Sartoris. Iar maiorul Sartoris relatează întâmplările de la început. Dar înainte să termine, Gilbert, care stătea în umbra cortinei, sări un pas în față.

- Mama, spuse el, nu crezi nici un cuvânt, nu-i așa? Eu nu cred. Eu sunt fiul tău - singurul tău fiu - nu o să recunosc niciodată că Willie Fay este fratele meu.

- Gilbert, spuse maiorul Sartoris, nu mă mir că ești așa de neliniștit, dar sper că vei demonstra că-ți pasă de mama ta. Și, fără cea mai mică urmă de îndoială, Willie Fay este fratele tău - fratele tău mai mare.

- Nu cred un cuvânt! strigă cu furie Gilbert. Și vreau să părăsiți imediat casa. Este casa mea și nu e treaba voastră să vă amestecați. Plecați și să nu o mai speriați pe mama mea!

-O, Dickybird, spuse Ellen, vino aici. Să nu spui nimic de care să-ți pară rău după aceea. *Este* adevărat, dragule, și am știut că este adevărat chiar înainte să știu că ar fi posibil. L-am primit înapoi pe Willie - micuțul nostru drag, Willie - a cărui moarte i-a zdrobit inima tatălui tău.

- Tata știa că *era* mort! strigă Gilbert. Dacă nu, atunci cum de i-a zdrobit inima? Nu vezi că totul e nonsens?! *Trebuie* să vezi că nu este pic de adevăr la mijloc.

- Gilbert, spuse maiorul Sartoris, oarecum ferm. Nu mai vorbi și lasă-mă să termin relatarea. Tatăl tău a suferit mai mult din cauza pericolelor care stăteau înaintea fiului său, dacă acesta încă trăia, decât a durerii pentru moartea lui, dacă acesta într-adevăr murise. Odată mi-a vorbit despre aceasta - în bibliotecă, într-un sertar de la masa lui personală de scris, există documente care mi-au fost încredințate mie. Vreau să spun, pe care mi le-a arătat mie. Acele documente atestă că el nu era convins că Wilbraham era mort. Mi le-a încredințat cu însărcinarea de a le arăta soției sale. întotdeauna a avut motive să creadă că fiul pierdut era viu. Nu-i așa că ai cheia, doamnă Phayre?

220

-Iat-o! răspunse ea. Îmi amintesc că mi-a spus să nu deschid sertarul decât dacă îmi spui tu și dacă ești prezent. Mi-a mai spus - eu nu l-am înțeles atunci - că dacă se întâmplă vreodată ceva care să mă sperie și să mă uimească, atunci să te chem pe tine, iar tu o să-mi explici totul. Și scrie acolo despre Willie? Se referă documentele la copil?

- Da. Și cel mai bun lucru pe care îl putem face acum este să mergem în bibliotecă și să deschidem sertarul. Crezi că ești destul de puternică să mergi, doamnă Phayre?

- O, da! Vino Dick, vino cu mine.

- Mamă, spuse Gilbert, care stătea în fața ei în timp ce ea încercă să se ridice.

Răspunde-mi numai la o întrebare. *Vrei* să afli că Willie Fay este fiul tău?

- O, Dickybird! Cum poți întreba asta? Primul meu născut și fratele tău, Willie.

- Bine, spuse Gilbert, haidem! Vin și eu. El îi urmă pe hol până în bibliotecă.

În acea cameră, Keith petrecu jumătate de oră epuizantă, pentru că Willie deveni frenetic și aproape la fel și George. Dar a reușit să-i readucă pe amândoi într-o stare de liniște relativă, amintindu-le că deocamdată nimic nu era sigur și că doamna Phayre nu trebuia să fie cu nici un chip mai agitată. După ce trecu starea inițială de delir, Willie se așeză și privi înjur, murmurând:

-Mama *mea*! Mama și Dickybird! Uneori o spunea ca și cum ar fi un vis frumos. Lui Keith i se păru că trece o veșnicie până se auziră pașii celorlalți în hol. Willie se ridică și se uită nerăbdător la fața mamei sale, dar rămase în locul lui. Ellen se scufundă în scaunul mare al soțului ei. Apoi, dintr-o dată și în liniște, Willie merse în celălalt capăt al camerei și stătu în fața ei. Maiorul Sartoris dădu la o parte părul blond de pe fruntea copilului arătând înspre cicatrice.

- Uite, spuse el. Aș putea jura că el este!

221

ȚIGANUL ALB

„MAMA! ȘI DICKYBIRD!”

- O, micuțele Willie! șopti Ellen, când mă gândesc că ai arătat atâta bunătate față de un străin... și ea era chiar... mama ta.

- Oprește-te puțin, spuse maiorul Sartoris. Înainte să mai spui ceva, hai să ne uităm pe hârtii. Totuși, aș vrea mai întâi să vină Eames.

Sună din clopoțel și în câteva minute bătrânul intră.

- Eames, aș vrea să-i spui doamnei Phayre tot ce știi despre presupusa moarte a copilului ei, domnișorul Willie!

-Poftim, domnule? strigă bătrânul. Până la urmă stăpânul meu a avut dreptate?
- înainte să-ți răspund la întrebare, aş vrea să faci așa cum ți-am spus, spuse maiorul Sartoris.

-Doamnă, spuse Eames, stăpânul meu mi-a încredințat doar mie secretul. Nici un alt servitor nu mai știe. V-a sfătuit să părăsiți reședința Phayre și să permiteți tuturor servitorilor să plece, pentru ca secretul să nu ajungă la urechile dumneavoastră, până ce copilul era găsit. În ziua în care accidentul s-a petrecut, dumnealui și cu mine ne-am dus la calea ferată să aducem copilul acasă, dar el nu mai era acolo și am bănuț că trupul lui a fost furat pentru valoarea hainelor sale. Și înainte să moară, stăpânul meu m-a făcut să promit că nu vă voi spune nimic și că nu voi vorbi despre aceasta până în momentul în care mi-o va cere maiorul Sartoris.

-Mulțumesc, Eames. Așteaptă aici și o să-ți explic totul imediat. Doamnă Phayre, îmi dai te rog cheia?

Apoi, el a deschis micul sertar, neatins de nimeni în toți acești ani. Scoase un plic mare, care părea foarte plin și era sigilat cu bine cunoscutul sigiliu al domnului Phayre. I-l înmâna lui Keith.

- Vrei să citești ce scrie pe el? spuse el. Iar Keith citi astfel:

Acest plic nu trebuie deschis decât de maiorul Henry Sartoris sau de cineva numit de dânsul. El cunoaște ce este înăuntru și las întreaga chestiune în mâna lui. Richard Phayre.

Maiorul Sartoris deschise plicul. El împrăstie pe masă pancarte și bucăți din ziare. Luă dintre hârtii o scrisoare sigilată, i-o înmâna lui Willie, citind numele destinatarului cu voce tare:

Pentru fiul meu drag, Wilbraham Phayre.

-Mama! strigă Willie, întinzând scrisoarea spre dânsa.

-Willie, micuțul meu Willie, șopti ea. își întinse mâinile, iar Willie, îngenunchind înaintea ei, își puse capul -așa cum de multe ori se odihnea - în poala ei. Cei doi erau foarte tăcuți, dar toți ceilalți din cameră plâneau, inclusiv maiorul cu barbă.

Dar unde era Gilbert? Imediat ce a văzut-o pe mama lui că a întins mâinile și că era convinsă că Willie era fiul ei, el ieși din cameră. Nu după mult timp, i s-a observat absența. Willie se ridică în picioare și se aplecă să-și sărute mama cu o reverență și dragoste tandră care, de fapt, i-a luminat fața tânără. Apoi, uitându-se înjur, dânsa spuse:

- Unde e Dickybird? Când mă gândesc că Gilbert e Dickybird! Unde este?

- A plecat, răspunse George Killian.

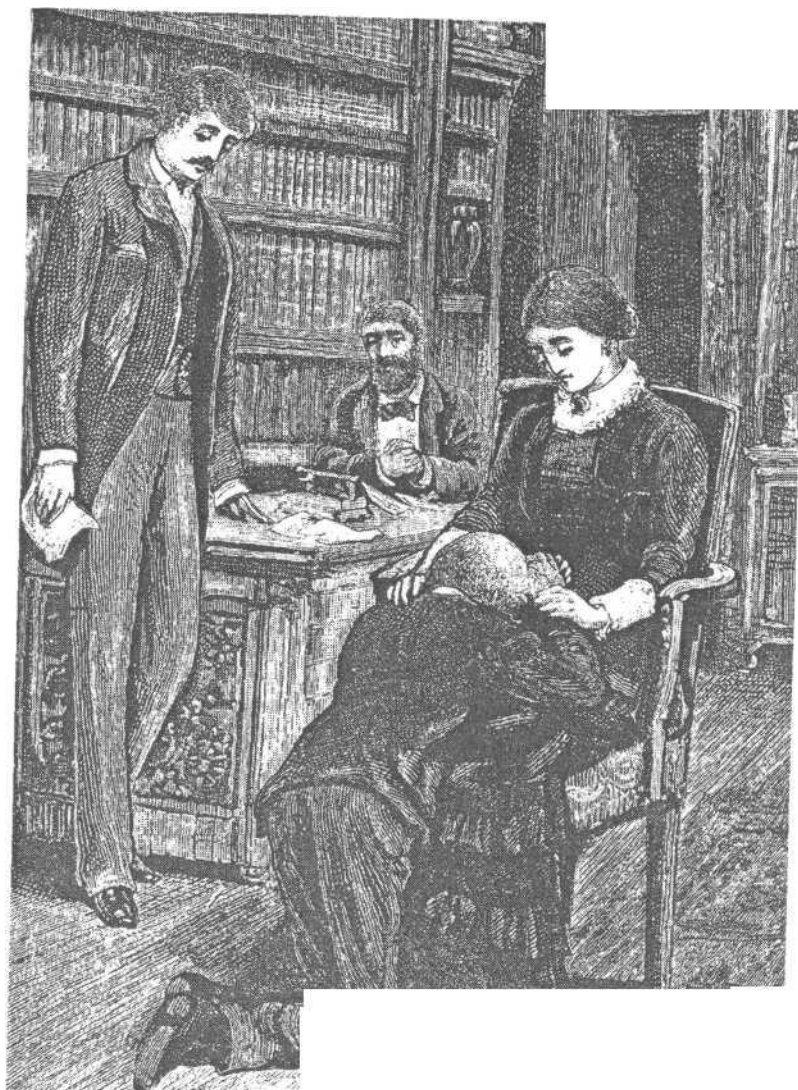
-A plecat?! O, trebuie să mă duc după el... trebuie să-l găsesc!

- Pot să merg eu, mamă? spuse Willie. Nici unul din cuvintele mele nu poate să vă facă să înțelegeți mulțumirea profundă pe care a simțit-o Willie când a rostit cuvântul *mamă*. Presupun că a plecat la el în cameră și știu unde este.

222

223

„MAMA! ȘI DICKYBIRD!”

O, micuțule Willie! șopti Ellen...

- Nu, dragul meu, răspunse dânsa. Trebuie să merg singură. Nu trebuie să vii.

- Așteaptă o clipă, spuse Willie. Nu trebuie să pleci până nu-ți spun totul despre Keith și despre toți ai lui. Iată-1, mamă! continuă băiatul, punându-și mâinile în jurul gâtului lui Keith. Dr. Killian! Iar acesta este George, care întotdeauna mi-a fost frate. Mama, știi că țigarii m-au ținut în tabăra lor și mă ucideau încetul cu încetul, dându-mi băuturi ca să mă țină într-o stare de prostie, ca nu cumva să divulg cuiva că am fost furat. Iar Keith m-a văzut, m-a luat de la ei, m-a vindecat și m-a tratat ca pe fratele lui. Parcă toți au uitat că nu eram ca George. O, Keith! exclamă el dintr-o dată. Mi-am găsit familia, am o mamă și un frate, dar întotdeauna o să fiu băiatul tău, exact ca până acum. Nimic, Keith, George, nimic nu v-ar putea înlocui! Nu o să mă alungați pentru că mi-am găsit mama, nu?

George izbucni în lacrimi când Willie făcu referire la el și apoi începu să plângă în hohote. Keith reuși să zâmbească, dar acela nu era chiar un zâmbet de fericire.

- Will, spuse el, nu ne cere să *fmvprea* fericiți. Acesta nu ar fi un compliment la adresa ta. Doamnă Phayre, dacă vreți să vedeți ce fel de fiu aveți, atunci trebuie să observați cât de rău ne pare că-l pierdem. A fost băiatul meu timp de șapte ani, și într-un sens, Will, tu o să fi băiatul meu cât timp vom trăi amândoi. Dar Dumnezeu să te

binecuvânteze, Willie! Și să te facă să fii o fericire pentru ai tăi așa cum ai fost și pentru noi.

- Dr. Killian, spuse Ellen Phayre, luându-i mâna în mâinile sale și sărutând-o. Nu mă considera nerecunoscătoare. Simt că îți datorez așa de mult, deși nu pot să o exprim. Toate acestea m-au luat prin surprindere și sunt așa de zguduită și de copleșită, încât nu mai știu ce spun sau ce fac. Tot ce știu este că am fost așa de singură în toți acești ani.

225

ȚIGANUL ALB

„MAMA! ȘI DICKYBIRD!”

- Dar sper că totul a luat sfârșit acum, spuse Keith, cu bunătate. Acum ai un fiu care îți va fi ajutor și mângâiere.

Cu un zâmbet vag, doamna Phayre înțelese acest lucru și spuse:

- Și totuși, mai există un alt Fiu pe care am învățat să mă bazez. Dar acum trebuie să mă duc la Gilbert, la Dickybird al meu, spuse ea tresărind. Pierd timp. Dar, dragul meu, acum nu veni cu mine. Trebuie să merg singură. Stai aici și citește-ți scrisoarea.

- Dar abia poți merge...

- O să merg eu cu mama ta, Willie, spuse doamna Sartoris, venind dintr-un colț îndepărtat, unde a plâns pe îndelete. Nu cred că îți mai aduci aminte de mine, dar sper că o să fim prieteni din nou.

- Cred că-mi amintesc de dumneata, spuse Willie. Nu vă spuneam doamna Tartary și aveai un ponei alb?

- Nu, poneiul alb - Apple Dumping - era al tău. Încă este în grajd, acum un animal foarte bătrân. Dar o să-ți spun toate astea altă dată. Ellen, draga mea, Henry s-a dus după Gilbert cu mult timp înainte, așa că nu trebuie să fii neliniștită.

Maiorul Sartoris, observând expresia feței lui Gilbert când acesta a ieșit din cameră, l-a urmat după numai câteva clipe. El îl găsi pe băiat în camera lui, unde era ocupat să deschidă toate sertarele și dulapurile și să arunce tot ce găsea acolo într-o grămadă pe podea.

- Ce faci? spuse maiorul, mângâindu-și mustața. Gilbert se întoarse spre el.

- Nu vreți să plecați? rosti el cu furie. Mă gândesc că pot fi stăpân în camera mea, cel puțin... Nu am de gând să mă bag. Să cred că el chiar este Wilbraham Phayre?

- Nu cred că există nici o îndoială, spuse maiorul diplomat, dar bineînțeles nu există nici o dovadă legală. Până

226

nu se dovedește legal, tu ești stăpânul aici, așa cum ai fost întotdeauna.

Gilbert se opri din a-și împrăști hainele și se uită la vorbitor.

- Ce vreți să spuneți? întrebă el.

- Că dovada morală nu este aceeași cu dovada legală. Oricât de siguri ați fi tu și mama ta că Willie Fay este Wilbraham Phayre, aceasta nu poate schimba poziția ta ca moștenitor al tatălui tău, doar dacă este dovedit legal.

- Dar *se poate*, bănuiesc...

- Încă nu s-a dovedit. În ochii legii, el încă este Willie Fay, cel pe care l-au găsit țigani. Tu ai putea să fii sigur că este fratele tău și să-l tratezi ca atare, așa cum sunt convins că o vei face, pentru că așa este corect și pentru că, refuzând să te conduci astfel, vei naște suspiciuni că îți pasă mai mult de posesiunile tale viitoare decât de mama și fratele tău - un lucru oribil de care poți fi suspectat. Dar până ce o găsim pe țigancă și dovedim că băiatul pe care i l-a dat lui Killian este copilul care a fost furat de la scena accidentului de tren, Willie are același statut ca mai înainte.

Gilbert privea gânditor.

- Și acum, băiete, spuse maiorul foarte blând, dă-mi voie să-ți spun câteva cuvinte. Tatăl tău, unul din cei mai buni oameni pe care i-am cunoscut vreodată, mi-a încredințat acest secret și mi-a cerut, înainte să moară, să o ajut pe soția și pe fiii lui cu ce voi putea. De aceea îmi vei permite să-ți vorbesc. Gilbert, ți s-a făcut un rău că ți s-a spus că toată această bogăție trebuie să fie a ta. Acum, faptul că s-ar putea să nu-ți mai aparțină - deși o să fii un om bogat, cu o avere considerabilă - poate să fie salvarea ta, dacă te vei comporta înțelept. Nu da curs primului sentiment de gelozie și, prin urmare, să fugi de acasă. O, da, știu ce vroiai să faci! Nu sunt prost. Fii cinstit cu tine însuși, băiete. Ești un băiat mai bun decât crezi. Nu ești un mercantil, mândru de banii săi, ca să preferi banii și grandoarea în locul fericirii mamei tale și

227

ȚIGANUL ALB

„MAMA! ȘI DICKYBIRD!”

posesiunii unui frate precum Willie... Nimeni nu știe mai bine ca tine ce băiat bun este. Nu pot crede că fiul vechiului meu prieten, Richard Phayre, este așa de josnic. Tu vei spune că un fost soldat nu are dreptul să predice, dar totuși amintește-ți că în toate lucrurile, mici sau mari, trebuie să înfăptuim voia lui Dumnezeu. Aceasta *este* o încercare grea pentru tine - dar fii bărbat: îndură cu curaj, smerește-te și cere-I lui Dumnezeu să-ți dea harul Său, iar tu vei trăi să te bucuri de schimbare.

- Să mă bucur!? strigă Gilbert.

- Da, să te bucuri. Va trece timpul și o să te uiți în urmă ca să vezi ce ai fost până acum: tiranul mamei tale în loc de mângâierea ei; oferindu-i nefericire în schimbul mării ei iubiri pentru tine; fără prieteni din cauza geloziei tale ridicole sau chiar *mai mult*, mândriei tale prostești. Atunci te vei bucura și vei binecuvânta ziua în care a revenit fratele tău mai mare ca să-ți fie prieten adevărat și devotat și să-ți arate cum să o iubești, să o respecti și să o faci fericită pe mama ta. Gilbert, știi că niciodată nu ai încercat să o faci fericită și poate că te-ai purtat astfel fără să-ți dai seama. Dar acum, dacă transformi bucuria ei în nefericire, o faci cu bună știință și vei dovedi că nu o iubești cu adevărat.

Gilbert rămase foarte confuz și într-o tăcere de mormânt pentru câteva momente.

Apoi se opri și începu să adune grămezile de haine de pe podea. Încă strângea hainele când auzi pașii mamei sale pe hol.

-Ajută-mă, spuse el repede, și așa nu o să știe niciodată.

Foarte ușurat, Henry Sartoris îi dădu o mână de ajutor. Nu rămase nimic în dezordine când mama sa și doamna Sartoris intrară în cameră. Gilbert fugi înspre ea.

- Mama! *O să mă mai iubești?* Știu că este mai bun decât mine, dar pot îndura orice dacă nu o să renunți să mă mai iubești.

- Să renunț să te mai iubesc?! Dragul meu copil - ce gânduri ai! Micul meu Dickybird, crezi că în inima unei mame este loc doar pentru unul singur? O să descoperi repede că te înșeli. Iubitul meu copil, te rog să nu spui că e mai bun decât tine și nici să nu-ți treacă asta prin minte, într-adevăr, toți avem de învățat unul de la celălalt.

- O, mamă, mamă! strigă bietul Dickybird, începând să plângă în hohote. Ellen îl trase aproape de ea, îl sărută și îi șopti ceva blând. Cealaltă mamă și fiul ei îi lăsară singuri pe nesimțite.

228

229

VICTORIA LUI GILBERT

capitolul 17

VICTORIA LUI GILBERT

RESTUL săptămânii trecu asemenea unui vis frumos, dar totuși vag și nesigur. Willie era foarte fericit când era singur cu mama lui, povestindu-i istoria vieții lui și faptul că nu a uitat niciodată înfățișarea dânsiei. Dar, în altă ordine de idei, noua poziție în care se afla îi dădea un sentiment ciudat, ca și cum nu știa cine sau unde era. Keith mai rămase o zi sau două la reședința Phayre, timp în care Ellen l-a pus să-i povestească întreaga istorie și a încercat din răspuțeri și cu multe lacrimi să-l facă să înțeleagă cât era de recunoscătoare față de el și față de întreaga lui familie. I-a scris scrisori lungi doamnei Killian și lui Margaret, iar răspunsurile lor au încântat-o mult. În tot acest timp, Gilbert a fost foarte liniștit și tăcut. Agitația și lupta cu el însuși l-au doborât, motiv pentru care nu era nici pe departe refăcut, când a venit ziua să se întoarcă la St. Michael. Astfel, mama lui nu a vrut să-l lase să plece. Ar fi vrut să-l țină și pe Willie, dar acesta i-a spus:

- Nu, mamă, lasă-mă să plec. Dacă Gilbert o să stea singur cu tine o vreme, o să fie mai sigur de dragostea ta și o să se obișnuiască să se gândească la mine ca la fratele său. Și, în afară de asta, eu trebuie să obțin acea bursă, în cazul în care nu o găsim niciodată pe Barbara Faa.

- Cu ce se vor schimba lucrurile dacă nu o vom găsi, dragule? Știi că îmi permit să...

- Bineînțeles, mamă. Dar vezi bine că ar fi mai bine să stau departe de reședința Phayre până când voi fi sigur care este locul meu. Oamenii se comportă cu mine ca și cum totul e sigur, dar dacă, după toate acestea, nu o vom găsi pe

230

Barbara? Este bine pentru toată lumea ca eu să stau deoparte pentru o vreme, iar lui Gilbert îi va prinde bine că va sta un pic singur cu tine.

- Cred că ai dreptate, spuse dânsa.

- Desigur, mamă! Și când totul va fi pus la punct și voi ști dacă o să fiu sau nu un om bogat, o să observi că aceasta nu va influența deloc fericirea noastră. Chiar și atunci îi voi iubi pe mama și pe fratele meu. Într-adevăr, dacă am fi siguri că nu o vom găsi *niciodată* pe Barbara, s-ar putea ca așa să fie cel mai bine. Dar incertitudinea situației îi face rău bietului Dickybird. Dacă e să fie să fim siguri că nu o găsim pe Barbara, atunci cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Doamna Sartoris, după ce a ascultat-o pe Ellen relatându-i conversația cu Willie, se bucură nespun pentru prietena ei.

Astfel, Wilbraham Phayre și George Killian s-au întors la St. Michael și s-au înscris din nou pe lista pentru bursă.

Nici nu au ajuns încă la școală că deja Keith le-a scris, spunându-le că în timpul vizitei la Thornley, în drum spre casă, el a reușit să obțină acordul domnișoarei Adelaide de a-i fi soție. Nu era sigur de ce: fie că i-a fost așa de milă de el pentru că l-a pierdut pe Willie sau pentru că a avut timp să petreacă timp și cu el, de vreme ce Colegiul era gol. Dar oricum, și-a dat cuvântul și alături de acesta, părinții și-au dat bucuroși consimțământul. Din fericire, nu era nevoie să se despartă de mama ei și de munca pe care o făcea acolo. Keith nu era legat de serviciul lui, iar acum că Margaret era căsătorită, iar cei doi băieți plecați, St. Hero nu-i mai părea la fel. Astfel că a acceptat propunerea domnului Fanshawe de a se stabili lângă Thornley și de a fi responsabil cu partea medicală a școlii și a orfelinatului. Auzind aceste vești, Willie dădu fuga să o întâlnească pe domnișoara Adelaide cu multă încântare. În scrisoarea sa către Keith, el a scris următoarele:

231

ȚIGANUL ALB

Odată nu am avut nici casă, nici mamă. Acum o să am trei case și patru mame. St. Hero va fi întotdeauna „acasă” pentru George și pentru mine, iar doamna Killian mi-

a fost mamă așa cum i-a fost și lui George. Apoi Margaret a fost o altă mamă pentru mine, iar acum tu îmi dăruiești altă mamă, iar acolo unde va fi casa ta, va și întotdeauna și casa mea.

După un timp, Ellen l-a luat pe fiul ei mai mic la Londra, de dragul schimbării.

Acesta era departe de a-și fi revenit pe deplin, deși se comporta mai bine decât se așteptau ceilalți.

Bineînțeles că între timp s-au făcut toate eforturile de a o găsi pe Barbara Faa, dar fără succes. Părea că întreaga familie a dispărut de pe fața pământului. Incertitudinea era o mare încercare pentru Gilbert, care avea sentimente ciudate în privința acestei chestiuni. Uneori dorea din inimă ca Barbara să fie găsită și să mărturisească că l-a furat pe copil de la locul accidentului, demonstrând în acest fel, fără urmă de îndoială, că acest copil era a lui Richard Phayre. Alteori spera că mărturia adusă de ea nu va îndeplini cerințele legii, făcându-l prin urmare posesorul tuturor lucrurilor despre care i s-a spus dintotdeauna că sunt ale lui. Dar vorbele lui Henry Sartoris i-au deschis larg ochii să-și vadă propriile greșeli așa de clar, încât se lupta cu aceste sentimente și nu făcea niciodată aluzie la ele în fața mamei sale. Nu putea să spună cu siguranță, nici chiar lui însuși, dacă era fericit că mama lui, care fusese așa de încercată, era acum atât de mulțumită și strălucitoare sau dacă era supărat că nu el o determinase să fie astfel. De fapt, bietul Gilbert era departe de a fi fericit. În el se ducea o luptă aprigă. Însă ajutorul i-a venit într-o formă pe care mulți ar considera-o chiar ciudată. Cei mai mulți ar fi considerat că este mai degrabă un obstacol decât un ajutor și chiar Gilbert, dacă era întrebat dinainte, ar fi spus la fel. Dar el a învățat din experiență că toate lucrurile sunt bine aranjate

232

VICTORIA LUI GILBERT

pentru cei care își îngenunează cu smerenie inima lor rea și încep să spună: „Facă-Se voia Ta.”

Era o zi frumoasă și înviorătoare de martie, când Gilbert călărea în țarc. Intrând pe poartă, în drum spre casă, el observă o față pe care o cunoștea - o față pătrătoasă și închisă la ten, cu o expresie neplăcută. Se uită din nou - era o femeie scundă, grăsuță, îmbrăcată decent în culori închise, iar lângă ea o fată înaltă, ai cărei ochi nu puteau fi ușor uitați. Într-o clipă, Gilbert le recunoscuse. Era Barbara Faa și fiica ei, Jean. Ele nu l-au cunoscut și au zăbovit puțin pe potecă, uitându-se cu mare interes la mulțimea de cai și de căruțe care treceau pe acolo. Gilbert opri calul și se gândi. A găsit-o el într-adevăr pe Barbara, care până atunci părea că a intrat în pământ? Și tocmai el să o găsească pe cea care putea să-l ducă la dezmoștenire? Ar fi mai bine să treacă pe lângă ea fără să-i spună nimic?

Ai grijă, Gilbert! Aceasta este oportunitatea ta, trimisă de Cel de sus! Ai să o folosești în mod corect? Da, șoapta celui rău a fost respinsă și nu a mai avut influență asupra lui. Un nou sentiment de putere și energie părea că prinde viață în inima lui, dându-i impuls să acționeze și făcându-l în stare să se comporte cu înțelepciune. Fără să se uite deloc la ele, ca să nu cumva să le avertizeze, el călări mai departe în liniște. Izbuti să ajungă lângă un polițist care era chiar lângă Marble Arch și i le arătă pe cele două femei.

- Domnule, spuse el, acea femeie în rochie neagră și cu bonetă mai stranie este Barbara Faa, pentru care s-a oferit o recompensă de o sută de lire.

- Sunteți sigur, domnule? Sunteți sigur că aceasta este femeia suspectată că a furat un copil în timpul unui accident de tren, cu mulți ani în urmă?

-Foarte sigur. Eu sunt Gilbert Phayre, fratele copilului furat. Acum, vă rog, nu o lăsați să scape!

- Fără teamă, domnule, spuse omul și făcu semn ca un alt om în uniforma albastră să-i vină în ajutor. După

233

ȚIGANUL ALB

câteva momente, Gilbert văzu că Barbara Faa era în mâna poliției. Nespuse de fericit, Gilbert merse până la un oficiu de poștă și îi trimise o telegramă maiorului Sartoris și domnului Killian. Apoi merse acasă, se duse în grabă în salonul mamei și strigă:

- Mamă! Am prins-o... Barbara Faa, știi tu! *Chiar eu* am prins-o!

Cei doi gentlemen au ajuns în oraș fără întârziere. Au fost așa de încântați de comportamentul lui Gilbert, încât i-au făcut o bucurie băiatului implicându-l și pe el în toate procesiunile lor. Barbara a fost chemată în fața unui magistrat și s-a dovedit a fi extrem de speriată. Ea auzise de toate cercetările care se desfășurau și, pentru prima dată, i-a spus soțului ei adevărul despre copilul furat. Reuben a abandonat-o imediat ca să suporte ea singură consecințele, declarând că el nu are de gând să fie suspectat de complicitate. Jean a rămas cu mama ei și cele două au încercat să se piardă prin Londra, luându-și un nume fals și evitând eșarfele roșii sau ghicirea viitorului.

Barbara a mărturisit totul și a adus ca dovadă pentru declarația ei nasturii de aur, sau cel puțin câțiva dintre ei, pe care doamna Phayre i-a putut identifica fără probleme. Doi dintre nasturi au căzut din măneca hainei cu o zi sau două înainte ca băiețelul să fie pierdut și, de atunci, mama acestuia i-a ținut ascunși într-un colț al penarului ei de scris. Barbara a fost trimisă în judecată sub acuzația că a furat un copil. Pentru că nu mai am ocazia să fac referire la ea, aș putea spune că a fost judecată imediat și i-a fost dată sentința de a sta șapte ani în pușcărie.

După câteva luni, Willie Phayre i-a ajutat pe Gaby, Jean și Negrul Willie să emigreze și să înceapă o viață nouă într-o țară îndepărtată. A fost bucuros să facă aceasta pentru ei deoarece, așa cum spunea el, toți au fost buni cu el. Din câte știu, despre Reuben Faa nu s-a mai auzit nimic în locurile vechi pe care obișnuia să le viziteze. Jem a ieșit de la

234

VICTORIA LUI GILBERT

școala de corecție, foarte schimbat în bine, iar până astăzi se ocupă de vânat la reședința Phayre.

Dar toate acestea s-au petrecut mai târziu; acum trebuie să mă întorc la evenimentele care au urmat imediat după mărturisirea făcută Barbara.

- Mamă, spuse Gilbert. Aș vrea să-mi faci o favoare. Eu am găsit-o pe Barbara Faa, așa că dă-mi voie să-i spun eu lui Willie că ea *este* demascată și că totul este bine acum. Cred că o să ne împrietenim mai mult dacă eu o să fiu cel care-i dă vestea.

Oricum trebuie să mă întorc la St. Michael pentru că mă simt chiar bine.

În ziua următoare, el s-a dus la Thornley. Pentru că nu a anunțat că va veni, el a trebuit să meargă pe jos de la gară și a ajuns chiar atunci când băieții terminau școala, la ora două.

- O, chiar este Gilbert! exclamă Willie fugind înspre el. Ai venit ca să rămâi? O, Gilbert! Nu s-a întâmplat nimic rău acasă, nu?

- Cu mama? Hai spune, Willie... Ce mai faci Killian? Am venit ca să rămân. Mi-e din nou bine. Willie, vreau să vorbesc ceva numai cu tine.

Willie se întoarse și intră din nou în sala goală de clasă.

- Willie, vreau să fiu primul care să te anunțe și să-ți ureze de bine. Barbara Faa a fost găsită. Am găsit-o eu alaltăieri, chiar la poarta țarcului. A mărturisit că te-a furat ca să-ți ia hainele și apoi și-a dat seama că nu ești mort. Willie, la început nu m-am

comportat ca un frate, dar știi care a fost situația mea. Am fost obișnuit să fiu singurul. Dar eu însumi am găsit-o pe Barbara Faa și îți doresc cu adevărat și din toată inima numai bucurie. O să poți uita de toate acestea și să mă iubești ca pe fratele tău, Willie? Eu *chiar* te iubesc, într-adevăr, te iubesc!

- Să te iubesc, Dickybird?! Tot ce-ți cer este să mă lași să te iubesc sau mai bine spus să-ți demonstrez asta. Da,

235

ȚIGANUL ALB

Gilbert, hai să le uităm pe toate. Atunci nu erai tu însuși - sau mai degrabă, nu te-ai descoperit pe tine însuși.

- Nu, frate! spuse Gilbert zâmbind. Eu sunt cel care am fost găsit. Cu aceste vorbe, cei doi frați s-au îmbrățișat, fiecare dintre ei simțind un nou sentiment de ușurare și apartenență.

- Aș vrea să te las pe tine să ai toate posesiunile, iar eu să fiu considerat fratele mai mic. Însă toți îmi spun că nu se poate așa ceva. Singurul lucru pe care nu pot să ți-l cedez, deși este singurul lucru pe care îl iubești, este mama noastră. Dar, Dick, nu-mi purta pică fiindcă îmi aparține și mie. Adu-ți aminte că eu am stat nouă ani fără ea.

- Willie, mă faci să-mi fie rușine de mine însumi... Nu-i așa că o să mă tragi de mânecă ori de câte ori vezi că mă reîntorc la vechile mele căi și că doresc totul numai pentru mine? Vreau să fiu un altfel de băiat și cu ajutorul tău aș putea reuși.

- Cu ajutorul lui Dumnezeu, spuse Willie încet. Eu nu te-aș putea ajuta prea mult, deși o să te ajut, dragă prietene. O, Dickybird! O să te iubesc așa cum doar un frate poate iubi!

Aceasta a fost o promisiune ținută cu atâta devotament pe cât a fost rostită. Acum, toți trei băieții a căror viață școlară am încercat să o descriu, sunt bărbați în toată firea.

Gilbert este în armată; a ajuns într-adevăr un băiat foarte bun. Mama lui este de părere că schimbarea i se datorează influenței pe care a avut-o fratele lui mai mare. George este managerul lucrărilor de la reședința Phayre; el și cu Willie lucrează împreună și sunt prieteni ca în vremea copilăriei. Keith și soția sa o duc bine și sunt fericiți.

Domnul și doamna Killian încă locuiesc în St. Hero. Maudie a crescut și a ajuns să semene leit cu scumpa ei mamă și bănuiesc că în una din aceste zile va deveni doamna Wilbraham Phayre. Margaret și soțul ei propășesc. De fapt, toți cei ce l-au iubit și au fost prieteni cu Albul Willie sunt prosperi și le merge bine.

VICTORIA LUI GILBERT

Și ceea ce este și mai minunat- vă amintiți acea biserică nouă și frumoasă pe care domnul Phayre a construit-o pentru noul sat și pentru multele sute de oameni care lucrau pentru el? Biserica nu avea pastor - aceasta în timpul în care nu era nici urmă de Wilbraham Phayre. Și știți cine a devenit pastorul acestui sat ce creștea și devenea tot mai înfloritor? Nu, nu este vorba de Willie, deși el a fost instrumentul convingerii divine! Pastorul nu este nimeni altul decât *E. M.*

236

237

CUPRINS

1. MORMANUL DE ZĂPADĂ.....7
2. ÎNCREDINȚAREA DATĂ MAIORULUI SARTORIS.....21
3. ALBUL WILLIE.....30
4. SALVAREA.....40
5. NOUL FRATE AL LUI GEORGE.....55
6. CINCI ANI FERICIȚI.....70

7. COLEGIUL ST.MICHAEL.....	83
8. VIAȚA DE ELEV.....	100
9. GILBERT PHAYRE.....	110
10. HIPODROMUL.....	124
11. CURSA.....	138
12. DATORIA DE ONOARE.....	154
13. DINNOU LA REȘEDIȚA PHAYRE.....	166
14. DEZAMĂGIREA.....	179
15. CONFESIUNEA LUI GILBERT.....	198
16. „MAMA! ȘI DICKYBIRD!”.....	214
17. VICTORIA LUI GILBERT.....	230

Tipar:

Tipografia S.C. Little Lamb S.R.L.

str. Narciselor, nr. 5E, 725207 - Suceava

mobil: 0744 544 579

e-mail: contact@littl lamb.ro

I

De multe ori cunoaștem dne suntem cu adevărat *când* dăm piept cu tragediile. Această povestire te va captiva de la început, când un eveniment tragic pregătește într-un mod surprinzător calea pentru răscumpărare. Vei întâlni o mamă cu inima frântă și vise spulberate, care se agață așa de strâns de ceea ce i-a mai rămas în viață, încât se sufocă pe sine și pe fiul ei cel mic. Gilbert, plin de gelozie și frică, este biruit de curajul, sensibilitatea și sacrificiul de sine al lui Willie. Un mare mister învăluie viața lui Willie și fiecare indiciu mărunț îl aduce mai aproape de a descoperi cine este cu adevărat

Mark Hamby

Editura Little Lamb ISBN 978-606-8111-85-8